

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

קובץ
כ"ח סיון
– יובל שנים –

הוצאה שני' עם הוספה

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

כ"ח סיון

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה
ה' תהא שנת פלאות אראנו
שנת הק"כ להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שמונים שנה לבואם של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
והרבנית הצדקנית נ"ע – יבחל"ח – לארצות הברית

KOVETZ CHOF CHES SIVAN

Yovel Shanim

Second Edition

Published and Copyrighted by

“KEHOT” PUBLICATION SOCIETY

770 Eastern Parkway, Brooklyn, N.Y. 11213

Tel. (646) 770-3589 • kehotp@gmail.com

5781 • 2021

Printed in the Holy Land

נסדר בדפוס „עמפייער פרעסס” ע”י מרדכי ליב בן פיגא ויוסף יצחק בן ברכה
Empire Press, 550 Empire Blvd. • Brooklyn, N.Y. 11225 • (718) 756-1473

פתח דבר

לכבוד יום הבהיר, כ"ח סיון הבעל"ט – יום מלאות יובל שנים (חמישים שנה) להצלת כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע – יבחל"ח – מעמק הבכא האירופאי והגעתם צלחה לארצות הברית ביום שני, כ"ח סיון ה'תש"א (כבקיעות שנה זו).

הננו מוציאים לאור קובץ „כ"ח סיון – יובל שנים“, הכולל:
(א) סקירה היסטורית קצרה על פעילות ההצלה וההעברה לארצות הברית.

(ב) תיאור ונקודות קצרות מהתוועדות הראשונה של כ"ק אדמו"ר שליט"א בארצות הברית, בעת ה„קבלת פנים“ שנערכה אור ליום ו' עש"ק פ' קרח, ב' תמוז ה'תש"א, בבית הכנסת ליובאוויטש – „770“.

(ג) ראשי פרקים מתולדות כ"ק אדמו"ר שליט"א משנת ה'תש"ג ואילך.
(ד) ליקוט שיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א שנאמרו בקשר לט' אדר – בו הגיע כ"ק אדמו"ר (מהור"י צ) נ"ע לארצות הברית בשנת ה'ש"ת – וכ"ח סיון, ע"ד העבודה ב„חצי כדור התחתון“ (ארצות הברית), ועוד.
(ה) מאמרי חסידות של כ"ק אדמו"ר שליט"א שיצאו לאור (בקונטרסים בפ"ע) בקשר לכ"ח סיון.

* * *

„עשר גליות גלתה ליובאוויטש“, והאחרונה שבהם (העשירית) היא „גלות אַמעריקא“². מאז התחלת התגלות והתייסדות תורת החסידות בכלל, ותורת חסידות חב"ד בפרט, היו כמה שלבים בנדודי רבותינו נשיאינו ממקום למקום, כאשר כל שלב מביא להתרחבות חדשה בגילוי והפצת המעיינות תורת החסידות חוצה.³

אך בעוד שבתשע הגליות הראשונות התנהלה פעילות ההפצה וההרחבה

(1) ע"ד לשון חז"ל ר"ה לא, סע"א ואילך.

(2) ראה ספר השיחות ה'ש"ת ס"ע 125 ואילך. לקו"ש ח"ג ע' 836. שיחת ש"פ קרח תשמ"ט ס"א (נדפס בקובץ זה).

(3) כידוע בנוגע למאסר וגאולת אדמו"ר הזקן, שאז התחיל עיקר העניין דיפוזו מעינותיך חוצה (ס' השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך).

בעיקר בין אנ"ש שי' ובתוך קהילות קדושות בישראל („במדינה ההיא“); וגם בתקופה מאוחרת, כשההפצה הגיעה גם אל ה„חוצה“ כפשוטו – נעשו הדברים בהגבלות מסויימות – הרי בגלות העשירית, באמריקא, בהיותה הגלות האחרונה – השלב הכי אחרון בעבודת הפצת המעינות חוצה – נתרחה פעולת ההפצה בכל רחבי תבל, עד ל„חוצה שאין חוצה ממנו“, כנראה בפועל.

* * *

המיוחד ביום כ"ח סיון – מתבטא בשתי נקודות:

(א) יום נס הצלת כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא נ"ע מעמק הבכא האירופאי בשנות המלחמה – כמפורט להלן בסקירת המאורעות דאז – שעל כך חייב האדם בהודאה: מיוחדים הדברים בעיקר כאשר הם אמורים כלפי כ"ק אדמו"ר שליט"א – אז „חתנא דבי נשיאד“ (ולגבי הרבנית הצדקנית ע"ה, בתו של נשיא חב"ד) ואחר הסתלקות חותנו כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ (ביו"ד שבט השי"ת) – נשיא חב"ד, שההודאה שייכת ומוטלת על כל א' וא' מישראל, כי „הנשיא הוא הכל“⁴.

(ב) ביום זה התחילה תקופה של תנופה חדשה בהחזקת והפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ע"י כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע, ביסודו את המוסדות המרכזיים „מחנה ישראל“, „קרני הוד תורה“ (קה"ת) ו„מרכז לעניני חינוך“, ומסרם להנהלת כ"ק אדמו"ר שליט"א. ועינינו הרואות, כי הופעתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א בארצות הברית בשנת תש"א, באה בהמשך א' להופעת חותנו כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע במדינה זו בט' אדר בשנת ה'ש"ת – שאז הועבר והושרש מרכז חסידות חב"ד ב„חצי כדור התחתון“, ומשם יוצאת האורה לכל העולם כולו.

מב' טעמים אלו חוגגים בקהילות ישראל מידי שנה בשנה את היום המיוחד של „כח סיון“, בארגון התועדויות חסידיות בהן עוסקים בדברי התעוררות ובקבלת החלטות טובות, להוספה בכל עניני תורה ומצוות; לימוד בתורה הנגלית ותורה הפנימית וקיום המצוות בהידור; ובעיקר – להוספה בפעולות להחזקת התורה והיהדות ו„הפצת המעינות חוצה“ – בהתאם לאופן המיוחד בעבודה זו שהתחדשה בהגיע רבותינו נשיאינו ל„חצי כדור התחתון“.

* * *

(4) ברכות נד, ב. רמב"ם הל' ברכות פ"י ה"ח. טוש"ע או"ח סרי"ט. הל' ברכות הנהנין לאדה"ז פ"ג ה"ב.

(5) פרש"י חוקת כא, כא.

ובמלאות יובל – הנקרא „עולם” – שנים מיום סגולה זה (תש”א – תנש”א) הננו מו”ל קובץ זה שבו ליקוט ענינים בנושאים הנזכרים.

ויהי רצון, שע”י הוספה בעבודת בני” בהפצת המעינות חוצה מתוך צפי’ ותשוקה לביאת המשיח – אשר זהו מהענינים המיוחדים שהודגשו בעבודת כ”ק אדמו”ר שליט”א מאז הגיע לארצה”ב – תתקיים במילואה ועד מהרה הבטחת מלך המשיח להבעש”ט בשאלתו אימתי „אתי מר” – „בשיפוצו מעינותיך חוצה”.

מערכת „אוצר החסידים”

ערב כח סיון, ה’תנש”א (ה’ תהא שנת אראנו בפלאות)
שנת הצדיק להולדת כ”ק אדמו”ר שליט”א
ברוקלין, נ.י.

- (6) קידושין טו, א. מכילתא ופרש”י משפטים כא, ו.
(7) ראה שיחת ח”י ניסן תשמ”ח. ולהעיר שזהו גם ממטרות היסוד ד. מחנה ישראל – „לפרסם האמת אשר לאלתר לתשובה – לאלתר לגאולה שלימה ע”י משיח צדקנו” („סקירה קצרה” אודות „מחנה ישראל” – נדפסה ב„היום יום”, ועוד).
ולהעיר, אשר ה„קול קורא” הראשון דכ”ק אדמו”ר (מהוריי”צ) נ”ע בענין זה יצא בער”ח סיון תש”א (אגרות קודש שלו ח”ה ע’ שסא ואילך). וראה גם ספר השיחות ה’תש”א ע’ 129.
(8) אגרת הקודש הידועה דהבעש”ט – נדפסה בס’ כתר שם טוב בתחלתו. ובכ”מ.

– להוצאה החדשה –

לכבוד יום הבהיר, כ”ח סיון הבעל”ט – יום מלאות שמונים שנה להצלת כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א והרבנית הצדקנית נ”ע – יבחל”ח – מעמק הבכא האירופאי והגעתם צלחה לארצות הברית, ובאשר ההוצאה הקודמת של „קובץ כ”ח סיון – יובל שנים” אזלה מן השוק,

הננו מו”ל את הקובץ בהוצאה חדשה, בהוספת שיחת כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א מיום כ”ח סיון ה’תנש”א.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מערכת „אוצר החסידים”

ימות המשיח,
ערב ר”ח סיון, ה’תשפ”א (ה’ תהא שנת פלאות אראנו)
שנת הק”כ להולדת כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א
ברוקלין, נ.י.

מפתח

פשר היום

- א. סקירה קצרה על הצלת כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע –
 9 יבחל"ח – מעמק הבכא האירופאי והעברתם לארצות הברית
- ב. תיאור קצר ונקודות התועדות כ"ק אדמו"ר שליט"א בעת ה"קבלת פנים"
 20 שלו – אור ליום ו' עש"ק פ' קרח, ב' תמוז תש"א
- ג. ראשי פרקים מתולדות כ"ק אדמו"ר שליט"א משנת תש"ג ואילך 22

שער התורה

- ד. שיחות שנאמרו בקשר לט' אדר וכ"ח סיון – ע"ד העבודה בחצי כדור התחתון:
- 1) ש"פ שלח, כ"ח סיון תשמ"י 37
 החידוש ב. יפוצו מעינותיך חוצה" בחצי כדור התחתון; הקשר עם פ' שלח
- 2) ש"פ שלח, כ"ח סיון תשמ"ט 43
 „שלח לך – לדעתך” – דרך חדשה בעבודת האדם הנתונה לבחירתו ודעתו; הקשר
 למצות ציצית שאינה מצוה „חיובית”; הקשר לכח סיון – התחלת תקופה חדשה
 בהפצת המעיינות חוצה
- 3) ש"פ קרח, ה' תמוז תשמ"ט 56
 החידוש בעבודת בעל הגאולה די"ב תמוז – שהעביר את מרכז הפצת המעיינות לחצי
 כדור התחתון. ע"ד לע"ל שאז „נקבה תסובב גבר”; החידוש דחודש הרביעי (מקבל) על
 חודש השלישי (משפיע); הקשר למחלוקת קרח וביטולה; „פרשה זו יפה נדרשת כו”
 (פרש"י ר"פ); הוראה – הוספה בבנין; נתינת מאה שקל לכל המוסיף בבנין
- 4) ליל ג' פ' תצוה, ט' אדר תש"נ 71
 ענינו של ט' אדר – העברת המרכז דחסידות חב"ד לחצי כדור התחתון, העילוי משנה
 לשנה, ובפרט במלאות יובל שנים – „עולם”; השייכות לתוכנו של הזמן; חדש אדר –
 ימי הפורים, הקיום והתקוף דמ"ת, „אדר” לשון קיום וחוק, ותשיעי באדר; הקשר
 לפרשת השבוע: הפעולה דמשה רבינו („ואתה תצוה”) ע"י התורה שיהי' אור וגילוי
 תמידי באופן קבוע ונצח; ההוראה בפועל – להוסיף בהפצת התורה והמעיינות חוצה,
 ולערוך התועדויות

ה. מאמרים שיצאו לאור בקשר לכ"ח סיון:

- 1) ד"ה וישלח יהושע תשל"ז (קונטרס כ"ח סיון תשמ"ח) 79
- 2) ד"ה ועתה יגדל נא תשי"ט (קונטרס כ"ח סיון תשמ"ט) 83
- 3) ד"ה והנה פרח מטה אהרן תשל"ג (קונטרס כ"ח סיון תש"ג) 89
- 4) ד"ה כימי צאתך תשל"ח (קונטרס כ"ח סיון תשנ"א) 95

הוספה

- 105 שיחת יום ב', כ"ח סיון תשנ"א
 מעלת יום זכאי דכ"ח סיון, כח דחודש השלישי, לאחר יום ז"ך, שהוא ג'
 פעמים ג' פעמים ג'; ההוראה מפ' שלח – „יתרון ארץ בכל היא”, עיקר
 השלימות בבירור התחתון, וענין זה נפעל בדורנו ע"י הפצת פנימיות התורה
 מחצי כדור התחתון דוקא ומהבית שמספרו 770, ומעלת דורנו שהוא מוכן
 לגאולה

פּשֶׁר הַיּוֹם

סקירה קצרה* על הצלת כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע – יבחל"ח – מעמק הבכא האירופאי והעברתם לארצות הברית

ידיעות ראשונות

בסופה של שנת תרצ"ט, עם פרוץ מלחמת העולם השני ועם הידיעות הראשונות על תחילת השתלטותו של הצורר הנאצי ימ"ש במדינות אירופא, עשתה „אגודת חסידי חב"ד" בארצות-הברית – בניצוחם של הרה"ח ר' ישראל דזייקאבסאן והאחים ר' חיים שניאור זלמן ויקותיאל (סעם) קרעמער – מאמצים כבירים להציל את כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע, שנשאר במצור בעיר ווארשא אלי' הגיע בדרך עקירתו מן העיירה אוטואצק. חלק גדול מהידיעות שהגיעו ממנו הועברו לארצות-הברית באמצעות חתנו ובתו – כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית חי' מושקא ע"ה – אשר התגוררו באותה תקופה בפאריז וקיבלו את החדשות מניצולים שהצליחו למלט עצמם מן המצור הווארשאי.

באותה תקופה החלו גם הנסיונות להציל את שאר בני משפחתו של האדמו"ר נ"ע. לצורך הקלת קבלת רשיונות ההגירה לארצות-הברית הוזקקו עסקני „אגודת חסידי חב"ד" לדעת פרטים שונים הקשורים לאלו אותם ביקשו להציל, כתאריכי לידה רישמיים וכיו"ב, ואלו הועברו אליהם מפאריז – באגרת מיום כ"ח בתשרי – ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.

באגרות נוספות, שנכתבו על-ידו בתקופת החדשים חשון-כסלו, זירז כ"ק אדמו"ר שליט"א את אותם העסקנים להשתדל בקבלת אישורי הכניסה האמריקניים עבור חותנו האדמו"ר נ"ע ועבור בני משפחתו.

השגת רשיונות אלו היתה כרוכה בקשיים, למרות שעסקני „אגודת חסידי חב"ד" הפעילו השתדלות גדולה בדרגים הגבוהים של השלטונות האמריקניים. כל המאמצים הושקעו בעיקר בכיוון אחד: הצלתו של האדמו"ר נ"ע שהי' נתון בסכנה גדולה. אלא שבתקופה בה נאלצו לחכות לאישורים השונים לצורך הצלתו מפולין הכבושה, קיבל עורך-הדין מאקס ראָד – מי שהטיפול בנושא הצלתו של כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע במשרדי ההגירה בוואשינגטאן הופקד בידי הנאמנות – הוראה מהר' דזייקאבסאן להשקיע מאמץ מיוחד אף בסידור הרשיונות עבור כ"ק אדמו"ר שליט"א. שהייתו בפאריז, שעדיין טרם נכבשה ע"י הנאצים, הקלה לכאורה את סיכויי הצלתו ובין נימוקי ההוראה הוזכרה התקוה כי הצלתו של החתן, הידוע בכשרון ארגון מיוחד, תעזור בסופו של דבר להצלתו של חותנו, האדמו"ר נ"ע. תזכורת להוראה זו קיבל העו"ד ראד באגרת שכתב אליו העו"ד סעם קרעמער ביום כ"א חשון ת"ש.

(*) רשימה היסטורית זו נערכה ע"פ הנמצא בספרי תולדות חב"ד המתארים את סיפור ההצלה ואחר העיון במסמכים הרשמיים של עורכי-הדין של „אגודת חסידי חב"ד" (צילום הגיע לידינו באדיבותו של הרה"ח ר' שאול שמעון ש" דויטש).

בחודש כסלו ה'ש"ת הוחל בטיפול מעשי בנוגע להצלתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א. הוחלט לסדר עבורו את המסמכים הנחוצים להגשת בקשת כניסה. על שמו של יהודי בשם מאיר ב. הארטאן – בעצמו צאצא למשפחה חב"דית שחש מחויבות נפשית לעזור בהצלתה של משפחת בית הרב – נשלח לכ"ק אדמו"ר שליט"א ולרבנית ע"ה אישור המעיד על הבטחת תמיכה כספית עם הגעתם העתידה לארצה"ב („אפידייביט"). באישור התמיכה הוזכרה גם העובדה שכ"ק אדמו"ר שליט"א מתמחה במקצוע הנדסת החשמל, דבר שיקל עליו את ההתבססות בארצה"ב וימנע את חשש הממשלה שמא יפול עלי' למעמסה. מצויידיים באישור זה הלכו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית ע"ה למשרד הקונסול האמריקאי בפאריז והגישו בקשה, כיוצאי מדינת רוסיה, לקבלת אשרת כניסה („ויזה") רגילה לארצות-הברית.

ידעו אז כי הטיפול באשרות שכאלו, שמספרן ה' מוגבל, עשוי להמשך כחצי שנה, אלא שהתהפוכות שעברו על אירופא בתקופה זו לא הניחו לעסקנים להמתין בחיבוק ידים. הם השתדלו לפעול לזירוז הענין אולם הידיעות שהגיעו לארצה"ב לא הצליחו להבהיר מה ה' המענה הקונסול האמריקאי בפאריז על בקשות הזירוז הללו. נסיונותיו של העו"ד ראד ליצור קשר עם הקונסול שם לא הועילו ואי לכך שיגר בקשה אל הר' דזייקאבסאן – ביום ט"ו טבת – לשלוח מברק אל כ"ק אדמו"ר שליט"א ולברר האם נתקבל ה„אפידייביט" ואם כן מהי תשובתו של הקונסול.

בקשות הגירה מיוחדות

בשלב מסויים החליטו העסקנים הנוגעים בדבר – ע"פ הסכמת כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע – להגיש בקשות לאשרות כניסה „מיוחדות" עבור האדמו"ר נ"ע ועבור מקורביו. בבקשות אלו תוארו אנשי הקבוצה לא סתם כרבנים מן השורה אלא כאנשים ממעמד הירארכי גבוה וכמנהיגים בעלי שיעור קומה רוחני אשר הצלתם נחוצה ליהדות העולם. הסכמתם של נציגי ה„סטייט דעפארטמענט" לקביעת קבוצה שכזו הצליחה להנתן הודות להשתדלותם של העסקנים. הגשת הבקשה לאשרה הקבוצתית נעשתה בריגא, כאשר בין שמות המקורבים נמנה כמובן גם כ"ק אדמו"ר שליט"א. ליד שמו צויין תפקידו הרבני והוזכרה העובדה שעסק בניהול עסקנות ציבורית, בנוסף לעבודתו בעריכת הקובץ התורני 'התמים' שהופיע בווארשא בין השנים תרצ"ה-תרצ"ט ואשר הוצאתו נפסקה עם פרוץ המלחמה. כ"ק אדמו"ר שליט"א תואר בהקשר זה כהוגה דעות ממדרגה ראשונה וכמי שעשוי לתרום רבות בשטח מדעי היהדות.

בכ"ה טבת נתקבל במשרד „אגודת חסידי חב"ד" מברק מחתנו של האדמו"ר נ"ע, הרה"ח ר' שמר' גורארי ע"ה, ובו מוזכרת בקשת חותנו לדאוג בדחיפות לאשרות כניסה עבור שני החתנים האחרים: „שניאורסאהן – כ"ק אדמו"ר שליט"א – בפאריז והורנשטיין בטריאסט".

באמצע חודש שבט נערך דיון בין העסקנים האם להתמסר מיד לסידור הגירתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א, או שמא להמתין מהחשש דלהלן: בבקשת האשרה הרגילה

השתמשו כאמור בהזכרת מקצוע הנדסת החשמל, כך שגילוי ה"סתירה" בין שני סוגי הבקשות – זו הרגילה וזו המיוחדת – עלול הי' לפגוע במאמצי ההצלה של קבוצת המקורבים כולה ואף של כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע עצמו. נוספה לכל זה גם היראה שמא סיבוכים בהצלת מי שנשא אף הוא את שם המשפחה "שניאורסאהן" עלולים להזיק להצלתו של האדמו"ר נ"ע. גם העובדה שבמשך כל השנים, מאז יציאתם את רוסיה, היו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית ע"ה חסרי אורחות של מדינה כלשהי, הקשתה על הטיפול בהשגת הרשיונות עבורם. מסקנת הדיון היתה, ע"פ עצתם של עורכי-הדין, להמתין תקופה קצרה עד שיסודר סופית ענין הרשיון של כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע והצלתו מריגא ורק אח"כ לחדש את המאמצים להצלת חתנו ובתו מפאריז.

בתאריך ד' אדר-ראשון נתקבל מברק מכ"ק אדמו"ר נ"ע המודיע שנתקבלו אשרות הכניסה עבורו ועבור הנמצאים עמו. בהתאם לכך נצטווה העו"ד בוטלער (שהחליף את העו"ד ראד) להשתדל בוואשינגטאן להשגת אשרת כניסה "מיוחדת" עבור כ"ק אדמו"ר שליט"א כמי שנמנה עם קבוצת המקורבים. ביו"ד אדר ב' הודיע העו"ד בוטלער לעסקנים החב"דיים שעדיין לא הצליח לברר את תוצאות בקשת ההגירה של כ"ק אדמו"ר שליט"א. אעפ"כ הרי שבעבור עשרה ימים, בכ' אדר ב', הודיע להם העו"ד כי החליט להגיש ל"סטטיט דעפארטמענט" בקשה חוזרת בענין האשרות המיוחדות לקבוצת המקורבים שעדיין נשארו באירופא, כולל גם עבור כ"ק אדמו"ר שליט"א.

הצלת כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע

אחר שבדרך נס הצליחו להנצל מעברי פי התופת הנאצית, הגיעו כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע, חלק מבני משפחתו ומעט מהמקורבים, לריגא – ביום ראשון, ה' טבת ה'ש"ת – שם שהו קרוב לשלושה חודשים, עד ליום כ"ד אדר-ראשון, בו יצאו בספינה "דראטינגהאלם" בדרכם לארצות-הברית. עוד בהיותו בספינה שיגר האדמו"ר נ"ע אגרת לאחד מעסקני ירושלים ובה בקשה לדאוג למשלוח מצה שמורה לפאריז עבור חתנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א.

עם הגיעו לחוף מבטחים בעיר ניו-יארק – בתשיעי לאדר שני ה'ש"ת – פתח כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע בסידרה של מאמצים להצלתם של שאר אחיו היהודים שנשארו בעמק הבכא ובד בבד גם בפעילות מסועפת להצלת בני משפחתו הקרובים, שתי בנותיו וחתניו. גלגלי הצלתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א הונעו מעתה על-ידי חותנו, בדאגה ובמסירות ללא קץ.

העברת המסמכים לפאריז

קודם כניסתם של הנאצים לפאריז, באביב ת"ש, דאג כ"ק אדמו"ר שליט"א להשגת מסמך המעיד על רישומו לצבא הצרפתי, דבר שהקל עליו בעתיד את ההליכה ברחוב: לא פעם נעצר ע"י שוטרים בדרישה להזדהות והתעודה שהחזיק פטרה אותו מחקירות והטרדות, או ממעצר כמשתמט גיוס.

בכ"ה אייר ה'ש"ת התקיימה בארצות-הברית פגישה בין העו"ד בוטלער ונציגי ה"סטייט דעפארטמענט". בוטלער ביקשם לשלוח מברק לקונסול בפאריז ולברר את ענין האשרה עבור כ"ק אדמו"ר שליט"א כחבר קבוצת המקורבים שהוגשו עבורם בקשות לאשרות מיוחדות. נציגי ה"סטייט דעפארטמענט" הודיעו לו בשם הקונסול בפאריז כי התיק ובו מסמכי הבקשה המיוחדת של כ"ק אדמו"ר שליט"א, שנמסרה בריגא, כבר הועבר משם לבורדו שבצרפת ומשם הוא אמור להגיע לפאריז.

באותה תקופה נתקבלה במזכירות כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע ידיעה מכ"ק אדמו"ר שליט"א, בה נאמר כי התיק אמנם הגיע כבר לפאריז אך כנראה שישנם עדיין בעיות להשגת רשיון הכניסה לארצה"ב. בהתאם לכך ביקש בוטלער את נציגי ה"סטייט דעפארטמענט" לברר את הענין אצל הקונסול בפאריז.

בכ"ח אייר נתקבל לראשונה מברק מהקונסול בפאריז המבהיר את עמדתו: הוא אינו שבע רצון מהוכחת תפקיד הרבנות של המבקש, בשעה שידוע לו שהלה נושא בתואר מהנדס. העו"ד בוטלער פנה איפוא בבקשה לעסקני "אגודת חסידי חב"ד", להמציא לפניו מסמכים נוספים המוכיחים את היותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א ראוי לאשרה מיוחדת.

בריחה מצפורני הנאצים

בתחילת חודש סיון כבשו הנאצים ימ"ש את פאריז והחלטתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א היתה נחושה: להתרחק מפאריז. גנרל בכיר בצבא צרפת פנה אז אל כ"ק אדמו"ר שליט"א בהצעה לשהות, עד יעבור זעם, בטירתו ששכנה מחוץ לעיר. כוונתו של הגנרל – שנמנה עם הידידים – היתה לטובה, אך מסתבר כי הצעתו זו נבעה מן העובדה שהצרפתים עדיין לא יכלו לתאר לעצמם את טירוף הכיבוש הנאצי. אלא שכ"ק אדמו"ר שליט"א חזה את הנולד וסירב לקבל הצעה זו. הוא העדיף עלי' את הבריחה – מעבר לגבול הכיבוש הנאצי – אל העיר ווישי.

כמה ימים לפני חג השבועות עזבו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית ע"ה את פאריז, באחת הרכבות האחרונות שהצליחו לצאת את העיר. רק לאחר שעלה בידם להבריח את הגבול, תוך סיכון עצמי גדול, הגיעו לעיר ווישי בערב חג השבועות.

טרם צאתם את פאריז השמיע כ"ק אדמו"ר שליט"א דרשת פרידה בפני חוג שומעיו, בה עודד את הנשואים ועוררם על החיוניות בבטחון בה' ובעבודתו בכל התנאים. לקיום הדרישה האחרונה לא הי' צורך להביא הוכחות שהדבר אפשרי: הנהגתו האישית של כ"ק אדמו"ר שליט"א יכלה לשמש לשם כך דוגמא למופת. באותה עת כבר נפוצו עליו בין יהודי פאריז סיפורי מופת, בנוסף לידיעות על גאותו היהודית שאין בה פשרות ועל מסירות-נפשו לקיום מצוות בכל ההידור האפשרי.

התקוה כי עתה קרוב מועד בואו של חתן האדמו"ר היתה כה חזקה, עד כי בתקנון הרשמי של "אגודת חסידי חב"ד" בארצה"ב – שנקבע בי"ט תמוז ה'ש"ת – הופיע שמו בין 20 חברי ההנהלה שתחת נשיאותו של כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע.

„הדברים יגעים“

בווישי שהו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית ע"ה במשך מספר חדשים. בהודעה ששיגר גיסו, הרש"ג ע"ה, אל העו"ד בוטלער – בתאריך כ"ו אב – נאמר כי הם כבר עזבו את ווישי ועברו לעיר ניצע, בדרום צרפת. זו היתה תחת שלטון איטלקי ויהודים רבים מצאו בה מקלט באותה תקופה. בדברי התשובה של בוטלער – שנכתבו בתאריך ל' אב – נאמר שעדיין לא נתקבלה התשובה המיוחלת מאת הקונסול בפאריז וכי הועברה בקשה ל„סטייט דעפארטמענט“ להעביר את תיק המסמכים של כ"ק אדמו"ר שליט"א לניצע. המסמכים אכן הועברו לשם.

בכ' אלול הודיעו נציגי ה„סטייט דעפארטמענט“ על מברק שקבלו מהקונסול של ניצע. במברק זה, אותו שילם כ"ק אדמו"ר שליט"א, מודיעם הקונסול על כוונתו לתת לכ"ק אדמו"ר שליט"א ולרבנית ע"ה אשרות כניסה מיוחדות, אלא שכנראה נתקלים הם בקשיים להשגת אשרת יציאה מצרפת.

בתחילת שנת תש"א – ב"ב חשון – נודעו עסקני ההצלה על קשיים נוספים והפעם שוב בהשגת אשרת כניסה לארצה"ב. לפי הידיעות שקיבלו השלטונות האמריקאיים מהקונסול בניצע התברר שאחר עיון נוסף בתיק המסמכים גילה הקונסול כי המבקש רשום בו כמהנדס, היודע גם פרק במדע הפיזיקה ואף ידוע כ"עתונאי" (זאת על סמך ההודעה על עזרתו בעריכת, התמים). לפיכך – הודיע הקונסול – רואה הוא את בקשת ההגירה בגדר של אשרה רגילה, ולא של כזו, מיוחדת, בה הוא צריך להיות רשום בתפקיד רבני. אלא שאף באישור האשרה הרגילה הערים הקונסול של ניצע קשיים: לדבריו ה' צורך באישור תמיכה („אפידייטי“) חדש, שכן זה שהוגש להם לא ה' מקרוב משפחה ואף לא נאמר בו בצורה ברורה למשך כמה זמן מובטחת התמיכה.

בתגובה לידיעות אלו הודיע העו"ד בוטלער – בתאריך י"ד חשון – לעסקני „אגודת חסידי חב"ד“ כי בתוכניתו להמשיך לפעול בדרגים הגבוהים ב„סטייט דעפארטמענט“ לעמוד על דעתם והסכמתם מכבר לסדר את כ"ק אדמו"ר שליט"א כראוי לאשרה מיוחדת, על אף הקשיים שעורר הקונסול. הודעות בסגנון זה, מבוטלער לעסקנים, נמסרו גם בכ"ב וכ"ח חשון.

יחד עם פעילותו של העו"ד בוטלער, שהונעה ע"י עסקני „אגודת חסידי חב"ד“, הפעיל כ"ק אדמו"ר (מהור"י צ) נ"ע עסקן נוסף בדמותו של עורך-דין נמרץ מוואשינגטון, בן לאחד מחשובי החסידים, ר' אשר רבינוביץ שמו, שנטל חלק נכבד בהצלתו שלו. באגרת שכתב לו האדמו"ר נ"ע – בו' כסלו תש"א – מופיעים הדברים הבאים: „ליידער איז פון די אלע גרויסע הבטחות און די זיסע רייד וואָס מען זאָגט אייר, נאָך דערווייל גאָר נישט אויפגעטאָן. איך בין זייער צובראָכען און האָב גרויס צער פון דעם“ [=לצערי, מכל ההבטחות הגדולות והדיבורים הנעימים שנאמרים לכם, עדיין לא יצא כלום. אני מאד שבור מכך ויש לי, בשל כך, צער גדול]. בהמשך מופיעה בקשה להשפיע על הקונסול בניצע לדאוג הן לאשרות ההגירה האמריקאיות והן בסיוע להשגת אשרות יציאה מממשלת צרפת.

בי"ג כסלו תש"א נשלח מכתב מאת „אגודת חסידי חב"ד" אל הקונסול בניצח ובו „אישור רבנות" עבור כ"ק אדמו"ר שליט"א. פעילות ההצלה של כ"ק אדמו"ר (מהור"צ) נ"ע עמדה בקשר מברקים עם כ"ק אדמו"ר שליט"א, כאשר הנמען למברקים בניצח נושא את השם „אברם". באגרתו אל רבינוביץ, שנכתבה יומיים אחר-כך – ט"ז כסלו – יש התייחסות למכתב שבו „אישור הרבנות", בצירוף בקשה להזמין לחץ מה„סטייט דעפארטמענט" על הקונסול כדי שהדברים אכן יפעלו. האגרת מסתיימת בברכה: „והש"ת יעזורנו להושע כי יבאו בנותינו וחתנינו יחיו כשורה וצלחה בגשמיות וברוחניות". באגרת אחרת מאותו יום כותב האדמו"ר נ"ע: „ועד כמה הדברים יגיעם אפשר לראות מזה כי זה... איזה חדשים אשר הבטיחו למסור הרשיונות להרמ"ש ורעייתו יחיו ועדיין לא בא אל הפועל טוב".

אשרות הכניסה לארצות-הברית

בכ"ב כסלו הגיע ר' אשר רבינוביץ מוואשינגטון לני. ודיווח לכ"ק אדמו"ר (מהור"צ) על פעילותו להצלת חתנו. את התרשמותו מהתקדמות הענינים סיכם האדמו"ר נ"ע למחרת, באגרת מהתאריך כ"ג כסלו: „אבל אותי הנה עוד טרם הרגיע הדבר".

בערך אז נתקבלה בקשה מכ"ק אדמו"ר שליט"א להעביר את תיקי המסמכים, המטפלים בבקשת ההגירה, מניצח למארסיי. באותה עת לא היתה ידועה בארצה"ב הסיבה לבקשה זו וכ"ק אדמו"ר שליט"א אף נשאל על כך מחותנו, כ"ק אדמו"ר (מהור"צ) נ"ע, במברק מיום י"ד טבת.

[התשובה לשאלה זו עדיין אינה ברורה. בעיון בספרות ההיסטורית המאוחרת, בה מתוארת אישיותו של הקונסול בניצח, מצטיירת דמות אנטישמית שניצלה כל אפשרות בכדי להצר את צעדי היהודים. לעומת זאת ידוע שהקונסול במארסיי הי' מאוהדי היהודים].

את הבקשה האחרונה העביר לוואשינגטון הרש"ג ע"ה, שביקר שם בי"ט שבט. בהשתדלות בדרגים הגבוהים הצליח עורך-הדין של „אגודת חסידי חב"ד" לשלוח מחדש את כל סידרת מסמכי ההגירה למארסיי, כשהוא מודיע על כך במברק מיוחד לקונסול שם. בכ"א שבט הודיע העו"ד במכתבו לרש"ג כי ה„סטייט דעפארטמענט" הודיע מפורשות לקונסול במארסיי שאין לו לדרוש אישור על תמיכה כספית לאחר ההגירה, מאחר שמבחינתם הדבר כבר מאושר.

בענינים שכאלו – מודיע העו"ד – נשמע בדרך כלל הקונסול לדרישת ה„סטייט דעפארטמענט", אלא שאעפ"כ נשלח למארסיי גם אישור התמיכה הישן („אפידייביט"), אך מבלי להודיע על כך במברק לקונסול, כדי שלא לעכב את ההליכים.

באגרת שכתבה הרבנית ע"ה – בכ"ו אדר תש"א – מופיעה סוף סוף הידיעה כי הקונסול האמריקאי הבטיח לתת את אשרות הכניסה לארצה"ב. לכשתקבלנה אלו – כותבת הרבנית – יוכלו הם לנקוט בצעדים המתאימים לקבלת התעודות. התקוה היתה

איפוא, כפי שכותב כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע באגרת מיום ט' ניסן: „בתנו ח"מ ובעלה הרב רמ"מ שי' עודם בצרפת, ומקוים שאחר חה"פ יבואו צלחה לכאן". אכן, בכ' בניסן קיבלו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית ע"ה במארסיי את אשרות הכניסה לארצה"ב. חלק עיקרי מפעולת ההצלה הבלתי נלאית הוכתר איפוא בהצלחה.

השגת כרטיסי ההפלגה

תוכנית הנסיעה לארצה"ב עברה דרך פורטוגל. העיכובים שנתעוררו אז מתוארים באגרת שכתב כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע ביום ח' אייר תש"א: „...חנתי הרב הגאון מוהר"ר מנחם מענדיל שליט"א שניאורסאן ובתי רעיתו מרת מושקא תחי' הנמצאים כעת בעיר ניצא, ותודה לאל כבר יש להם רשיונות כניסה למדינה זו להצלחה והמניעה היא רק מטראנזיט וויזות פורטוגליות ומקומות באחת הספינות הגדולות – מחלקה שני' – ההולכות בזמן היותר קרוב". הודות להשתדלותו ומאמציו של האדמו"ר נ"ע סודרו להם רשיונות המעבר לפורטוגל ונקנו אף כרטיסי נסיעה.

מסופר שלאחר שהושגו הכרטיסים לספינה שהפלגתה אמורה היתה להיות אחרונה, הגיע פתאום מברק בהול מכ"ק אדמו"ר נ"ע ובו הוראה מפתיעה לבל יסעו באותה הפלגה. רק מאוחר יותר התברר כי נוסעי אותה ספינה נשבו בידי האיטלקים.

שוב נעשו מאמצים להשיג כרטיסי נסיעה שבהתאם לנסיבות היו שלא בנמצא. בסופו של דבר סודר הענין הודות להשתדלותו של הרה"ח ר' מרדכי ביסטריצקי ע"ה שהתגורר בארצה"ב: ברשותו היו שני כרטיסים, אותם רכש עבור חמיו הרה"ח ר' לוי לוגווייר וחמותו מרת רחמה. הזוג לוגווייר ברח מאנטווערפן לניצא ונתקל בסירוב לקבל אשרות כניסה לפורטוגל (מאוחר יותר נספו השנים במחנה ההשמדה באושוויץ – הי"ד). חתנם, שעמד על צערו של כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע באין ידו משגת כרטיסי נסיעה לבתו וחתנו, הסכים למסור את הכרטיסים לזכות כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית נ"ע. מאוחר יותר דרש ממנו האדמו"ר נ"ע שיסכים לקבל ממנו את מחיר הכרטיס, כיון שברצונו לשלם זאת מכספו.

בתאריך י"ז סיון עלו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית על סיפונה של הספינה „סורפא פינטא“, שהפליגה מליסבון שבפורטוגל בדרך לארצות-הברית. הנסיעה היתה מסוכנת מאד ורק בחסדי ה' לא נפגעה הספינה מירי הנאצים. מעל סיפון הספינה שלח כ"ק אדמו"ר שליט"א מברק לחותנו האדמו"ר נ"ע בו הודיע על עזיבתם את שטח המים הטריטוריאליים של אירופא.

כ"ח סיון – ב חצי כדור התחתון

ביום שני, כ"ח סיון ה'תש"א, בשעה 10:30 בבוקר, עגנה הספינה בנמל ניו-יארק. מצב בריאותו של האדמו"ר נ"ע לא איפשר לו לקבל בעצמו את פני בתו וחתנו, אך הוא דאג לשלוח לקראתם משלחת נכבדה ובה חשובי זקני חסידי חב"ד. לא הי' קץ לשמחתו של האדמו"ר נ"ע על כי מאמציו ההצלחה נשאו פרי והוא דאג לשתף בשמחה זו אף את

המקורבים אליו, תוך כדי שהוא מגלה להם מעט מזער מתכונותיו של חתנו הנעלה. ע"פ הוראתו אף יצאו כל תלמידי הישיבה לקבל את פני כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית ע"ה עם בואם לבנין „770”.

בפגישה נרגשת נפגש כ"ק אדמו"ר (מהור"י) צ"נ עם חתנו כ"ק אדמו"ר שליט"א ובתו הרבנית ע"ה. בתקופה הראשונה לבואם הם נשארו להתגורר בבנין „770”.

זמן קצר לאחר מכן, בליל שישי, ב' תמוז, נאות כ"ק אדמו"ר שליט"א לבקשת קהל החסידים, שהיו מודעים לעובדה שאירוע חשוב קרה בבית הרב, לכבדם בהשתתפותו בהתועדות שנערכה לרגל בואו. למעלה משש שעות הצטופפו סביבו חסידים ותלמידי הישיבה בבית-המדרש שב„ליובאוויטש”, שותים בצמא כל מילה שיצאה מפיו. לרבים מהם הי' ברור כי באותו יום הסתיימה, מבחינה מסויימת, תקופה ארוכה של הסתגרות ובדידות וכי נכוננו מעתה ימים חדשים ותמורה מהפכנית בכל הקשור להפצת החסידות ב„חצי כדור התחתון”.

אף בידיעה מיוחדת שנדפסה בירחון התורני „הפרדס”, גליון חודש תמוז תש"א, פורסמה עובדת ביאתו צלחה של ה„חתנא דבי נשיאה”, בצירוף האיחול: „יהי בואו לברכה ולהצלחה, להרמת קרן התורה, ולתפארת חב"ד”.

ואכן, עם בואו של כ"ק אדמו"ר שליט"א התחילה תנופה חדשה בהפצת התורה והיהדות, תחילה בארצות-הברית ומאוחר יותר בעולם כולו, וזאת עם יסודו של כ"ק אדמו"ר (מהור"י) צ"נ את המוסדות המרכזיים: „מחנה ישראל” – שמטרתו המוצהרת היא „חיזוק היהדות וקיום התורה והמצוות המעשיות: לעורר לבות בני ישראל ולקרבתם לתשובה, תורה ומעשים טובים”, ועמה גם השאיפה „לפרסם האמת אשר לאלתר לתשובה – לאלתר לגאולה שלמה ע"י משיח צדקנו”: הוצאת הספרים „קרני הוד תורה” (קה"ת) – תחת"י גם ספריית „אוצר החסידים ליובאוויטש” – ו„מרכז לעניני חינוך” (מל"ח) שתפקידו הי' לדאוג לחנוך בני ובנות ישראל ברוח ישראל סבא – ומסירת ניהולם לידי כ"ק אדמו"ר שליט"א.

חגיגת התאריך המציין את המהפך הנפלא שחל עם בואו של כ"ק אדמו"ר שליט"א לארצות-הברית נתאחרה במידה מסויימת: בשנת תשי"ז נרשמה בביאורגפא הרשמית שלו (בהקדמת לוח 'היום יום') רק הידיעה כי בשנת „תש"א – סיון – בא לעיר ניו יארק”. מאוחר יותר, בשנת תשמ"ג, עם פרסום אגרות הבשורה של כ"ק אדמו"ר (מהור"י) צ"נ נ"ע שנכתבו בכ"ח סיון, נתפרסם ברבים התאריך המדויק.

שלוש שנים אחר כך, בשנת תשמ"ו, נערכה בחצרות קודשנו התועדות חסידים רבתי לרגל יום זה, כאשר כ"ק אדמו"ר שליט"א משתתף בה באמצעות משלוח קנקן משקה. מני אז מציינים המוני חסידי חב"ד בכל פזורותיהם את התאריך כ"ח סיון כיום-טוב, יום המסוגל להתועדות חסידיות ולקבלת החלטות טובות בנוגע להגברת הפעילות להפצת המעיינות חוצה.

LAW OFFICES
CHARLES HENRY BUTLER
HENRY F. BUTLER
GIBBS L. BAKER
INVESTMENT BUILDING
WASHINGTON, D. C.

May 1, 1941

770 Eastern Parkway
Brooklyn, New York

Dear

Re: Rabbi Mendel Schneersohn and Wife

The State Department has just advised me as follows:

"The Department has received a telegraphic report from the Consular Officer at Marseille in which it is stated that visas were issued to Rabbi Schneersohn and his wife on April 17."

When you hear further from Rabbi Schneersohn regarding his plans to come to the United States -- and particularly when he successfully arrives in the United States -- I shall be glad to hear from you so that my records may be complete.

If Rabbi Schneersohn does not encounter unexpected difficulties, this should indicate a satisfactory conclusion of his case.

Very truly yours,

HENRY F. BUTLER

Henry F. Butler

HFB:BG

העתק מכתבו של עורך-הדין של „אגודת חסידי חב"ד", בו הוא מבשר על הידיעה שקיבל מנציגי ה„סטייט דעפארטמענט" בדבר קבלת אשרות הכניסה עבור כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית ע"ה בתאריך כ' ניסן תש"א.

RABBI I. SCHNEERSOHN
OF LUBAWITZ

770 EASTERN PARKWAY

BROOKLYN, N. Y.

SLocum 6-2919

יוסף יצחק שניאורסאהן

ליובאוויטש

ב"ה, כ"ח סיון, תש"א

ברוקלין

ידידי עוז, הרה"ג הנכבד

הנודע לשם תהלה, משכיל

על דבר טוב וו"ה אי"א

מוהרד"מ שי"א.

שלום וברכה!

הנני בזה לבשרו אשר בתי מרת

חי'מושקא תחי'ובעלה חתני הרה"ג הרמ"מ שי"א

שניאורסאהן באו היום צלחה לפה, והנני ממהר

לבשרו מזה, ובבקשה למסור בשורה זו לבנו

ידידי מר אשר שי"א.

ידידו הדו"ש ומברכו,

אגרת הבשורה שכתב כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע אל אביו של העו"ד ר' אשר רבינוביץ.

תיאור קצר ונקודות¹
מהתוועדות כ"ק אדמו"ר שליט"א בעת ה"קבלת פנים"
אור ליום ו' עש"ק פ' קרח, ב' תמוז ה'תש"א
 – בבית הכנסת ליובאוויטש – 770 –

ההתוועדות החלה לערך בשעה תשע בערב. השתתפו בה למעלה משני מנינים, ביניהם רבנים וזקני החסידים. כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס עם סידור בידו וישב אצל השולחן להתוועדות. בתחלה ביקש כ"ק אדמו"ר שליט"א מהנוכחים לדבר, אך הם סרבו ובקשו לשמוע את כ"ק אדמו"ר שליט"א.

כ"ק אדמו"ר שליט"א ביקש לדעת האם למי מהקהל ישנם שאלות בחסידות. כמו כן שאל אחדים לשמם ולשם אמם. לאחר שמספר חסידים הציעו את שאלותיהם והציגו את שמותם – פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחה בענין „ארבעה צריכים להודות”² כשהוא דורש על כל אחד מהארבעה ומבארם ע"פ נגלה, קבלה וחסידות. בפירושו ע"ד החסידות הביא ביאור אדמו"ר האמצעי ב„דרך חיים”³, המסביר כי „ארבעה צריכים להודות” רומזים לירידת הנשמה למטה בגוף, שיש בה כל הד' דרגות (יורדי הים וכו'), כמבואר גם בדרושי הגאולה של י"ב תמוז.

בתוך הדברים דיבר על מאסר וגאולת חותנו כ"ק אדמו"ר (מהור"י צ"צ) נ"ע, וביאר את הטעם שבעל הגאולה לא בירך ברכת הגומל עד לאחר חזרתו לביתו (ולא ביציאתו מבית האסורים וגם לא ביציאתו מגלות בקאסטראמא) מהטעם שאין מברכים „עד שיחזור לבוריו לגמרי”⁴, דביום ועש"ק י"ד תמוז (תרפ"ז) חזר לביתו, ובש"ק פ' פינחס עלה לתורה ובירך ברכת הגומל. מאמרי „ברוך הגומל” נאמרו ב"ג תמוז ובש"פ פינחס.

בהמשך השיחה קישר כ"ק אדמו"ר שליט"א את הביאור הנ"ל עם שמות הנוכחים בהתוועדות ואף תירץ את השאלות שהציעו בחסידות. בהמשך לזה פנה אל כמה מתלמידי הישיבה שנמנו עם קבוצת התלמידים שנסעה בשנת תרצ"ט מארצה"ב לאטוואצק – ואמר: ע"פ המבואר לעיל (בהתוועדות), נמשיך לדבר בענינים שאחזנו בהם בעת פגישתנו בצרפת, בתחנת הרכבת, בדרך לאטוואצק [התלמידים הנ"ל עברו אז בצרפת בדרך לאטוואצק וכ"ק אדמו"ר שליט"א שהתגורר בפאריז הגיע לתחנת הרכבת כדי לפוגשם, כשהוא משוחח עמם מספר שעות עד לנסיעתם].

(1) ממה שהגיע אלינו לע"ע (ע"פ זכרון כמה ממשתתפי ההתוועדות), וכמובן שאינה בשלימות כלל.
 ובבקשה רבה שכל מי שידוע לו יותר פרטים בזה – יודיענו בהקדם, וזכות הרבים תלוי בו.
 (2) ברכות נד, ב. רמב"ם הל' ברכות פ"י ה"ח. טושו"ע א"ח סרי"ט. הל' ברכות הנהנין לאדה"ז פ"ג ה"ב.
 (3) שער התפלה פל"ו.
 (4) סה"מ תרפ"ז ע' רח ואילך. סה"מ קונטרסים ח"א קפג, א ואילך. וראה לקר"ש ח"ב ע' 23 ואילך.
 (5) הל' ברכות הנהנין שם ה"ה.

לאחר משך זמן הופסקה השיחה ושוב ביקש כ"ק אדמו"ר שליט"א מזקני החסידים לדבר. הללו סירבו שוב וכ"ק אדמו"ר שליט"א המשיך להתוועד, כשבין שיחה לשיחה עשה אתנחתא קלה בה ניגן הקהל ניגונים. בהמשך ההתוועדות אמר: „אומרים על הבחורים האמריקאים שהם בקיאים בלקוטי דיבורים” והחל לבחון את התלמידים בלקו"ד.

ההתוועדות הסתיימה בשעה שלש לפנות בוקר, כשהיא משאירה רושם גדול על כל הנוכחים שחלקם זכו לראשונה לשמוע דיבורים בסגנון זה (כפי שסיפרו המשתתפים).

* * *

בשבת שלאחרי זה – ש"פ קרח, ג' תמוז – התקיימה התוועדות כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע (הראשונה – בארצה"ב – שבה נכח כ"ק אדמו"ר שליט"א). באמצע ההתוועדות שאל כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ אם משהו יודע הניגון של הרה"צ ר' מיכל מזלוטשוב בנוסח של ר"מ דווארקיין, וכ"ק אדמו"ר שליט"א החל לנגן ניגון זה.

(6) ראה ס' השיחות תש"א ע' 96. ס' השיחות תש"ג ע' 43. בהנעתך בספר הניגונים ח"א ס"ע מז ואילך.

בס"ד. ראשי-פרקים מתולדות כ"ק אדמו"ר שליט"א — משנת ה'תש"ג ואילך*

תש"ג – נתמנה בתור עורך ראשי ד"ספרי – אוצר החסידים – ליובאוויטש, ומני אז מו"ל ספרים קונטרסים וחבורות בהוספת הגהותיו והערותיו וכו'. מדפיס הקובץ „היום יום" שסודר על ידו.

תש"ו – מדפיס הגדה של פסח עם לקוטי מנהגים וטעמים שנלקטו על ידו.

תש"ז – נוסע לפאריז לפגוש את אמו הרבנית מרת חנה ע"ה. שוהה שם כב' חדשים וא"כ חוזר לני. ביחד עם אמו. בשהותו בפאריז מתוועד עם אנ"ש ומעוררם ע"ד נתינת דמי מעמד ועל התקשרות לכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ.

תש"י – עוסק במרץ גדול בהרחבת והתפשטות מוסדות התורה והחינוך שנתייסדו על ידי כ"ק אדמו"ר חותנו. מייסד בתי ספר „אהלי יוסף יצחק – ליובאוויטש" במדינות צפון אפריקה. מעורר ע"ד הגברת הנסיעה לשליחות ה„מרכז לעניני חינוך" (מרכז שליחות), בחדשי הקיץ.

תשי"א – יו"ד שבט – מקבל הנשיאות. אומר המאמר הראשון ד"ה באתי לגני.

תשי"ב – מעורר שתלמידי הישיבה וגם אברכים ינאמו בדברי חסידות בבתי כנסיות. כן מעורר שתלמידים וגם אברכים יקבלו „סמיכה", ושבנוסף לקבלת סמיכה ירכשו ידיעות בריבוי סוגיות בש"ס ופוסקים. ממחיש בפועל התייסדות מוסד „את"ה" (איגוד תלמידי הישיבות). מכריז שחינוך „תינוקות של בית רבן" היא עצה היחידה לבטל כל הגזירות. מתחיל לבאר משנה אחת ב„פרקי אבות" בשבתות שבין פסח ועצרת. מייסד „צעירי אגודות חב"ד" באה"ק ת"ו. מייסד אגודת נשי ובנות חב"ד באה"ק ת"ו. מייסד רשת „אהלי יוסף יצחק-ליובאוויטש" באה"ק ובאוסטרליא. מייסד מגבית צדקה „קרן אהלי יוסף יצחק", עבור תמיכת מוסדות הנקראים בשם זה.

תשי"ג – מעורר ע"ד גודל ההכרח בלימוד ההלכות הצריכות בכל יום. מחדש המנהג לעשות „חלוקת הש"ס" ב"ט כסלו. מייסד אגודת נשי ובנות חב"ד בארצה"ב ובכמה מדינות.

תשי"ד – מעורר לזכות בני ובנות ישראל בברכת הד' מינים בחג הסוכות. מדפיס מפתח ענינים וכו' לספר התניא שנערך על ידו. מייסד בית ספר חקלאי בכפר חב"ד באה"ק ת"ו. מייסד קופת „קרן השנה". מעורר ע"ד זיכוי את הרבים ב„מצות שמורה" לחג הפסח. לימד את הניגון „צמאה לך נפשי".

(*) נעתק מ„שלשלת היחס" בהקדמה ללוח „היום יום" (– הוצאת תש"נ ואילך). רשימה זו כוללת רק עד חודש סיון ה'תש"נ.

תשט"ו – יוצא בקריאה נגד לימוד חכמות חיצוניות בישיבות (עד גיל מסויים). מכריז אודות איסור נסיעה באניות ישראלים ביום השבת. מייסד „צעירי אגודת חב"ד" בארצה"ב וקאנאדא. מייסד „בית ספר למלאכה" בכפר חב"ד.

תשט"ז – לימד את הניגון „דרכך אלקינו". מייסד ישיבת „אהלי תורה". מייסד מחנה קיץ ומורה אשר יקרא בשם „גן ישראל" ונוסע (ביום ב' ט"ז תמוז) לבקר – לפני התחלתו – ועורך שם התוועדות. בקשר עם האסון בארץ הקדש, שולח קבוצת תלמידים לעודד רוחם של הנמצאים בארץ הקדש, ומייסד את מכון „יד החמשה" בכפר חב"ד. מייסד ארגון „בית רבקה" במדינת אוסטרליה. מייסד ארגון „בית רבקה" בעיר מאנטרעאל קאנאדא.

תשי"ז – לימד את הניגון „כי אנו עמך". נוסע (ביום א' ט"ז תמוז) לבקר במחנה „גן ישראל" ועורך שם התוועדות. מייסד ישיבת ליובאוויטש בעיר טאראנטא קאנאדא.

תשי"ח – לימד את הניגון „צמאה לך נפשי" (עד טי דורין מארקו, ברוסית)). מעורר אודות הפצת המעיינות וכו' שיהי' באופן ד„ופרצת". מתחיל להדפיס את מאמרי אדמו"ר הזקן. מייסד שכון חב"ד בכפר חב"ד.

תשי"ט – לימד את הניגון „שאמיל". מתחיל התיסדות בתי חב"ד בכל העולם (עד שנת הוצאת ספר זה נתייסדו יותר מאלף בתי ומרכזי חב"ד בעולם).

תשכ"ב – לימד את הניגון „רחמנא דעני". מתחיל לבאר ספר „צוואת הריב"ש" להבעש"ט. החלו שיעורי תניא ב„ראדיא" (השיעורים מוגהים ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א). מתחילים להופיע תקליטי „ניח"ח" (ניגוני חסידי חב"ד). לרגל מאתיים שנה להסתלקות הבעש"ט, מכריז בדבר מגבית צדקה במספר „מאתיים" עבור הפצת מעיינות חוצה. ובקשר עם זה נוסע לבקר (ביום א' ט"ז תמוז) במחנה „גן ישראל" – שנקרא ע"ש הבעש"ט – ועורך שם התוועדות. מייסד שיכון חב"ד בירושלים.

תשכ"א – לימד את הניגון „אתה בחרתנו".

תשכ"ב – לימד את הניגון „אנעים זמירות". מעורר לייסד מנינים בנוסח התפלה של אדמו"ר הזקן. כן מעורר לנצל ימי החופש להוספה בלימוד התורה. מייסד „כולל" לאברכים. מכריז שהשנה הבאה (כ"ד טבת תשכ"ג) היא שנת הק"ץ להסתלקות אדמו"ר הזקן, ובקשר לזה מייסד „קרן שניאור". ומעורר לחלק התניא והשולחן ערוך של אדה"ז ושיסימו הלימוד בהם עד יום כ"ד טבת (תשכ"ג), ושנאשים נשים וטף יוסיפו בנתינת צדקה.

תשכ"ג – לימד את הניגון „סטאוו יא פֿיטור". בקשר לק"ץ שנה להסתלקות אדה"ז, מכריז אודות מגבית לנתינת צדקה במספר ק"ץ, ובהוספת ק"ץ שעות בלימוד התורה. נגמר „ספר חסידים". עושה תעמולות לפדות את בני ובנות ישראל, וכן כתבי רבותינו נשיאנו הנמצאים מאחורי מסך הברזל (בבריה"מ)

תשכ"ד – לימד הניגונים: „כי אנו עמך“, „הוא אלוקינו“. מייסד „קרן לוי יצחק“ ע"ש אביו הרה"ג והרה"ח המקובל ר' לוי יצחק ז"ל.

תשכ"ה – מעורר לערוך התוועדויות חסידיות בכל יום דעשרת ימי תשובה. מתחיל לבאר (בכל ש"ק) פירוש רש"י (ע"ה"ת) ע"פ „פשוטו של מקרא“, ו„ינה של תורה“ שבפרש"י. ומני אז ממשיך בזה בכל התוועדות דש"ק. מציע שבכל שבת ילמדו ויגמרו הלימוד של מאמרי „לקוטי תורה“ על הפרשה השייכת לאותה השבת. מתוועד בכל השבתות דש"ז.

תשכ"ז – מייסד „קרן חנה“ ע"ש אמו הרבנית מרת חנה ע"ה. בקשר לזה שהשנה היא שנת ה„מאה“ להסתלקות של אדמו"ר הצמח-צדק – מכריז אודות מגבית צדקה במספר „מאה“. מורה להדפיס דרושי חסידות של אדמו"ר הצ"צ (ומני אז נדפסו מ"ב כרכים בסדרת ספרי „אור התורה“).

תשכ"ז – מכריז שהשנה היא שנת „הקהל“ ובקשר לזה מעורר ל„הקהל“ כל דרושי רבותינו נשיאנו. מייסד ישיבה גדולה במלבורן, אוסטרליה. פותח בתעמולה אודות „מבצע תפילין“. מחדש בית הכנסת שעל שם כ"ק אדמו"ר ה„צמח צדק“ בירושלים ע"ה"ק העתיקה. מתחיל המאבק נגד החזרת ה„שטחים“ (שהוחזרו לידי ישראל במלחמת ששת הימים). בקשר למלאות ארבעים שנה לגאולת יב"ג תמוז (תרפ"ז – תשכ"ז) – מכריז אודות מגבית צדקה במספר „ארבעים“.

תשכ"ח – מעורר ע"ד החיוב על יהודי ארה"ב לנצל השפעת המדינה על כל העולם בעניני חינוך.

תשכ"ט – מתחיל לבאר „אגרת התשובה“ לאדה"ז, וממשיך בזה בשנת תש"ל. מציע שבכל כנס של רבים – ישלבוהו עם תורה וצדקה. מעורר אודות חיזוק שכונות שגרים בהן יהודים. מייסד שיכון „נחלת הר חב"ד“ באה"ק.

תש"ל – מודיע שבסמיכות ל„יו"ד שבט“ יסיימו את הספר תורה „לקבלת פני משיח צדקנו“, שהותחלה על ידי כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע: ומעורר ע"ד השתתפות באותיות האחרונות שבה. מתחיל (גם בגלוי) המאבק נגד הגזירה האיומה ד„מיהו יהודי“. יוצא בקריאה נגד עריכת הפגנות בעד יציאתם של יהודי רוסיה, מפני תוצאות כלתי רצויות. מתחיל להדפיס ספרי אביו הרה"ג הרה"ח המקובל ר' לוי יצחק ז"ל. מתחיל לבאר (בכל ש"ק) הערות אביו ז"ל ב„לקוטי לוי יצחק“ לתניא, וממשיך בזה בשנת תשל"א.

תשל"א – יוצא בקריאה „לכבוש“ את העולם ע"י לימוד התורה. מתחיל לבאר (בכל ש"ק) „הערות אביו ז"ל ב„לקוטי לוי יצחק“ לזהר, ומני אז ממשיך בזה בכל התוועדות דש"ק.

תשל"ב – מעורר ע"ד סיוע לעולים ממדינות גרוזי' ובוכארא כו'. יוצא בקריאה נגד גיוס נשים ובנות בצבא. מעורר לזכות את העולים מרוסיה במצות פורים. מייסד „ועד ע"א מוסדות“. מתוועד בשני ימים הראשונים ושני ימים האחרונים דחג הפסח.

מעורר ע"ד חינוך ילדי העולים מרוסיה, וסיוע מיוחד לעולים חדשים מרוסיה מ"קרן" שנוסד בשנה זו (קרן השבעים).

תשל"ג – מעורר לייסד ספריות קדש ברחבי תבל ושכלל בית יהודי יהי' "בית מלא ספרים". מעורר לחדש המנהג של הענקת "חנוכה געלט". בקשר לימי הפורים – מעורר לזכות יהודים הנמצאים בכל מקום שהם – במצוות פורים. בקייץ שנה זו יוצא בקריאה אודות חינוך תשב"ר בקשר למש"נ, "מפי עוללים ויונקים יסדת עז גוי' להשביט אויב ומתנקם". בקשר לחדשי הקיץ, מכריז אודות השתתפות (כספית) בעד סידורם של ילדי עולי רוסיה במחנות קיץ. מעורר לייסד ריבוי קרנות גמילות חסדים. בסמיכות לתשעה באב – מציע שיערך ביום זה כינוס ילדי ישראל ב"כותל המערבי". מייסד "קרית חב"ד" בעיה"ק צפת. לרגל ביאת האורחים לחדש תשרי – מורה שיסודרו שיעורי לימוד בעדם (ובנפרד – בעד האורחות). מעורר לנצל את יום כ"ט אלול (ער"ה) להוספה בנתינת הצדקה.

תשל"ד – מעורר ע"ד הוספה מיוחדת בלימוד התורה ונתינת צדקה בערחה"ס (ומני אז מציע זאת בתקופות שונות). בעת ההקפות, לימד את הניגון "האדרת והאמונה" (בהימנון הצרפתי). מעורר לערוך כינוסי ילדים בימי החנוכה ולספר להם ע"ד הנס דחנוכה ולהעניק להם "חנוכה געלט". מעורר שלכל חייל יורכש סידור, תהלים וקופת צדקה. וכן להעניק לו "חנוכה געלט" ושיתן חלקו לצדקה. מעורר שבכל בית חסידי חב"ד יהי' ספר התניא, תורה אור ולקוטי תורה, וכן להקים ספריית לספרי קודש. מייסד ישיבה גדולה במיאמי (רבתי). מכריז אודות השתתפות (כספית) ב"מבצע מזווה". מעורר ע"ד אחדות בני המשפחה ע"י ישיבתם יחד בסעודת שבת. מכריז ע"ד הקמת מוסדות חדשים. פותח בתעמולה (בהוספה ל"מבצע תפילין") אודות המבצעים: "תורה", "מזווה", "צדקה", "בית מלא ספרים – יבנה וחכמי", "נרות שבת קודש ויר"ט". מתחיל ענין ההפצה ע"י "טנקים".

תשל"ה – יוצא בקריאה שבימי בין המצרים יוסיפו בלימוד התורה, תפלה ונתינת צדקה בצבור. פותח בתעמולה אודות המבצעים: "כשרות האכילה ושתי", "טהרת המשפחה". מעורר לערוך סיומים על מסכתות בתשעת הימים (ר"ח מג"א – תשעה באב).

תשל"ו – מעורר עוה"פ ע"ד לקיחת סמיכה. מייסד ישיבה גדולה ב"סיאטעל", וואשינגטון. שולח שלוחים לערי הקודש: ירושלים וצפת. מעורר ע"ד פעילות ה"מבצעים" גם בבתי האסורים לזכות ארץ האסירים היהודים. מכריז על שנה זו כ"שנת החינוך". ובהמשך לזה – מייסד ישיבה גדולה ב"ניו-היווען", קאנ. מבקש שכל ילד/ה בישראל ישננו בע"פ את ה"ב פסוקים ומאמרי חז"ל". מעורר ע"ד התכתבות בין ילדי חוץ לארץ וארץ ישראל. מעורר אודות לימוד עניני "בית הבחירה" וכו' בימי "בין המצרים". מורה להו"ל מזמן לזמן חוברות שבהם ירוכזו חידושי תורה – בחלק הנגלה – מאת כ"ק רבותינו נשיאנו הק' ותלמידיהם. בגלל מצב מיוחד – מציע שכא"א יתן הוצאות של מזון ג' סעודות (דיום ער"ח מג"א) לצדקה, להוסיף בנתינת הצדקה לפני תפילות שחרית ומנחה ביחס דיום ה' במג"א (יום הסתלקות האר"ז"ל), מעורר ללמוד

בתורת האריז"ל בימים אלו. מעורר שיערכו ביקורים בימי אלול בבתי הרפואה והצבא בארה"ב ובארה"ק. מכריז ע"ד מבצע „אהבת ישראל“. מציע להנהיג בכל הבתי כנסיות שיעורים בלימוד התורה (ובאם ישנם כבר – להוסיף) וכן לייסד קופות גמ"ח (ובאם ישנם כבר – להרחיבם ביותר חברים וכו').

תשל"ז – מציע להנהיג שבמוסדות תורה (וכי"ב) יהי גם הענין דתפלה וצדקה, ובצבור. וגם שהמוסדות דצדקה וגמ"ח יעזרו (בהלוואות) לעניני תורה ותפלה. מציע לערוך „הקפות שניות“ בעיה"ק חברון וירושלים (בביהכ"נ צמח צדק) משולבות עם לימוד התורה ותפלה ונתינת הצדקה. מעורר לחדש את ענין „משפיעים“ ו„משפיעות“. מדפיס את ההמשך הידוע בשם „בשעה שהקדימו – תער"ב“, ומבקש שכולם ישתתפו בזה, לא יאחר מכמה ימים לפני יו"ד שבט. הורה להו"ל ליקוט ביאורי כו"כ ענינים המובאים בחסידות ובתורה בכלל – מלוקט מספרי דא"ח דהצ"צ שנדפסו ע"ע, בשם „ספר הליקוטים – דא"ח צ"צ“. שולח עוד שלוחים לעיה"ק צפת. מייסד ישיבה גדולה ב„קאראקאס“, ווענעזועלא. מציע שיערכו כינוסי ילדים/ות בימי התשלומין דחג השבועות. יוצא בקריאה שלכל ילד/ה יורכש סידור וקופת צדקה.

תשל"ח – מעורר במיוחד ע"ד הגברת השמחה בחג הסוכות. מעורר שבכל עיר ועיר ייסדו מוסד הקשור עם תורה ועם תפלה. (ובמקום שישנו לייסד עוד). מגביר המאבק נגד החזרת ה„שטחים“, ונגד ההסכם האומלל של „קעמפ דיייד“. מחדש המנהג לומר „דברי כבושים“ ביום התענית (בעת תפלת המנחה). בקשר לכ"ד טבת (יום ההילולא דכ"ק אדמו"ר הזקן) – מעורר שביום זה יהי לימוד מיוחד במשניות (לפי אותיות שם אדה"צ) ובתורתו. יוצא בקריאה נגד לימוד שפה הערבית בבתי-ספר בארץ הקדש. מייסד ישיבה גדולה (אור אלחנן – חב"ד) ב„לאס אנדזשעלעס“, קאליפארניע. שולח עוד שלוחים לערי הקדש ירושלים וצפת. מייסד מכון מיוחד להכנת דרושי דא"ח של כ"ק רבותינו נשיאנו הק' לדפוס. מעורר שיתייסד „קרן גמ"ח“ בכל בית-ספר. מצהיר שבנוגע טיפול רפואי – נכון לעשותו קודם ג' ימים לפני יום השבת. מעורר להעלות משכורת המלמדים בישיבה. מורה לחדש „ביהכ"נ צמח צדק“ בעיה"ק צפת. הורה להדפיס ספר „תניא“ בכל המדינות שבעולם.

תשל"ט – מציע ע"ד התייסדות חברת נשים לעורר ע"ד שמירת טהרת המשפחה. עוסק בדבר הצלת ילדי פרס והסתדרותם בארצות הרווחה. מורה שלא לבזבז כסף בנסיעות לשמחות קרובים וכו'. מייסד כולל אברכים ב„מלבורן“, אוסטרליא. יוצא בקול קורא ע"ד הוספה בלימוד התורה ונתינת הצדקה בתור הכנה למתן תורה, מחלק סידור וצדקה לילדי/ות בני ישראל. פונה לרופאי מחלות הנפש שישלימו ידיעותיהם בדבר טיפול „מדיטציי“ (ובאופן המותר דוקא) ועי"ז יהי תועלת לאלפי יהודים הנצרכים לתרופות כאלו (שלע"ע תועים בדרכים אחרים ועד אבירייהו דע"ז, ובידעם שישנם תרופות אלו באופן הכשר יבקרו אצל רופאים אלו).

תש"מ – מכריז ע"ד „והשיב לב אבות על ידי בנים“. מייסד ישיבה גדולה ב„בוענאס איירעס“, ארגנטינה. מבקש שיסדרו תהלוכות „ל"ג בעומר“ ברחבי תבל.

מעורר שילדי/ילדות ישראל, אפילו „טף“ ממש, יבואו לביהכנ"ס בחה"ש לשמוע „עשרת הדברות“. יוצא בקריאה ע"ד הענין ד„פרי' ורבי“, ומרעיש נגד „תכנון המשפחה“ וכו'. יוצא בקריאה לייסד כוללים לזקנים וזקנות ולצעירים: לאנשים בשם „כולל תפארת זקנים – לוי יצחק“. לנשים בשם „כולל תפארת חכמות נשים“. ולצעירים בשם „כולל תפארת בחורים“. מציע שיסדרו מזמן לזמן כינוסים של בני ובנות ישראל שלפני גיל בר/בת מצוה.

תשמ"א – מעורר שהשנה שנת הקהל – את האנשים והנשים והטף גו' לעשות את כל דברי התורה הזאת. פונה בקריאה לילדי/ילדות ישראל שלפני גיל בר/בת מצוה להתאגד ב„צבאות השם“ (בסיסמת: „ווי וואנט משיח נאוו“). מעורר אודות שמחת „בית השואבה“ בחגה"ס. מעורר ע"ד הדפסת מפתח ענינים לספרי דא"ח כ"ק אדה"ז וכו'. מייסד ישיבה גדולה ב„קסבלנקה“ מרוקו. מייסד כולל אברכים ב„מאנטרעאל“ קנדה. מסדר „סדר ברכת החמה – ע"פ מנהג חב"ד“. יוצא בקריאה שכל ילד/ילדה בישראל שלפני גיל בר/בת מצוה יתאחדו ע"י (השתתפותם ב)כתיבת ספר תורה מיוחדת שתכתב עבורם בירושלים עיה"ק. מעורר ע"ד השתדלות מיוחדת בזה בנוגע לילדים/ות הנמצאים מאחורי מסך הברזל. וכן בנוגע – להכניסם ב„צבאות השם“ באופן האפשרי שם. וכיון שכבר נגמרה ועשו סיום (ע"י כותל מערבי) דס"ת הראשונה – להתחיל תיכף בכתיבת עוד ס"ת. מרעיש נגד אלו שרוצים להפסיק ר"ל, כל עזר ליהודים הבאים ממדינות ש(הם) מאחורי מסך הברזל באם אינם עולים לאה"ק.

תשמ"ב – יוצא בקריאה שכל בני אנשים ונשים יתאחדו „באחדות אמתית ונצחית“ ע"י קניית אות בס"ת כללית שתכתב לזכותם – וכא"א במנהגו (צורת האותיות דאשכנז, ספרד, תימן, האריו"ל וכו'). מורה להנהלת ישיבת תומכי תמימים להתחיל תומ"י בכתיבת ספר תורה עבור תלמידי (ותומכי) ישיבות „תומכי תמימים“ ובני ביתם, וכן להנהלת „בית רבקה“ כתיבת ס"ת עבור תלמידות (ותומכי) בתי ספר „בית רבקה“ ובני ביתן. מעורר אשר מצוה זו היא סיום תרי"ג מצות שבתורה ויש המקשרים זה עם סיום וקץ הגלות. מעורר ע"ד השתדלות ובמדה יוצאה מן הכלל לגמרי ב„הפצת המעינות חוצה“ ובמבצע חנוכה. ואשר בכמה ספרים שנת תשמ"ב היא שנת הקץ. ותא חזי עמא דבר אומר שהוא ר"ת: תהי' שנת ביאת משיח. מציע שיכתבו ספר תורה כללית מיוחדת, שתאחד את כל אנשי „צבא הגנה לישראל“ – אנשי חיל דאה"ק. הורה להדפיס הוצאה מיוחדת של ספר התניא ושבסיומו יכלול צילומי כל השערים של ספרי התניא שנדפסו ע"ע. מעורר ע"ד ההכרח לסיים את „מבצע שלום הגליל“ (מלחמת לבנון) בהקדם, ושזה ימנע קרבנות נוספים מב' הצדדים.

תשמ"ג – פותח השנה בהכרזה שהשנה היא מאה שנה מהסתלקות כ"ק אדמו"ר מהר"ש שענינו והנהגתו היתה „לכתחילה אריבער“, ולכן כל עניני השנה צ"ל חדורים באופן של „לכתחילה אריבער“. וכן שהשנה היא תהי' שנת גאולת (גילוי) משיח. מציע לערוך כינוסים (אנשים ונשים לחוד וטף) בתחילת חדש מרחשון. יוצא בקריאה להשפיע על אומות העולם – בני נח, שיקיימו ז' מצות שלהם. מכריז על „רגע של שתיקה“ – „עין

ו. ואה ואוון שומעת", להנהיג זאת בכל בתי הספר בעולם ובתחילת הלימודים. ובהמשך לזה מציע שיחתמו על "עצומה" לגדולי ומנהיגי האומה האמריקנית (ועד"ז כל שאר האומות) אודות גודל הנחיצות שבזה, וכן אודות נחיצות עזרה כלכלית-ממשלתית לבתי ספר דתיים.

תשד"מ – פותח השנה בהכרזה שהשנה היא תהי' שנת דברי משיח. מעורר שכאו"א ינצל הזמן לפני ה"הקפות" (דליל שמח"ת) להביע ברכותיו לכאו"א בנוסח דברכת כהנים, ובהמשך לזה נתן (בהתוועדות דש"פ נח) לכאו"א מהכהנים בקבוק משקה. מעורר שמן הראוי להשתדל שילדי ישראל בגיל החינוך יבואו במגע רק עם צעצועים בדמות בעלי חיים טהורים ולא להיפך. וכן בנוגע להו"ל דחוברת וכיו"ב שיש בהם ציורים ותמונות של בע"ח – להשתדל שישתמשו בציורים של בע"ח טהורים דוקא. מעורר – בקשר למצב העולם – ע"ד הוספה בתפלה ובקשה, עי"ז שכאו"א (בלי הפרש באיזה נוסח הוא מתפלל) יאמר לפני התפלה (בשחרית), "הריני מקבל עלי מ"ע של ואהבת לרעך כמוך", ולאחרי כל תפלה מהג' תפלות, אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך". מייסד ישיבה גדולה ב"אהנסבורג" דרום אפריקה. הורה להדפיס ספר התניא בכל עיר ועיירה שיש בה יהודים (שלא נדפס שם ע"ע). מעורר שכאו"א מבני ישראל בכחו ובחובתו לתבוע כביכול מהקב"ה גאולה האמיתית והשלימה עי"י משיח צדקנו תיכף ומיד. מורה להדפיס מחדש את ה"לקוטי תורה" בתוספת ריבוי הערות, ציונים ומ"מ לתורת רבותינו נשיאנו. ולאחרי ההדפסה – מעורר לערוך התוועדות חסידית. הורה להדפיס הוצאה מיוחדת של ספר התניא ושבסיומו יכלול צילומי כל השערים של ספרי התניא שנדפסו ע"ע. מציע שכאו"א יקבע שיעור יומי בספר משנה תורה – יד החזקה – להרמב"ם, שע"י מתאחדים כל בני"י בלימוד הכולל את התורה כולה, והלימוד – בא' מג' אופנים : א) ללמוד בכל יום שלשה פרקים כדי לסיים במשך השנה הבעל"ט, ומה טוב לסיימו בסמיכות ליום הולדת הרמב"ם, י"ד ניסן הבעל"ט, ב) אלה שאי אפשר להם – מפני איזו סיבות ללמוד ג' פרקים בכל יום – ללמוד פרק אחד ליום כדי לסיימו במשך ג' שנים הבעל"ט, ג) אלה שאינם שייכים ללימוד ספר משנה תורה (מפני איזו סיבות – כולל מפני שהם קטנים או קטנות (כפשוטו או בדיעות כו')) – ילמדו ספר המצות להרמב"ם, ובאופן אשר השיעור יומי בסהמ"צ יהי' במצות המקבילות לשיעור היומי של ס' משנה תורה (כפי שנחלק לשנה אחת). מעורר שיאספו וירכזו את כל המראי מקומות לכל הפסקי דינים שבספר ה"יד" להרמב"ם, וידפיסום בקונטרס בפ"ע. מורה לעשות הנחה מיוחדת על כל ספרי חב"ד, (הוצאת קה"ת", ומני אז הורה עד"ז בכמה הזדמנויות).

תשמ"ה – מעורר שנשים ובנות הן מ ישראל והן (להבדיל) מאומות העולם יצאו בקריאה רמה שיונהג בהקדם הכי אפשרי, רגע של שתיקה". מכריז שהשנה הוא השנה תהא שנת מלך המשיח. מעורר אשר יעשו חגיגות של "סיום" לרגלי "סיום" לימוד הרמב"ם (ג' פרקים בכל יום) ותיכף אחרי כן להתחיל לימוד דמחזור שני. קורא את ביהכ"נ שלו בשם "בית אגודת חסידי חב"ד אהלי יוסף יצחק – ליובאוויטש". וכן מורה אשר בשם זה ינקב בנין "כולל אברכים" שע"י המזכירות שלו. מעורר שיכנו בארץ הקדש מוסד מיוחד על שם "בית אהלי יוסף יצחק – ליובאוויטש". מעורר ע"ד צורך

הרשמת הילדים/ות במחנות קיץ הכשרים. ולאחרי חדשי הקיץ, לרושםם בבתי הספר הכשרים [ומעורר זה בכל שנה ושנה]. מציע שבכל הזדמנות של אמירת תהלים ישלבו גם נתינת צדקה.

תשמ"ו – מעורר לפרסם ע"ד דברים האמורים בספרים אודות הקיווי והדרישה לביאת משיח צדקנו ע"י שכל א' ישלח מכתב (שבו יצטט מהספרים) לעשרה מישראל ולהציע לו ולבקש ממנו לשלוח העתק כזה לעוד עשרה מישראל וכן הלאה. מעורר אשר יגדילו מרץ בג' ענינים הכללים: (1) הפעולות עם זקני ישראל. (2) הפעולות עם ילדי/ות ישראל. (3) הפעולות עם שאר בני ישראל בגילים שבין הילדים והזקנים. לייסד „בתי חב"ד" בכל מקום ומקום. ובמקומות שישנם כבר „בתי חב"ד" – להרחיבם עוד יותר. להגביר חיל בהפצת המעיינות חוצה – ע"י הדפסת ספר התניא בכל המקומות שבהם לא נדפס עדיין. וכן בהנוגד להפצת כל כתבי החסידות כולל – הדפסת כתבים שעד עתה לא יצאו לאור בדפוס. מעורר אשר ידפיסו כל הדוחות אודות הפעולות בג' ענינים הכלליים הנ"ל. מעורר אשר יערכו את „חגיגות הסיום" דמחזור שני דלימוד הרמב"ם באופן ד„כפליים לתושי" לגבי חגיגות הסיום דמחזור ראשון. מציע שידיפסו את מאמרי הנואמים בדפוס. ביום הבהיר י"א ניסן מתחיל לחלק דולר לכל אחד ואחת, ומני אז מחלק דולרים בכל יום ראשון בשבוע. מעורר אשר בכל מקום ומקום שבו ישנו ה„צבאות השם" ינצלו את ימי ההכנה לזמן מתן תורתנו ע"י ההוספה בכל עניני תורה ומצות' ובמיוחד – הוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל. מעורר אשר כל ישראל „אנשים נשים וטף" יתאספו להתוועדות רעים – אנשים לחוד ונשים לחוד על מנת לאחד את כל ישראל מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל. מעורר אשר בימי „בין המצרים" בכלל ובפרטי פרטיות החל מהשבת שלפני תשעה באב יש להוסיף ביתר שאת וביתר עז (נציון) במשפט (תפדה): היינו לימוד הלכות בתורה בכלל ובמיוחד הלכות בית הבחירה. (ושבי) בצדקה: הוספה בנתינת הצדקה יותר מכפי הרגילות. מציע: (1) בקשר לתלמידי הישיבות – מזמן לזמן יתקיימו „בחינות" לבחון את רמת הלימוד והידיעה שבתורה. (2) בקשר לבעלי עסקים – אשר כל אחד ואחת מישראל אנשים נשים וטף יקיימו את הוראת המשנה „עשה לך רב" ומזמן לזמן יבואו אליו כדי לעמוד ל„מבחן" בנוגע למעמדם ומצבם בעבודת ה'. מעורר אשר בהתאם לשנה הבע"ל ועל כל ישראל לטובה (תשמ"ז) היא שנת השמיטה מצוה לפרסם בכל מקום ומקום אודות התקנה דעשיית פרוזבול לפני ראש השנה של שביעית. מציע שטוב ונכון לעשות את הפרוזבול מיד אחר התרת נדרים. מעורר אשר ראוי ונכון שבכל מקום ומקום יערכו התוועדות „בימי סגולה" (ט"ו אלול – ח"י אלול) עבור כל אחינו בני ישראל . . . והדגשה מיוחדת יהי' בנוגע לחיזוק האמונה בביאת המשיח. ובמקומות אשר מסיבות לא יספיקו לערוך התוועדות אלו לפני ח"י אלול – ישלימו זאת לאחר ח"י אלול, בסמיכות הכי אפשרי ובאופן ד„כפליים לתושי".

תשמ"ז – מכריז שהשנה הוא והיא זו שנת משיח. מעורר אודות הקמת בתי חב"ד (והוא בית: תורה, תפלה וגמ"ח) בכל מקום ומקום, ואשר הוא (בנקל יותר) ע"י ההקדמה דהקמת בית חב"ד דכא"א הן אנשים הן נשים וטף) בביתו הפרטי. מעורר ע"ד ההשתדלות בהפצת המעיינות חוצה ע"י ההשתדלות בענין החינוך לקטנים בשנים וקטנים

בידיעה. והוא ע"י הקמת (והרחבת) מוסדות חינוך ובאופן ד"מלכתחילה אריבער". מעורר אשר בכל מקום ומקום שגם כאשר היולדת והולד נמצאים בבית הרפואה, יש להשתדל לתלות בחדר היולדת ובחדר הולד (או על המטה) "שיר המעלות" וכי"ב. ביום ה' טבת בו דידן נצח באופן גלוי לעיני כל העמים (בבית המשפט הפדרלי) בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאינו שבספריית ליובאוויטש. מייסד שיכון חב"ד חדש בירושלים עבור עולי רוסיה. מעורר ששנה הבע"ל ועל כל ישראל לטובה (תשמח) הוא: א' שנת "הקהל" – שתוכנה וענינה ישמעו גו' ילמדו גו' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת גו' כל הימים גו'. ב' שנת "תשמח" (שמחה) ולכן יש להוסיף בשמחה בעבודת השם. מעורר שיאמרו נוסח הפרוובול גם בסיום שנה השביעית.

תשמ"ח – פותח בהכרזה שהשנה היא תהא שנת חירות (ע"י) משיח. מעורר ע"ד שכאז"א אנשים נשים וטף ישתתפו בפעולות "הקהל" במשך שנה זו (שנת הקהל) ע"י שכאז"א מהם יאספו בני ובנות ישראל שבסביבתם ויעוררו אותם לתורה ויראת שמים. ופעם בחדש יודיע כאז"א (למקום מרכזי) פרטי פעולתם. מעורר אשר בעת הכינוסים הכללים בהאז"א ינאם איש דתי בשם תורת ה' דברי בורא העולם אשר בתורתו. מעורר בכל הלילות דחה"ס ע"ד שמחת בית השואבה בכל הלילות ובשנה זו במיוחד גם הדגשת מצות הקהל. מעורר ע"ד הדגשת מצות הקהל ושמחה (שנת "תשמח") שתהיינה כל השנה כולה. מעורר אשר בהתאם שהשנה הוא מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים להולדת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע יעשו התוועדויות וכן ילמדו תורתו (של בעל יום ההולדת) במשך חלק של המעל"ע של יום הולדתו (כ' חשוון). במוצאי כ"ף חשוון, מחלק לכאז"א (כולל ילדים מבן י"ב שנה וילדות מבת י"א שנה ומעלה) מאמר "החלצו רנ"ט". בכ"ה חשוון, בו נתאשר (אחרי הערעור) ה"דידן נצח" באופן גלוי לעיני כל העמים (בבית המשפט הפדרלי) בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאינו שבספריית ליובאוויטש (ובסמיכות לזה (ביום כ"ז חשוון) נתבשרו שהספרים יכולים לחזור למקומם) וביום ב' כסלו הוחזרו הספרים לספריית ליובאוויטש ומיד הורה להדפיס הספר "דרך אמונה". מעורר שכל ילד/ה ידליק נרות חנוכה בפתח חדרו ("בית מקדש" פרטי) ושכל א' וא' יקיים מנהג נתינת "דמי חנוכה" בכל ימי חנוכה ובליל נר הרביעי או החמישי יתנו כפליים או ג' פעמים ככה. בתור "פרסומי ניסא" נואם בכל לילות דחנוכה ע"ד פרשת קריאת היום – נשיא המקריב באותו היום. מעורר שבכל מקום ומקום שהקימו ויקימו בית צבורי לתורה תפלה וצדקה וכי"ב – יש להשתדל שנוסף לספרים המוכרחים יהיו עוד הרבה ספרים "בית מלא ספרים", שבכל מקצועות התורה. יוצא בקריאה שמבקשים מרבנים מחברי ספרים, והמוליים שיואלו מטובם לשלוח העתק בתור תשורה לספרי' הגדולה של אגודת חסידי חב"ד וכן מבקשים מאספני הספרים שיש ברשותם ספרים מיוחדים כו' שאין זקוקים להם ללימוד – לתרמם לספרי' הנ"ל. ובזה הכוונה לכל סוגי ספרים אף שהם בניגוד לתורה. מציע שראוי ונכון ביותר להנהיג בכל מקום ומקום – שכאשר יהודים נועדים יחדיו, ישתדלו גם בטובתו של יהודי נוסף החל ממצות צדקה ע"י שנותנים איש לרעהו שליחות מצוה לצדקה. מעורר לנצל יום חמשה עשר בשבט להקהיל אנשים נשים וטף כדי להוסיף עוד יותר בכל עניני תורה ומצות' כולל ובמיוחד

– הוספה ושלמות בהליכה בדרכיו ואורחותיו של בעל ההילולא דיו"ד שבת – כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ. כ"ב שבת – נסתלקה הרבנית הצדקנית נ"ע. מעורר ע"ד שמצות נוחם אבליים מתחלת כבר ביום א' דימי השבעה. מייסד „קרן חמ"ש" על שם הרבנית הצדקנית נ"ע. מעורר ע"ד הזריזות דהקמת מוסדות על שמה. מורה שביום ז' אדר יעשו התוועדויות חסידים בכל מקום שאפשרי. מעורר שנשי ובנות ישראל תתאחדו אחדות אמיתית על מנת לחזק קיום התורה והמצות. מורה לעשות התוועדות גדולה „ברוב עם" בימי הפורים. אחר ה„שלשים" להסתלקות הרבנית הצדקנית נ"ע – מתחיל להתוועד בכל שבת קדש (ומגיה את השיחות של ההתוועדות מדי שבוע). יוצא בקול קורא אשר כדאי ונכון ביותר לפרסם אשר ביום ההולדת יוסיפו בתורה תפלה צדקה והוספה – שכל אחד ואחד (הן אנשים הן נשים והן טף ועד לקטני קטנים) יעשה ביום ההולדת התוועדות של שמחה ביחד עם בני ביתו או חבריו וידידיו. מעורר שביום י"ג ניסן (יום ההילולא של אדמו"ר הצ"צ) יעשה כא"ר קביעות מיוחדות בלימוד תורתו של אדמו"ר הצ"צ ויוסיפו בנתינת הצדקה. מעורר לנצל יום י"ד בניסן – יום הולדת הרמב"ם – מתוך „רעש" דקדושה בכל מקום ומקום להוסיף עוד יותר בכל עניני יהדות תורה ומצותי כולל ובמיוחד – בנוגע ללימוד תורתו של הרמב"ם ע"י עריכת „כינוסי הקהל" בזמן האפשרי. נואם בכל הלילות דחג הפסח בענינא דיומא ובסגנון מובן גם לקטנים וקטנות. מעורר שבחזרת דא"ח (בבתי כנסיות) יוכלל (גם) אימרה דתורת אדמו"ר הזקן. מתחיל לבאר בכל התוועדות דש"ק, פירוש רש"י הראשונה שבפ' השבוע (ומשנה הראשונה בפרק דאבות דאותו הש"ק, בשבתות בין חה"פ וראש השנה), וכל השיעורים הקבועים בעת ההתוועדות ע"פ הוראת התורה „והיה יתן אל לבו". מעורר ע"ד שבכל אחד ואחת צ"ל: א) לימוד התורה באופן ד„תורתו אומנתו". ב) בכל דרכיך דעהו. מציע שבימי הכנה לזמן מתן תורתנו ילמדו המאמר ד"ה בחודש השלישי גו' (בתורה אור פ' יתרו). מעורר שהנשים תעשינה התוועדות בתור הכנה לזמן מתן תורתנו. יוצא בקריאה שכא"ר ישתדל ויפעל כפי יכולתו שינתן חינוך תורני לכא"ר מילדי ישראל שיחיו. מעורר ע"ד הכנות מתאימות – בימים שלפני זה – לימי הגאולה יב"ג תמוז.

תשמ"ט – מכריז שהשנה היא „שנת הבנין" ו„שנת הילד והילדה". וכמו"כ מכריז ששם השנה היא „השנה תהא שנת מעשים טובים", „השנה תהא שנת משיח טובה". מציע שביום כ"ף מרחשון (יום הולדת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע) יכנס כא"ר לשעה קלה במוסד של ישיבת „תומכי תמימים" ולעסוק בלימוד תורתו ולהתפלל שם ולתת צדקה עבור מוסדותיו של בעל יום ההולדת. מעורר שהחל מראש חדש כסלו (עד סיום החדש) יוסיפו בכל יום בלימוד תורת רבותינו נשיאנו והפצתם. מעורר לארגן התוועדויות במועדים החסידיים דחודש כסלו (החל מי"ד כסלו). מעורר (בי"ט כסלו) ע"ד לימוד לוח „היום יום" בכל יום ויום. מעורר לערוך „סיומי הרמב"ם" ביום ההילולא שלו (כ' טבת). מכריז אשר השנה היא שנת הארבעים להסתלקות-הילולא של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ ואשר ביום ההילולא שלו מתגלה „לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" ואז „קאי איניש אדעתו דרבי". בקשר ליום היארצייט-הילולא הראשון (של הרבנית הצדקנית) כ"ב שבת – מעורר שיהי „זרעה בחיים" (שאז „היא בחיים") ע"י שקוראים לילדה בשמה,

ומחנכים אותה ברוחה. מציע שבלימוד פרשיות תרומה-תשא, כדאי ונכון שנוסף על הלימוד חלק מהפרשה, ילמדו גם מפירושי חז"ל בתושבע"פ. מעורר לערוך סיון, ברוב עם" אחר כל ספר שבמשנה תורה להרמב"ם. נואם בענינא דיומא לפני צאת ה"תהלוכה" (בחג הפסח וחג השבועות) לשכונות אחרות לשמח את היהודים) בשמחת החג. מעורר שיערכו "כינוסי תורה" בכל מקום ב"אסרו חג". מורה להדפיס ספרי חסידות באותיות מרובעות (כולל גם אלו שנדפסו ע"ע באותיות אחרות) וכן מציע לכל מדפיסי ספרים. מכריז אשר שנה הבאה היא "ה'תשנ"ו ואשר הראשי תיבות שלה הוא: "השנה תהא שנת ניסים". בקשר למלאת מאתיים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר הצמח צדק מורה להדפיס הוצאה מיוחדת של ספר "קיצורים והערות לתניא" לאדמו"ר הצ"צ, ובאור לערב ר"ה – יום ההולדת שלו – מחלקו לאנשים נשים וטף (בצירוף שטר של דולר לצדקה).

תשנ"ו – יום א' דר"ה (ש"ק) מתוועד. מורה להדפיס הוצאה מיוחדת (בעטיפה צבעונית) של מאמר ד"ה ושאתם – לאדמו"ר הצ"צ, ומחלק לכאור"א מעטפה (שהכילה: מאמר ד"ה ושאתם – לאדמו"ר הצ"צ, "לעקאח", מכתב כללי דוא"ר תשרי, ושטר של דולר לצדקה). מעורר להקהיל קהילות ביום השבת וללמוד בפרשת השבוע, כולל גם בתורת כ"ק אדמו"ר הצמח צדק (אור התורה) על הפרשה. מעורר להנהיג (עכ"פ – בעש"ק) שמנהל כל מוסד חינוך יחלק "שליחות מצוה לצדקה" לכל תלמידי ועובדי המוסד ועי"ז יעורר את התלמידים/ות לתת צדקה. מודיע שה"מהפכות" קיצונית המתרחשים בכמה מדינות גדולות בעולם – בשקט ובמנוחה, מעידים שנמצאים ברגעים האחרונים של הגלות. מורה להו"ל קובץ מיוחד של "כינוס השלוחים העולמי". מעורר לנצל זמן החופש בבתי-ספר ממלכתיים (באמצע השנה) להוספה בלימוד התורה וקיום המצוות. ביום ה' דחנוכה עורך כינוס עולמי (באמצעות הלויז) לילדי ישראל מה' מדינות: ארץ הקודש, רוסיא, לונדון, פאריז וארצה"ב. ביום השלישי, שהוכפל בו כי טוב, י"ט טבת – נגמר ה"דין נצח" באופן גלוי לעיני כל העמים בבית המשפט הפדרלי – בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאנו שבספריית ליובאוויטש. מתחיל הרחבת בנין הספרי' של "אגודת חסידי חב"ד". מעורר שלרגל מלאת "ארבעים שנה" (משנת תש"י) – יקימו מוסדות חדשים במספר "ארבעים" ומכריז שישתתף מ"קופת רבינו" למוסדות אלו וגם למוסדות הקיימים כבר – בסכום של "ארבעים". מורה שבקשר ליו"ד שבט – ארבעים שנה, ישלימו הקמת "אלף" מוסדות חב"ד ברחבי העולם. מורה להדפיס הוצאה מיוחדת של "תניא" (מוגדל) לרגל מלאת "ארבעים שנה" וביום יו"ד שבט מחלקו לאנשים נשים וטף (בצירוף דולר לצדקה). בקשר ליום היארצייט-הילולא כ"ב שבט, מעורר ע"ד הקמת מוסדות-חינוך חדשים לבנות, וכן נתינת צדקה כמנין שמה של הרבנית הצדקנית נ"ע (470). מעורר לערוך שלש התוועדויות בקשר לימי הפורים. מורה להדפיס "קונטרס י"א ניסן" בהוצאה מיוחדת (בכריכה צבעונית), הכולל מאמר ד"ה כי ישאלך בנך ה'תשל"ח, ומחלקו ביום ההביר י"א ניסן לאנשים נשים וטף (בצירוף דולר לצדקה). כדי להוסיף בברכתם ובשלותם ובבטחונם של כל בני ישראל בכל מקום שהם שליט"א, יוצא ב"קול קורא" שכאור"א מישראל אנשים נשים וטף יוסיפו בלימוד התורה; בתפלה – באמירת ג' מזמורי תהלים כולל גם מזמור האחרון; בצדקה – ליתן מהוצאות של מזון

(שתים או) שלש סעודות עבור החזקת לימודי או מוסדות תורה. מעורר שכא"א יעשה התלוי בו ע"י הכנות מתאימות שבכל מקום ומקום שנמצאים יהודים, שיחגגו את יום ה"לג בעומר" בשמחה גדולה ע"י עריכת התוועדות או תהלוכה של ילדים ו"ברוב עם הדרת מלך". מעורר ע"ד החיוב דנשים בתלמוד תורה, ובחינוך הילדים. ובהנוגע לימוד התורה דהנשים עצמן – להוסיף בשיעורי תורה ומתחיל מהענינים שהלימוד בהן הוא נקל יותר כמו לימוד "עין יעקב" (אגדות שבתורה). מודיע שסימנה של השנה הבעל"ט היא – "תהא שנת אראנו נפלאות". מזהיר שבקיום מצות הצדקה ויושר בעולם ישקטו רעידות האדמה בעולם. מורה להדפיס מטבעות מיוחדות מכסף בתור "מזכרת" מ"תהלוכות ל"ג בעומר – תש"נ", ומחלקם בעת התהלוכה (ע"י מדריכים והטנקיסטים) לאנשים נשים וטף [על המטבע – מצד אחד: תמונת ביהכ"נ וביהמ"ד ליובאוויטש – 770. ומצד שני: תמונת מדורת ל"ג בעומר, בציון התאריך בלה"ק ובאנגלית]. יוצא ב"קול קורא" בענין שהוא צו ודרישת השעה – שבנוסף על שיעורי התורה שיש לכא"א עד עתה – שכא"א ישתדל גם לייסד שיעור בתורה ללמד לאחרים ומה טוב ללמד לעשרה מישראל ועד ל"תלמידים הרבה". ולהוסיף ולהדגיש – ששייך לכא"א מישראל וגם נשים וטף כל חד לפום שיעורא דילי'.

ספרי כ"ק אדמו"ר שליט"א

א) קובץ "היום יום". ב) ספר המאמרים – באתי לגני, ח"א. ג) ספר המאמרים – מלוקט, ד' כרכים. ד) קונטרס ענינה של תורת החסידות. ה) לקוטי שיחות, כ"ט כרכים. ו) ספר השיחות – תשמ"ח, ב' כרכים. תשמ"ט, ב' כרכים. תש"נ, כרך א'. ז) הגדה של פסח – עם לקוטי טעמים ומקורות. ח) אגרות קודש, י"ט כרכים. ט) חידושים וביאורים בש"ס, ג' כרכים. י) קונטרס "הדרן" על הרמב"ם (תשל"ה). יא) חידושים וביאורים להל' בית הבחירה להרמב"ם. יב) תורת מנחם – תפארת לוי יצחק (לזהר – בראשית). יג) תשובות וביאורים (ב"קובץ ליובאוויטש"). יד) הערות על ה"צמצם צדק", דרך מצותיך, קיצורים והערות (לתניא, קונטרס ומעין, תורת שלום – ספר השיחות). טו) ספר התולדות – אדמו"ר מהר"ש. טז) הערות ומ"מ בקונטרסי כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע, בלקוטי דיבורים שלו וכו'. יז) מפתח ספרי, מאמרי ודרושי – אדמו"ר (מהור"ש"ב) נ"ע, אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע. יח) ליקוט מנהגי חב"ד (שבקונטרסי כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע). יט) מפתח ענינים לספר (עה"ס שהופיעו): התניא, דרך חיים, דרך מצותיך, שערי אורה, תורה אור, לקוטי תורה. כ) מפתח ענינים למאמרי: כ"ק אדמו"ר (מהור"ש"ב) נ"ע, כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע. כא) הרב רבי הלל מפאריטש. כב) ביאורים לפרש"י עה"ת ונ"ך, ג' כרכים. כג) ליקוט "י"ד כסלו תשל"ט". כד) סדר ברכת החמה – ע"פ מנהג חב"ד. כה) יגדיל תורה (ירושלים ת"ו), "תשובות וביאורים" בשו"ע. כו) מגבעות אשורנו. כז) קונטרס "מורה שיעור בלימוד – שיעור יומי ברמב"ם 1) ג' פרקים ליום (שנה אחת). 2) ספר המצות (לשנה אחת). 3) פרק אחד ליום (לג' שנים). כח) ביאורים לפרקי אבות. כט) ספר השליחות. ל) ספר מעייני הישועה. לא) יין מלכות על הרמב"ם,

ב' כרכים. לב) ספרי המאמרים תשי"א - תשי"ט, ג' כרכים. תשל"ל - תשל"ה, ג' כרכים. לג) שיחות קודש שנת תשי" - תשמ"א (הנחה בלתי מוגה). תשמ"ב - תש"נ (ע"י וועד הנחות הת' ספרי התוועדות ע"י וועד הנחות בלה"ק). לד) ספר בעניני אירוסין ונישואין (נמצא בדפוס). לה) קובץ שמחה ובטחון בה'. לו) בצל החכמה.

שער התורה

בס"ד. משיחת ש"פ שלח, כ"ח סיון, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ו

(כמה שנים לאח"כ) – שאז התחילה תנופה חדשה בהעבודה דהפצת המעינות חוצה, ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ביסוד המוסדות המרכזיים, "מחנה ישראל", "קה"ת" ו"מרכז לעניני חינוך", ונמשכה העבודה דמוסדות אלו במשך עשר שנותיו האחרונות דכ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין, ומוסיף והולך ואור גם לאחר הסתלקותו, ובאופן ד"מעלין בקודש".

ונקודת ההסברה בזה – ע"פ הכלל הידוע, "ירידה צורך עלי": כיון שהביאה לחצי כדור התחתון, "גלות אמריקא", היוותה ירידה גדולה ביותר [נוסף על

א. מעניניו המיוחדים של יום הש"ק זה, כ"ח סיון – שהוא שבת מברכים חודש תמוז, "חודש הגאולה", בו נגאל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ממאסרו (כידוע ומפורסם), אשר, מהענינים העיקריים ב"גאולת י"ב"ג תמוז הוא – שע"ז נתאפשר בואו של כ"ק מו"ח אדמו"ר לחצי כדור התחתון, שאז ניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה ד"יפוצוי מעינור תיך חוצה", כנראה בפועל.

וענין זה נתגלה גם ביום כ"ח סיון

(1) ראה לקו"ש ח"י"ח ע' 309 ואילך.

(2) לשון הכתוב – משלי ה, טז.

(3) ראה באגה"ק הבעש"ט (נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ): בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפצו מעינותיך חוצה.

(4) להעיר ממגילת תענית (פ"ג), שבכ"ה סיון ערערו אוה"ע (ישמעאלים, כנענים ומצריים) על בעלות ארץ ישראל (יהודה וירושלים), והשיב להם גביה בן פסיסא, "תשובה נצחת", וביקשו "תן לנו זמן ג' ימים", וכאשר, "הלכו ולא מצאו תשובה, מיד הניחו בתייהם כשהיו מלאים, שדותיהם כשהן זרועות כרמיהם כשהן נטועות, הלכו וברחו להם כו' ועשו אותו היום יום טוב". וכיון שהיכוה התנהל בכ"ה סיון, נמצא, שביום כ"ח סיון (בסוף ג' הימים) היתה ההצלה בפועל מאוה"ע.

ויש לקשר זה עם ההצלה בכ"ח סיון בדורנו זה,

(*) בסנהדרין (צא, א) איתא שסיפור זה אירע בכ"ד בניסן. וי"ל שכדי לתווך בין הגמרא ומגילת תענית, יש לתקן הגירסא שבגמ' (כ"ד ניסן) ע"פ הגירסא במגילת תענית (כ"ה סיון), כי התיקון הוא רק בב' אותיות בלבד (כ"ה במקום כ"ד וסיון במקום ניסן). משא"כ באם מתקנים הגירסא במגילת תענית ע"פ גירסת הגמ' צריכים לשנות גם המקום שבו מובא הסיפור במגילת תענית, שבמקום פרק שלישי (שבו מובא הימים דחודש סיון), צ"ל בפרק ראשון (שבו מובא הימים דחודש ניסן).

ושאז התחילה תנופה חדשה בהעבודה ד"כיבוש הארץ", חצי כדור התחתון (כפתגם הציץ "עשה כאן ארץ ישראל" – ראה לקמן בפנים ס"ח). והאופן לזה – כאשר יהודי עומד בתוקף עם התורה (כבסיפור הנ"ל ע"ד הנהגתו של גביה בן פסיסא), אשר ע"ז הוא פועל פעולתו גם בבירור האומות והעולם, עד שהמנגדים הולכים ובורחים ו"הניחו בתייהם כשהיו מלאים" – בירור הניצוצי קדושה שבנכסי אוה"ע (ע"ד "וינצלו את מצרים" (בא יב, לו)). וי"ל שע"ז מתבררים גם האומות (עצמן), כמרומו בזה ש"הלכו וברחו להם", כלומר, שלא נתבטלו, אלא ש"הלכו וברחו" למקומם האמיתי (משיחת ש"פ שלח, כ"ח סיון תשמ"ב).

(5) יום ב' כ"ח סיון ה'תש"א, בו ניצלו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע – יבחליח – מעמק הבכא הארופאי והגיעו צלחה לארצות הברית. וראה בפרטיות לעיל חלק א' המו"ל.

(6) ברכות כה, א. וש"נ. זהר פרשתנו קסב, ריש ע"ב. ועוד.

(7) ספר השיחות קיץ הש"ת ריש ע' 126. וראה שיחת ש"פ קרח תשמ"ט ס"א ובהנסמן שם (נדפס לקמן ע' 56).

ועוד זאת: כל ביטוי ב"תורת אמת" – מכוון לתוכנו האמיתי של הביטוי, כפי שהוא בתכלית השלימות, ועד באופן בלתי מוגבל. ומזה מובן גם בנוגע לענינו, שהכוונה בכל אחת מג' תיבות הנ"ל – "יפוצו", "מעיונותיך", ו"חוצה" – היא ל"מלוא מובן המלה, עד באופן בלתי מוגבל.

ויש לומר, שעד"ז הוא בנוגע להוספה ב"יפוצו מעיונותיך חוצה" שע"י (גאולת י"ב תמוז וע"י) ההעברה לחצי כדור התחתון – (א) הוספה בכל פרט מג' ענינים אלה: (ב) וההוספה בכל א' מהם היא הוספה אמיתית באופן בלתי מוגבל (כדלקמן ס"ז).

ג. ביאור הדברים:

"יפוצו":

בלשון התורה (לשון הקודש) ישנם כמה לשונות וביטויים לענין השפעה והתפשטות (כמו: המשכה, גילוי, התפשטות, השפעה, פרסום וכיו"ב). הלשון "יפוצו" מורה על השפעה והתפשטות באופן של פיזור¹². ובנוגע לענינו: ההדגשה בלשון "יפוצו" היא – שלימוד תורת החסידות יהי' באופן של הפצה – פיזור במרחב רב¹³, ועד לתכלית המרחב, בלי כל צמצומים והגבלות, כי, כל זמן שיש איזה צמצום והגבלה בזה (אפילו הגבלה הכי קטנה) אין זה "הפצה" אמיתית (ע"פ תורת אמת).

ושני פרטים בזה: (א) בנוגע למקום שבו מלמד תורת החסידות – שהלימוד צריך להגיע ולחדור בכל חלקי המקום (הן באדם והן בעולם) שבו מלמד תורה¹⁴. (ב) בנוגע לתורה שמלמד, שלא יהי'

הירידה שבשאר הגליות ש"גלתה" ל"יובאוויטש"⁹, הרי מובן, שהכוונה והתכלית בזה היא – העל"י הבאה ע"י, עד לעל"י שבאין-ערוד (בהתאם להירידה שבאין-ערוד), שזוהי ההוספה והחידוש ש-נעשה בכללות העבודה ד"יפוצו מעיונותיך חוצה" דוקא בחצי כדור התחתון, באופן נעלה יותר, ועד – שלא בערך.

ועדיין צריך ביאור בשייכות ענין זה לתוכן העבודה ד"יפוצו מעיונותיך חוצה" – ה"סיסמה" של תורת החסידות בכלל¹⁵ וחסידות חב"ד בפרט – דמכיון שכל ענין הוא בהשגחה פרטית¹⁶, והקב"ה סיבב את הסיבות שהמרכז של חסידות חב"ד – כ"ק מו"ח אדמו"ר וחסידיו – הועבר והושלל בחצי כדור התחתון, צריך לומר, שזה נוגע במיוחד לשלימות הענין ד"יפוצו מעיונותיך חוצה".

ב. ויובן זה בהקדים הביאור בדיוק הלשון (והתוכן) "יפוצו מעיונותיך חוצה":

מכיון שלשון זה הוא פסוק בתורה שבכתב, אשר כל תיבה ותיבה שבה היא בתכלית הדיוק, מובן, שבהעבודה ד"יפוצו מעיונותיך חוצה" יש הדגשה (והוראה) מיוחדת בכל אחת מג' תיבות אלו (נוסף על התוכן הכללי שבכולן יחד)¹¹.

(8) ראה סה"ש שם. לקו"ש ח"ג ע' 836.

(9) שעיקרם וכללותם – ביציאתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ממדינה ההיא (כתוצאה מגאולת י"ב תמוז), שהרי "מקורו ושרשו" של בעל הגאולה הוא ב"ליובאוויטש" ובכללות יותר – בפלך מאהליב (ראה ס' הזכרונות ח"א פ, א. לקו"ד ח"ב רכט, סע"ב. ובכ"מ), ובכללות עוד יותר – במדינה ההיא, כידוע החביבות המיוחדת שרחש בעל הגאולה ליהודים שדרו במדינה ההיא.

(10) כש"ט הוספות סק"ט ואילך. וש"נ.

(11) ראה לקו"ש ח"ה ע' 432. ח"י ע' 106 ואילך. חט"ו ע' 283. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1119 ואילך. ועוד.

(12) ראה מצו"צ עה"פ יפוצו: ענין פזור.

(13) ראה פרש"י עה"פ: הוראות ברביט.

(14) ובזה עצמו לא נכלל שההפצה צ"ל ב"חוצה" (כדלקמן סה"ה) כי המבואר כאן הוא פרט

לה מעלה עד אין קץ²⁰) – שבתורה קאי על הענינים הכי נעלים שבתורה, עד לה-ענינים כפי שהם בשרשם ומקורם, עצם התורה – „סתים דאורייתא“ (פנימיות ה-תורה) שמתקשרת עם „סתים דקוב“²¹, עד לעצמותו ומהותו ית'.

ונוסף לזה י"ל, ש„מעיונותיך“ קאי על האדם המפיץ – שהתעסקותו בהעבודה ד„יפוצו מעיונותיך חוצה“ צ"ל לא רק בכחות הגילויים שלו (כפי שנמשכו כבר משרשם ומקורם), שאז התעסקותו בזה היא במדידה והגבלה, אלא גם בכחות הנעלמים שלו כפי שהם כלולים בשרשם ומקורם בעצם הנפש („מעיונותיך“), שאז התעסקותו בזה היא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

ה. „חוצה“:

בכללות מציאות העולם יש שני חלקים: „פנים“ ו„חוץ“. ובכל אחד מהם כו"כ דרגות: מפנים שבפנים עד לחוץ שבחוץ, עד ל„חוצה“ שאין חוצה ממנו. ומזה מובן גם בנוגע ל„חוצה“ בנדודי, שיש בו כמה דרגות: לגבי בחינת „מעיונותיך“, גם הענינים דקדושה (אפילו דרגות נעלות בקדושה, אבל למטה מבחי „מעיונותיך“) נקראים בשם „חוצה“: ויש „חוצה“ כפשוטו – ענינים שהם מחוץ לגבול הקדושה, ובהם עצמם יש ג'כ כו"כ דרגות, עד ל„חוצה“ שאין חוצה ממנו.

ו„חוצה“ בלשון התורה (תורת אמת) פירושו – „חוצה“ בלי כל הגבלות²²,

שום ענין (אפילו ענין הכי נעלה שבתורת החסידות) שיהי' נשאר אצלו ולא יתפשט לחוץ.

ד. „מעיונותיך“:

בענין המים ישנם כמה דרגות, „שש מעלות במקואות זו למעלה מזו“¹⁵, ו„מעין“ הוא המעלה הכי גבוהה – שמהרה¹⁶ „בכל שהוא“¹⁷. וענין זה מודגש גם באופן נביעת המעין – שנובע טיפין טיפין, כיון שבמעין לא משנה גודל הכמות.

וטעם הדבר: ענין הכמות נוגע דוקא כאשר הדבר נמשך מחוץ למקורו, דמכיון שע"י יציאתו מהמקור נעשה בו חלישות, לכן, החשיבות שלו היא דוקא כשיש בו כמות מסוימת: משא"כ בהיותו במקורו (שהו"ע המעין) הוא בתכלית התוקף, תוקף בלתי מוגבל¹⁸, ולכן אין נוגע בזה ענין הכמות (שהוא ענין של מדידה).

ומזה מובן גם בעניננו – „אין מים אלא תורה“¹⁹: „מעיונותיך“ – [שכולל כל הדר-גות ב„מעין“ (ובפרט שהוא בלשון רבים), עד למעלה ממדידה והגבלה (ע"ד „למע-

והוראה בנוגע לאופן הלימוד (שצ"ל באופן דהפצה ופיזור), ולא בנוגע למקום הלימוד. ולאידך, יש חידוש ב„יפוצו“ לגבי „חוצה“, כי הענין ד„יפוצו“ הוא – ההפצה והפיזור (גם) בה„חוצה“ גופא, עד שלא נשאר שום פרט בה„חוצה“ שאינו חוזר לגמרי ב„מעיונותיך“.

(15) ריש מס' מקואות. רמב"ם הל' מקואות רפ"ט.

(16) מקואות שם. רמב"ם שם ה"ח. טושר"ע יו"ד סר"א ס"ב.

(17) הצורך בשיעור מסויים הוא בכדי שגופו של דבר המיטהר יהי' מכוסה במי המעין, אבל מצד המעין הוא מטהר בכל שהוא. וראה סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 162 (שוה"ג להערה 81).

(18) להעיר גם, ד„מעין“ קשור עם התהום, בלי גבול (ראה סה"ש שם).

(19) ב"ק יז, א. וש"נ.

(20) ראה תקנ"ז סוף תנ"ז (וראה שם תי"ט – מ,

ב). ז"ח יתרו לד, סע"ג.

(21) ראה זח"ג עג, א.

(22) אף שמוכן, שבענין ד„חוצה“ לא שייך אמיתית ענין הבל"ג, כי הענין דבל"ג אפ"ל רק מצד כח הא"ס, שלכן, מעולם הבריאה ולמטה ממנו הוא גבול. ויתירה מזו: אפילו בנוגע לעולם האצילות יש שקו"ט אם הוא גבול או בל"ג (ראה דרוש ג') שיטות

חוצה ממנו, ובאופן של „יפוצו” – שלא נשאר שום מקום פנוי מהם.

ז. עפ"י יש לבאר תוכן החידוש ש-נעשה בהעבודה ד, „יפוצו מעינותיך חוצה” ע"י גאולת י"ב-י"ג תמוז, ובפרטיות יותר – ע"י ההעברה לחצי כדור התחתון:

כתוצאה מגאולת י"ב-י"ג תמוז יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר ממדינה ההיא, עד שבסופו של דבר הגיע לחצי כדור התחתון, אשר בתקופה ההיא, הי' שם מצב היהדות באופן ירוד ר"ל, עד למצב ד, „חוצה” שאין חוצה ממנו (עכ"פ ביחס להפצת המעינות חוצה), ושם עבד כ"ק מו"ח אדמו"ר את עבודתו בהחזקת והפצת התורה והיהדות, והפצת המעינות חוצה, עד שחצי כדור התחתון נעשה המקור להפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו (גם בחצי כדור העליון).

וע"פ הנ"ל (ס"ו), שההשפעה ב, „חוצה” שאין חוצה הימנו, ובזה גופא באופן ד, „יפוצו”, נעשית דוקא על ידי גילוי ה, „עצם”, [עצם התורה, והעצם של מלמד ומפיץ התורה – „מעינותיך”] שלמעלה מכל מדוה"ג, נמצא, שהחידוש בהעבודה ד, „יפוצו מעינותיך חוצה” שבחצי כדור התחתון הוא בכל ג' העינים, וכפי שהם באופן בלתי מוגבל: הן בנוגע ל, „יפוצו” – הפצה ופיזור בלתי מוגבל: הן בנוגע ל, „מעינותיך” – המשכת וגילוי בחי' העצם שלמעלה ממדוה"ג: והן בנוגע ל, „חוצה” – ההפצה גם ב, „חוצה” שאין חוצה הימנו.

ח. ויש לקשר האמור לעיל עם פרשת השבוע שקורין (בכמה שנים²⁴) בשבת מבה"ח תמוז (וכ"ח סיון) – פ' שלח:

הפירוש הפשוט ד, „שלח” הוא – ציווי

הכולל גם „חוצה” שאין חוצה ממנו (ע"ד „למטה מטה עד אין תכלית”²⁵); והיינו, שהעבודה ד, „יפוצו מעינותיך” צריכה להיות בכל הדרגות ד, „חוצה”, עד ב- „חוצה” שאין חוצה ממנו.

ו. ויש לומר, שג' עינים אלה תלויים זה בזה:

כאשר התעסקות האדם בלימוד והפצת תורת החסידות היא ב, „עצם” הנפש שלו, שלמעלה ממדינה והגבלה, הרי גם התורה שמלמד ומפיץ – היא בלי הגבלות, עד שלא נשאר אצלו שום ענין (גם העינים) הכי נעלים בהתורה, עד ל, „עצם” התורה) שאינו מתפשט לחוץ; וגילוי עצם הנפש (וע"ז – עצם התורה) נעשה ע"י החוצה – כמבואר בהמשך ההילולא²⁶, שבכדי ל-נצח את המלחמה „שהנצחון נטוע ומושרש בעצם הנפש למעלה יותר מכחות הגלויים שבנפש” („מבוכו (המלך) כל סגולות ה-אוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור, ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר”, ולא עוד, אלא, ש, „כמוס וחתום מעין כל רואה” (כלומר, בחי' ה, „עצם” ממש שלמעלה גם מגדר „גילוי” לעצמו).

וכיון שה, „עצם” אינו מוגדר בשום גדר, הרי המעינות „מעינותיך” נמשכים וחדרים בכל מקום ודרגא, עד ב, „חוצה” שאין

– אה"ת עינים ס"ע רנח ואילך. אה"ת ויקרא (כר) ג' ע' תתפא ואילך. דרמ"צ קסט, א ואילך. הגהות לד"ה פתח אלי' תרנ"ח ע' ט ואילך. המשך תרס"ו ע' קצא. סה"מ תרס"ט ע' לב. ובכ"מ. וראה ספר הערכים חב"ד (כר ד) ערך אורות דספירות „פשיטותם” ו, „צירים”).

23 ד"ה באתי לגני השי"ת פ"א. וראה שם פ"ז. פ"ט. וראה סה"מ תקס"ה ח"ב ע' תתקצד ואילך. תו"ח שמות שכב, א ואילך. שעת לאדהאמ"צ ח"ב (גינור) ז, ד ואילך. ועוד.

24 ומזה נמשך גם על שאר השנים, כאשר הקביעות הוא באופן אחר.

דרגא נעלית יותר (בו בעצמו, ובהתורה) שלא שלח, עדיין אין זה "שלח" לאמיתות; ובסגנון האמור – אמיתית הענין ד- "מענינותך".

(ג) המקום שאליו שולחים – לא רק בקירוב מקום, אלא גם בריחוק מקום, ולא רק ריחוק מקום ביחס אליו, אלא מקום הכי רחוק שאין רחוק יותר ממנו, שכן, כל זמן שישנו מקום רחוק יותר, הרי עדיין לא נעשתה השליחות מחוץ הימנו לאמיתות; ובסגנון האמור – אמיתית הענין ד, "חוצה".

ט. וע"פ דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר ב- מכתבו²⁷ לחגיגת י"ב תמוז הראשונה²⁸ – "לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הק', שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה", מובן, שכל האמור לעיל בנוגע להעלוי שנפעל בהעבודה ד, "יפוצו מענינותך חוצה" ע"י ההעברה לחצי כדור התחתון – שבאה כתוצאה מגאולת י"ב י"ג תמוז – שייך לכל אחד ואחת מישראל, גם לזה "אשר בשם ישראל יכונה"²⁹.

ובפשטות – שאצל כאו"א צ"ל הענין והעבודה ד, "שלח", "יפוצו מענינותך

לשלוח למקום שחוק ממנו: וכיון שאצל בניי, נשמתם עיקר וגופם טפל²⁵, מובן, שהעיקר הוא, מה ששולח חוץ לד' אמותיו הרחוקים, כלומר, השליחות למקום ודר- גא ד, "חוצה".

ותוכן השליחות – בכדי (שע"ז) יוכלו בניי לכבוש את ארץ כנען, להפכו ולע- שותו "ארץ ישראל", שדוגמתו בעבודת כאו"א מישראל – כפתגם אדמו"ר הצמח- צדק²⁶: "מאך דא ארץ ישראל" ("עשה כאן אי"י", היינו, שבבוא השליח למקום שאליו נשלח, צריך לעשות ממנו "ארץ ישראל", שזוהי כללות העבודה דהפצת המענינות חוצה (ע"י "שליח" שבו, או שליח ב- פשטות).

והנה, "שלח" הוא ציווי ב, תורת אמת, ולכן מובן, שענין זה צריך להיות באמ- תתו ובשלימותו, כלומר, כל מה שנכלל ב, "שלח". כי, באם ישנו פרט מסויים שנכלל במשמעותו של "שלח", ועדיין לא נעשה בפועל – אין זה "שלח" לאמיתות ובשלימותו.

ויש לומר, ש(בכללות) יש בזה ג' ענינים – בהתאם להג' ענינים ד, "יפוצו", "מענינותך", ו, "חוצה":

(א) אופן פעולת השליחות – בפיזור ללא כל הגבלות, שכן, כל זמן שפעולת השליחות יכולה להיות בפיזור גדול יותר, אי אפשר לומר, שאופן הפעולה בזה היא לאמיתות; ובסגנון האמור – אמיתית הענין ד, "יפוצו".

(ב) הדבר (האדם ששולח, והתורה) הנשלח ממנו – לא רק דבר חיצוני או בינוני כו', אלא דבר הכי נעלה, עד לשרש ומקור ועצם הדבר, שכן, כל זמן שיש

(25) ראה תניא פל"ב (מא, א).

(26) אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע'

תפה.

(27) להעיר, שהשייכות לכאו"א מישראל, מוד- גשת גם בזה שענין זה נכתב באגרת – ש, האגרת אינו נכתב אלא לפי שעה בלבד כו' (תו"א מג"א קיט, א. ובכ"מ), דמזה מובן שאגרת שייך לכאו"א. וכמובן גם בפשטות הענינים.

(28) נדפס באגרות קודש שלו ח"ב ע' פ ואילך. וש"נ.

(29) נוסף לזה, דכיון שבעל הגאולה הוא נשיא הדור, הרי זה שייך לכל אנשי הדור (כי "הנשיא הוא הכל" (פרש"י חוקת כא, כא)). וכמודגש בתואר "נשיא" גופא, שהרי לולי מציאותם של בני הדור שהוא נשיא שלהם, לא שייך התואר "נשיא". – ולהעיר ממאחז"ל (ברכות לב, א. הובא בפרש"י עה"ת תשא לב, ז. וראה גם אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ב ריש ע' צד) "כלום נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראל".

י. ויהי רצון, שעל ידי „מעשינו ועבור-
דתינו“³¹ בכל עניני „שלח“ – הפצת ה-
תורה והיהדות, והפצת המעינות חוצה –
בקיום ההוראה „עשה כאן ארץ ישראל“,
נזכה בקרוב ממש לבוא לארץ ישראל
בפשטות, ו„עתידה א"י שתתפשט בכל
הארצות“³².

ובפשטות – שמהגאולה די"ב-י"ג תמוז
באים תיכף ומיד, „בשעתא חדא וברגעא
חדא“, לגאולה האמיתית והשלימה ע"י
משיח צדקנו. בארצנו הקדושה, בירושלים
עיר הקודש, בהר הקודש, בביהמ"ק (ה-
שלישי), ועד בקדש הקדשים,

כן תהי' לנו במהרה בימינו ממש.

חוצה" – בכחו של נשיא הדור, שהטיל
שליחות „שלח“ על כאו"א לעסוק בהפצת
המעינות חוצה.

ובפרטיות יותר – בכל ג' ענינים ה-
אמורים: „יפוצו“ – שהלימוד מגיע וחודר
בכל חלקי המקום שבו מלמד תורה זו. וגם
בנוגע להתורה שמפיץ – לא יחשוב, דמ-
כיון שאלו שהוא מלמד הם בדרגא
נמוכה, יש ללמוד עמהם רק ענינים אלו
שלפי ערכם, אבל ענינים ה„נעלים“ שב-
חסידות, הרי מצד גודל ה„יוקר“ שלהם,
אין מקום ליתנם לאלו – שהנהגה זו היא
היפך הענין ד„יפוצו“ [נוסף לזה – ש-
אדרבה: דוקא ע"י הפצת „עצם“ תורת
החסידות ה"ז חודר בכל מקום, כנ"ל ס"ו].

ועד"ז „מעינותיך“ – גילוי העצם של-
מעלה ממדוה"ג. וכל זה – ב„חוצה“, עד
ל„חוצה“ שאין חוצה ממנו, כנ"ל בארוכה.

והדגשה יתירה בכ"ז ביום הש"ק זה –
פ' שלח, כ"ח סיון, מבה"ח תמוז – אשר
„מצות היום“³³ היא מילוי השליחות ד-
„יפוצו מעינותיך חוצה“!

ונעשית ה„שער“ לכל שאר עניני העבודה (ראה
לקו"ד ח"ד תשמו, ב. סה"ש הש"ת ע' 42).

31 ראה תניא רפ"ז.

32 ראה פס"ר פ' שבת ור"ח (ג). יל"ש ישעי'
רמז תקג. וראה לקו"ת מסעי פט, ב.

33 ובלשון הש"ס (שבת קיח, סע"ב. וראה
אגה"ק סוס"ז) המצוה ד„הוי זהיר בה טפ"י. – וי"ל
„זהיר“ גם מלשון זוהר ואור, שמצוה זו מאירה אצלו

משיחות ש"פ שלח, כ"ח סיון, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ט

„חוט משולש“⁶ לר"ח תמוז, „חודש הרביעי“, אשר, מהחילוקים שבין „חודש השלישי“ ל„חודש הרביעי“, הוא, שב- חודש השלישי מודגשת בעיקר ההמשכה מלמעלה, נתינת התורה, ואילו בחודש הרביעי מודגשת בעיקר עבודת המטה,⁷ וצ"ל תוספת כח מחודש השלישי — „כח“ סיון — בעבודת המטה בחודש הרביעי.

ויש לומר, שהרמז ד„כח“ סיון הוא (לא רק נתינת-כח לקיים ציווי הקב"ה שניתנו במ"ת, אלא) כולל גם נתינת-כח על עניני העבודה שהאדם עושה מעצמו (אף שלא נצטווה ע"י הקב"ה), שעל זה צריך נתינת-כח יתירה מהנתינת-כח סתם לקיים ציווי הקב"ה.

ויש לקשר זה עם מש"נ בפרשת השבוע⁸, ועתה יגדל נא כח אדניי,⁹ ואיתא בגמרא¹⁰, בשעה שעלה משה למרום (לקבל התורה) מצאו להקב"ה שהי' קושר כתרין לאותיות . . אמר לו ה' לך לעזרני, מיד אמר לו ועתה יגדל נא כח אדניי כאשר דברתי — שה- פעולה ד„יגדל נא כח אדניי“ צ"ל ע"י משה מצד עצמו (בלא ציווי הקב"ה), „ה' לך לעזרני“, אלא, שעל זה גופא יש

א. נוסף על ריבוי הענינים שבשבת זו¹¹, יש לימוד והוראה מהרמז¹² בקבי- עותה של שבת זו בימי החודש¹³ — כ"ח בסיון — שיום כ"ח מורה על ענין ה„כח“, ובזה גופא — ה„כח“ דסיון, „ירחא תליתאי“, שענינו העיקרי הוא מתן-תורה, „אוריאן תליתאי לעם תלי- תאי כו' בירחא תליתאי“¹⁴ — כ"ח סיון מורה ומדגיש הכח דמ"ת.

והענין בזה:

כ"ח סיון הוא בתוך ג' ימים (שנה- שבים בכמה ענינים למציאות אחת¹⁵,

(1) כללות ענין השבת, שבת פ' שלח, ושבת מברכים חודש תמוז.

(2) להעיר שאף שלא מצינו רמז זה בדברי גדולי ישראל בדורות שלפנינו — הרי, כיון שהכוונה היא בשביל התעוררות ביראת שמים כו', מותר, טוב ונכון לומר גם רמזים חדשים (ע"ד הוראת כ"ק אדניי¹⁶ בנוגע לאמירת פירושם בתנאי — ראה אנכי שלו ח"ב ע' תשכ. וש"נ). ומצינו שכך נהגו גדולי ישראל, שאמרו רמזים כו', והדגישו שזהו רמז חדש (שלא מצאו בספרים שלפניו), כדי שילמדו מהם הוראה זו, שמותר לומר רמזים חדשים בשביל להוסיף התעוררות ביראת שמים, וכיו"ב.

(3) הקשור עם מהלך הלכנה, שנקראת „חודש“ (ראה ראב"ע עה"פ בא יב, ב. אה"ת בא ס"ע רנה ואילך), ושייך במיוחד לישראל ש.מונין ללכנה¹⁷ (ולפי) „דומין ללכנה“ (ראה סוכה כט, א. אה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך), ועתידים להתחדש כמותה (ברכת קידוש לבנה — סנהדרין מב, א).

(4) שבת פח, א.

(5) להעיר שמצינו שלשה ימים שנחשבים להמשך אחד בענינים דהיפך הטהרה (ראה רמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ב ה"ח — בשיעור דימים האחרונים), ואיך צ"ל עאכ"כ בענינים של טהרה וקדושה (ולדוגמא — בענין הבדלה ושמו"ת (ראה פסחים קו, סע"א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד. שו"ע אדה"ז א"ח סרפיה ס"ה. סרצ"ט ס"ח. ועוד)).

(6) לשון הכתוב — קהלת ד, יב.

(7) ומרמז גם באותיות ג' וד' (שלישי ורביעי) — „גימל דלית גמול דלים“ (שבת קד, א), שגימל מורה על המשפיע, ודלית מורה על המקבל (ראה ספר השיחות התשמ"ח (קה"ת, ברוקלין, תשמ"ט) ע' 528 ובהנסמן שם).

(8) יד, יז. וראה גם ד"ה ועתה יגדל נא גוי תשי"ט (ס"מ — מלוקט ח"ג ע' קצג).

(9) שבת פט, א.

ואילו בנדוד (ועד שגם לאחר שמשו נמלך בשכינה, נאמר לו „אני איני מצוה לך“, אלא „שלח לך, לדעתך . . אם תרצה שלח“), הנהגה בלתי רגילה כלל — הלא דבר הוא! והי' צריך לעורר ספק שמשו נשתנה, ולמה החליט מדעתו בלי כל שקו"ט לשלוח המרגלים?

ובפרט שגם בלאה"כ לכאורה אין צורך לשלוח מרגלים, דכיון ש„אני אמרתי להם שהיא טובה“, עליהם לילך ולהכנס מיד, ולא רק שאין צורך בדבר, אלא אדרבה — שילוח המרגלים „נותן להם מקום לטעות כו“, ולא רק נתינת מקום לטעות, אלא, זה שאירע בפועל כתוצאה משילוח המרגלים.

וקשה יותר, לכאורה, שמצינו שמשו רבינו חשש מתוצאה בלתי־רצויה, כמ"ש¹⁷ „ויקרא משה להושע בן נון יהושע“, י"ה יושעך מעצת מרגלים¹⁸, כלומר, אע"פ שהמרגלים היו נשיאים, „כל י"ה נשיא בהם"²⁰, „כולם אנשים ראשי בני ישראל המה"²¹, „כל אנשים שב־מקרא לשון חשיבות הוא, ואותה שעה כשרים היו"²², מ"מ, חשש משה מ„עצת מרגלים“, ועד כדי כך, שהוצרך לקרוא להושע יהושע, ולהתפלל עליו „י"ה יושעך מעצת מרגלים“, ועפכ"ז איך החליט מדעתו לשלוח המרגלים?

וקושיא גדולה יותר — על המסופר בהפטרה אודות שילוח המרגלים ע"י יהושע:

- (17) יג, טז.
(18) פרש"י עה"פ.
(19) שם, ב.
(20) ראה ראב"ע עה"פ: „כל אחד הוא נשיא בהם“, ובספורנו: „כל מי שהוא המעולה שבכל שבט להכיר ענין הארץ“.
(21) שם, ג.
(22) פרש"י עה"פ.

נתינת־כח מלמעלה — „כאשר דברת“, נתינת־כח יתירה בנוגע לעניני העבודה שהאדם עושה מעצמו, כדלקמן.

ב. ולהבין זה יש להקדים ולבאר תחלה התוכן דפרשת השבוע¹⁰ אודות שילוח המרגלים¹¹ — שלכאורה יש תמיהה גדולה בכללות הענין:

על הפסוק „שלח לך“, מפרש רש"י: „לדעתך, אני איני מצוה לך, אם תרצה שלח, לפי שבאו ישראל ואמרו נשלחה אנשים לפנינו, כמה שנאמר¹² ותקרבו אלי כולכם וגו', ומשה נמלך בשכינה כו“.

וצריך להבין:

הסדר הרגיל עד עתה (בקשר ל־הקב"ה ומשה) הוא שהי' ציווי מהקב"ה על כל ענין, וגם בענינים שבאו ע"י ההתעוררות של בני, נמלך משה עם הקב"ה, ואמר לו הקב"ה ציווי בדבר, ול־דוגמא: בפסח שני — „וידבר גו' איש איש כי יי' טמא לנפש גו' ועשה פסח לה' בחודש השני גו“¹³, ובקרבנות הנשיאים — „ויאמר גו' קח מאתנ“¹⁴, „ויאמר¹⁵ גו' נשיא אחד ליום גו“¹⁶. ועוד.

- (10) וכן ההפטרה, שהיא גמר וסיום הפרשה.
(11) להעיר, שפשטות הכתוב „ועתה יגדל נא כח אדני“ נאמר בהמשך להמאורעות שנשתלשלו משילוח המרגלים, כפי שהקשה המהרש"א (בחדא"ג לשבת שם) ש„האי קרא אינו כתוב לגבי מתן תורה, אלא בשילוח מרגלים“. וראה לקמן ס"ט ובהערה 81.
(12) דברים א, כב.
(13) בהעלותך ט, א ואילך.
(14) נשא ז, ה.
(15) שם, יא.
(16) ועד"ז מה ש„הוסיף יום אחד מדעתו“ — ש„הסכים הקב"ה על ידו, דכתיב לך אמור להם שובו לכם לאהליכם כו“ (שבת פז, רע"א).

מודגש שהאדם מבטל דעתו ורצונו כדי לקיים ציווי הקב"ה — „בטל רצונך מפני רצונו“²⁷, (ב) שהאדם מתייגע ופועל בעצמו שדעתו ורצונו יהיו באופן המתאים לרצונו של הקב"ה — „עשה רצונך כרצונו“²⁷, שרצונו של האדם („רצונך“) נעשה מתאים לרצונו של הקב"ה („רצונו“) — בענינים שבהם אין ציווי, „אני איני מצוה לך“.

ד. ומובן, שבשביל העבודה ד"ל- דעתך“ (שדעתו ורצונו של האדם נעשים בהתאם לרצונו של הקב"ה) יש צורך בנתינת-כח מיוחדת מלמעלה — ענין הבחירה, „רשות“²⁸ לכל אדם נתונה אם רצה כו' הרשות בידו . ואין מי שיעכב בידו כו'“²⁹, ש„דבר זה עיקר גדול הוא והוא עמוד התורה והמצוה, שנאמר³⁰ ראה נתתי לפניך היום גו'“³¹:

ענין הבחירה מודגש יותר בענינים שתלויים בדעתו של האדם — שכן, בנוגע לציווי התורה, הרי, אע"פ ש„אם רצה להטות עצמו לדרך רעה כו' הרשות בידו“, מ"מ, עצם הידיעה שהקב"ה צוה לעשות כך וכך, כאילו „מכריחה“ יהודי (שרוצה בטבעו לקיים רצון הקב"ה³²) לעשות כן, ואין שני הדרכים שקולים שיכול לבחור בא' משניהם; משא"כ בענינים שבהם אין ציווי בתורה — בהם מעלת הבחירה בטוב מדעתו ומרצונו ללא הכרח („אין לו מי שיכפהו ולא גוזר עליו כו'“³³), וב-

יהושע הוא זה שניצל מעצת מרגלים עי"ז שמשח התפלל עליו „י-ה יושיעך מעצת מרגלים“, וראה התוצאה הבלתי-רצוי משילוח המרגלים, שבגלל זה לא נכנס כל הדור ההוא לארץ ישראל, כי אם, הדור שלאח"ז, לאחר ארבעים שנה, „במספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום יום לשנה גו'“³⁴.

ולאחרי כל זה — אף הוא שולח מרגלים „וישלח יהושע גו' שנים אנשים מרגלים חרש לאמר לכו ראו את הארץ גו'“³⁴, לא מצד ציווי³⁵, אלא מדעתו, מבלי לחשוש לתוצאה בלתי-רצוי כפי שכבר אירע בשילוח המרגלים הראשונים שהוא בעצמו ה' ביניהם וניצל מעצתם ע"י משה!?

ג. ויש לומר הביאור בזה:

ב„וידבר ה' אל משה לאמר שלך לך“, „לדעתך, אני איני מצוה לך“ — ניתן ונ- דבר למשה ע"ד אופן חדש — שישנם ענינים שרצונו של הקב"ה שפעולת האדם³⁶ תהי' לא בגלל ציווי (כ"א „אני איני מצוה לך“), אלא באופן שהקב"ה אומר מלכתחילה שהאדם יחליט מדעתו („לדעתך . . אם תרצה“) איך להתנהג באופן שיהי' מתאים לרצונו של הקב"ה.

וביאר הענין:

עבודת ה' נחלקת (בכללות) לשני אופנים: (א) קיום ציווי הקב"ה, שבזה

(23) יד, לד.

(24) יהושע ב, א.

(25) להעיר שבלק"ת (פרשתנו נא, ג) מבואר ע"ד דרשות חז"ל ש„בדאי לא עשה יהושע מדעתו רק שהשי"ת ציווהו ע"כ“, אבל, פשוטו של מקרא — ה"ז פרש"י, ולא מצינו שהשי"ת ציווהו (וראה גם רמב"ן ואוה"ח ריש פרשתנו).

(26) לא רק ההתעוררות על הדבר (כבפסח שני או קרבנות הנשיאים), אלא גם העשי' בפועל.

(27) אבות פ"ב מ"ד.

(28) להעיר ממאמר המשנה (אבות פ"ג מט"ו — שלומדים בשבת זו). „הרשות נתונה“.

(29) רמב"ם הל' תשובה רפ"ה.

(30) נצבים ל, טו.

(31) שם ה"ג.

(32) ראה רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.

(33) הל' תשובה שם ה"ב.

לעשות כן, כיון שעושה זאת בכוח הבלתי מוגבל של מצוה המצוות, אלא עיקר החידוש הוא בנוגע לענינים שהאדם עושה מדעתו (ללא ציווי הקב"ה), שעם היותו מוגבל כן, מ"מ, יש לו הכח לבחור בטוב, באופן שדעתו ורצונו יהיו מתאימים לרצונו של הקב"ה.

ה. עפ"י מתורצת התמיהה האמורה בענין שילוח המרגלים:

כשהקב"ה אמר למשה "שלח לך, לדעתך, אני איני מצוה לך, אם תרצה שלח" — הרי, לא זו בלבד שמשא לא חשש שיש כאן ענין בלתי-רצוי, אלא אדרבה — ה' שמח על החידוש שבדיבור זה ("וידבר ג' שלח לך"), שעבודת המטה תוכל להיות באופן של בחירה חפשית לגמרי — ללא ה"הכרח" דציווי הקב"ה, כי אם, מדעתו ומרצונו של האדם ("לדעתך" . . . אם תרצה"), שיהיו מתאימים מעצמם לרצונו של הקב"ה.

ויש להוסיף ולהמתיק הביאור בדברי רש"י "אני איני מצוה לך":

רגיל רש"י בפי' עה"ת לפרש בפשטות, "שלח לך, לדעתך, אם תרצה שלח", וכאן מוסיף השלילה, "אני איני מצוה לך"³⁸?

ויש לומר, שכוונת רש"י בהוספה זו, לרמז, שגם כאן יש ציווי ("מצוה לך")³⁹, כלומר, ציווי ה' ("וידבר ה' גו") שענין

פרט לא ה"הכרח" שמצד ציווי וגזירת הקב"ה.

ובפרטיות יותר — הנתינת כח היתירה להבחירה בענינים שנעשים "לדעתך" היא בשתיים:

(א) בעצם האפשרות לבחירה חפשית — חידוש הכי גדול, שכן, האדם מצ"ע הוא ברשות קונו, ואין לו שום "כח" לעשות דבר שלא ברשות קונו⁴⁰, אלא שהקב"ה נותן לו האפשרות להיות "כאחד ממנו"⁴¹ ולבחור באחד משני אופנים — החידוש והפלא מודגש יותר בענינים שאין בהם ציווי⁴².

(ב) בהנתינת-כח לבחור בטוב — "ובחרת בחיים"⁴³ — שעיקר החידוש שהאדם יכול לבחור בטוב גם בניגוד לטבעו ורגילותו כן, אינו בנוגע לענינים שיש עליהם ציווי, כי, כאשר הקב"ה מצוה לעשות כך, פשיטא שהאדם יוכל

(34) ובלשון הרמב"ם (שם ה"ד) "וכי יעשה בעולם הדבר שלא ברשות קונו ולא חפצו", ש"ככה חפץ להיות האדם רשותו בידו וכל מעשיו מסורין לו . . . הוא מעצמו ובדעתו . . . עושה כל מה שהאדם יכול לעשות".

(35) ובלשון הרמב"ם (ה"א) "הוא שכתוב בתורה הן האדם ה' כאחד ממנו . . . מין זה של אדם ה' יחיד בעולם ואין מין שני דומה לו בזה הענין שיהא הוא מעצמו בדעתו ובמחשבתו . . . עושה כל מה שהוא חפץ ואין מי שיעכב בידו כן", כפי שמאריך רבינו זקוק בלקו"ת (אמור לה, ב) ש"בחירה זו נלקחה מבחי' גבוה מאד כן", מעין ודוגמת בחירתו של הקב"ה (ולכן אינה שייכת אלא בישראל דוקא).

(36) להעיר מאוה"ת ריש פרשתנו: במא"א פי' בענין ידיעה ובחירה וזהו אני איני מצוה, וזהו לדעתך, כי קמ' ית' בידיעה העליונה ידע מה שעתידי להיות, ואעפ"כ לא מנעו כי הבחירה נתונה לו.

(37) ראה ד"ה וכל בניך תרפ"ט פ"ב: האותיות ובחרת בחיים הכתובים בתורה הן עצמם הם סיוע להאדם כן.

(38) וע"ד שדרכו של רש"י לבאר הענין מבלי להקדים שאלה וקס"ד כו.

(39) וע"ד משנת"ל (ע' 512 הערה 32) בכללי רש"י שמביא קס"ד במקום שגם לאחרי המסקנא נשאר מתוכן הקס"ד, אבל, באופן אחר — שגם כאן יש ענין של ציווי, אלא שהציווי הוא ש"אני איני מצוה לך", כי אם, שיהי' "לדעתך" דוקא.

הטבע (גדרי התחתון), ע"י מלחמה, וב- הקדמת שילוח מרגלים, "בדרך כל הבאים להלחם בארץ נכרי" ששולחים לפנייהם אנשים לדעת הדרכים ומבוא הערים, ובשובם ילכו התרים בראש הצבא להורות לפנייהם הדרכים כו'. . . וכך אמרו בפירושו⁴¹ וישיבו אותנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים וגו'⁴².

וכשם שהפעולה ב"תחתונים" צ"ל בגדרים שלהם (דרך הטבע) דוקא, צ"ל כן גם בנוגע להאדם ה"עובד" ופועל בתחתונים — שפעולתו תהי' מצדו, כלומר, לא מצד ציווי הקב"ה ("אני איני מצוה לך"), אלא מצד דעתו ורצונו של האדם ("לדעתך . . . אם תרצה"), ולכן, גם שליחות המרגלים הוצרכה להיות (לא ע"פ ציווי ה', אלא) "לדעתך" דוקא.

ובענין זה טעו המרגלים — שחשבו שהענין ד"לדעתך" צ"ל לא רק בנוגע לשילוח המרגלים כדי לברר באיזה אופן יכנסו לארץ, אלא גם בנוגע לעצם הענין דכניסה לארץ, שהכניסה לארץ כש- לעצמה תהי' ע"פ דעתם ("לדעתך"), ובגלל טעות זו שינו משליחותו של משה, ששלחם אך ורק להודיע מצב הארץ, וכלל כלל לא הלהכנס בה אם לאו⁴³, וע"י הוספה-שינוי זה באו המאו-

זה יהי' באופן ד"לדעתך . . . אם תרצה שלח", היינו, שהקב"ה אינו מצוה מה לעשות ("אני איני מצוה לך"), אבל, הוא מצוה שהאדם יתבונן בדעתו כו', ויגיע למסקנא ויעשה כן.

ועוד י"ל באופן אחר — ש"אני איני מצוה לך" רומז על נתינת האפשרות להאדם להיות "כאחד ממנו" ולבחור כרצונו, שבענין זה מסיר (כביכול) בעלותו על האדם, ובלשון הידוע⁴⁴ "הפה שאסר (אסר וקשר את האדם שהיה מוכרח לעשות רצון קונו) הוא הפה שהתיר", "אני איני מצוה לך", אלא מסר לבחירתו של האדם, "לדעתך . . . אם תרצה".

ו. עפ"י יש לבאר גם הסיבה לטעות המרגלים — ובהקדם הטעם שהענין ד"לדעתך" נאמר בנוגע לשילוח המרג- לים דוקא:

שילוח המרגלים הי' הכנה לכיבוש וכניסה לארץ ישראל, שע"י נשלמה הכוונה דיצי"מ ומ"ת — לעשות לו ית' דירה בתחתונים דוקא, תחתון שאין למטה ממנו, כיבוש "ארץ כנען" (כמפורש בכמה כתובים שמצרים וכנען היו הגרועים בהאומות⁴⁵), והפיכתה ל"ארץ ישראל", ארץ הקודש ("א"י אידישע לאנד"), וכיון שעשיית הדירה לו ית' בשלימותה היא באופן שה"תחתונים" עצמם (מצ"ע) נעשים דירה לו ית' — הוצרך להיות כיבוש הארץ⁴⁶ באופן שיש לו "אחיזה" (עכ"פ) בדרך

(43) רמב"ן ריש פרשתנו.

(44) ועפ"י מתורצת השאלה הידועה — מהו חטאם של המרגלים שאמרו "כי עז העם היושב בארץ והערים בצורות וגו'", הרי שליחותם היתה כדי לברר דברים אלו "וראיתם את הארץ מה היא ואת העם היושב עלי' החזק הוא הרפה גו' ומה הערים גו' הבמחנים אם במצרים גו'", והוצרכו לספר מה שראו ש"עז העם היושב עלי' והערים בצורות גו'" והביאור בזה — שחטאם הי' בזה שהוסיפו מסקנא משלהם, ש"לא נוכל לעלות גו'", ושינו השליחות וביטלו השליחות (ראה לקו"ש ח"ג ע' 39 ואילך. וש"נ).

(40) ל' חז"ל — כתובות רפ"ב. ועוד.

(41) תוי"ט ופרש"י אחרי ית', ג. ועוד.

(42) ועד שהתורה מפרשת תירוצ הטענה של אוה"ע "לסטים אתם שכבשתם כו'" באופן שיתקבל גם בשכלם של אוה"ע (וראה בארוכה לקו"ש ח"ה וחי' בתחלתם).

רעות באופן משונה בלתי-רצוי, בטלה השליחות.⁴⁵

אבל ב„אותה שעה כשרים היו“ — „כשרים“ גם מלשון מוכשרים לעבודה באופן ד„לדעתך“. כיון שניתוספו אצלם הכחות המיוחדים הדרושים לכך, „הקב"ה עוזרו“.⁴⁶

ומה ש„ויקרא משה להושע בן נון יהושע“, „התפלל עליו י"ה יושיעך מעצת מרגלים“, שמזה משמע שחשש לעצת מרגלים, ונשאלת (גם) השאלה למה התפלל רק על יהושע ולא על כל המרגלים — יש לומר, שהתפלה על יהושע היא הוספה יתירה מפני היותו תלמידו מובהק, ולא ימיש מתוך האוהל⁴⁷, ולכן ה"ו מחובת בעלו של המשרת כזה; ומ"ש „י"ה יושיעך מעצת מרגלים“ — ה"ו ע"ד „נבא ואינו יודע מה נבא“ (כפי שמצינו בפירוש רש"י בכגון דא⁴⁸), ואם ה' חשש ל„עצת מרגלים“, ה' מתפלל על כל המרגלים, או שלא ה' שולחם.

ויש לומר בעומק יותר — שהתפלה על יהושע באופן ש„נבא ואינו יודע מה נבא“ היא בנוגע להכניסה לארץ שהיתה ע"י יהושע⁴⁹, דכיון שעבודתו של יהושע דוקא היתה ככיבוש הארץ, הוצרך לתפלה ונו. כח מיוחדת, שלא

תשפיע עליו באופן בלתי-רצוי⁵⁰; משא"כ שאר המרגלים, ולא כלב.

ובנוגע למשה⁵¹ — נשאר במדבר (ביחד עם „דור דעה“ שלו), וה' למעלה מבירור העולם⁵².

ועפ"ז מובנת גם הנהגתו של יהושע לשלוח מרגלים מדעתו — בגלל העילוי ד„לדעתך“.

ז. ויש להוסיף שהענין ד„לדעתך“ מודגש גם בסיום הפרשה⁵³ (נעוץ תחלתו בסופן וסופן בתחלתו⁵⁴) — מצות ציצית:

במצות ציצית יש מעלה מיוחדת לגבי שאר המצוות — שעל ידה באים לקיום כל המצוות, כמ"ש „וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם“⁵⁵, „למען“⁵⁶ תזכרו ועשיתם את כל

(50) ועפ"ז יומתק גם הדיוק „י"ה יושיעך כו“, שם י"ה דוקא — כי, בשם הוי' מידגשת גם הירידה כדיבור ומעשה (ו"ה), וכדי לשלול השפעה בלתי-רצוי' שיכולה להיות בגלל הירידה לעולם המעשה, צ"ל נתינת-כח מבחי' נעלית יותר — שם י"ה, כפי שהוא שם שלם, כפי שהוא למעלה מהירידה לו"ה. (51) ולהעיר גם ממאד"ל (כ"ב עה, סע"א) „פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה“, היינו, שמשה (חמה) הוא במעמד ומצב שלא שייך אצלו העלם כו', משא"כ יהושע (לבנה), ולכן הוצרך יהושע לנתינת-כח מיוחדת.

(52) ועד כדי כך, שבהיותו בארץ הלזו הגשמת נקרא תמיד (גם ברגע האחרון דק"כ שנה) „משה“, ע"ש „כי מן המים משיתיהו“, היינו, שזה עתה יצא „מן המים“, עלמא דאתכסיא (סה"מ תש"ו ע' 119. ועוד).

(53) ולפני — „כי תבואו אל ארץ מושבותיכם גו' ועשיתם אשה לה' גו' לפלא נדר או בנדבה“, „אין זה ציווי, אלא כשתבואו שם ותעלה על לבבכם לעשות אשה לה'“ (טו, כ"ג ובפרש"י), שתלוי בדעתו ורצונו של האדם.

(54) ספר יצירה פ"א מ"ז.

(55) טו, לט.

(56) שם, מ.

(45) מטא"כ שליחותו של משה — שלוחו של אדם כמוחז.

(46) ל' חז"ל — סוכה נב, ריש ע"ב. וש"נ — ולהעיר, שהלשון „עוזרו“ מדגיש שהעיקר הוא פעולת האדם מצד עצמו (לדעתך) ופעולתו של הקב"ה אינה אלא ענין של עזר וסיוע בלבד.

(47) תשא לג, יא.

(48) ויגש מה, יח.

(49) וכבר נתנבא משה שלא יכנס לארץ (פרש"י בשלח טו, יז. וראה ב"ב קיט, א).

שאתה יכול ליתן לו טעם תן לו טעם, הרי אמרו חכמים הראשונים⁶³ ששלמה המלך הבין רוב הטעמים של כל חוקי התורה⁶⁴ – שבכל המצוות (לא רק ב„משפטים“, אלא גם ב„חוקים“) צ”ל השתדלות שיחדור בשכלו ודעתו של האדם⁶⁵, מעין ודוגמת הענין ד„לדעתך“.

עיקר הענין ד„לדעתך“ הוא (לא במצוות התורה כפי שמוכנים בשכלו של האדם, שהרי, עיקרם הוא ציווי ה', וגם לא במצוות שאיני חייב להשתדל לקיימן, כיון שגם הם ציווי ה', אלא) בנוגע לעניני הרשות, ובהם גופא – לא בנוגע לעצם הענין דבירור עניני הרשות, שהרי, „כל מעשיך יהיו לשם שמים“⁶⁶ ו„בכל דרכיך דעהו“⁶⁷ הוא ציווי בתורה, כי אם, בנוגע לאופן הפעולה בבירור עניני הרשות, על זה אין ציווי בתורה („אני אני מצוה לך“), אבל, יש ציווי שענין זה צריך להיות, וצ”ל „לדעתך“, היינו, להתבונן בדעתו מהי הדרך הטובה ביותר בשביל בירור עניני הרשות, שנעשים בהתאם לדעתו

מצוותי⁶⁸, „הכתוב שקלה ותלה בה כל המצוות כולן“⁶⁹.

וצריך להבין: במצוה כזו שבה תלויים כל המצוות אין חיוב „להשתדל ולרדוף עד שיעשה אותה“ (כבכמה מצוות)⁷⁰ – „אין אדם מחוייב לקנות לו טלית ולהת-עטף בה כדי שיעשה בה ציצית“⁷¹, אלא יכול לילך בבגד שאינו חייב בציצית!?

ויש לומר, שהיא הנותנת – הזכרון וההתעוררות על קיום המצוות („וראיתם גו' וזכרתם גו'“) צ”ל מצד האדם עצמו, „לדעתך“, ולכן, „אין אדם מחוייב („אני אני מצוה לך“) לקנות לו טלית ול-התעטף בה כדי שיעשה בה ציצית“, אלא תלוי בדעתו של האדם⁷².

ויש לקשר זה עם שיעור הרמב”ם דערב ש”ק זה, סיום הלכות תמורה (וספר קרבנות) – „אע”פ שכל חוקי התורה גזירות הם, כמו שביארנו בסוף מעילה⁷³, ראוי להתבונן בהן, וכל מה

57) ובפרטיות יותר – שכוללת כל חילוקי הדגות שבמצוות, הן „מצוות הוי“, והן „מצוות“ (ראה סידור עם דא”ח שער הציצית ג, ג ואילך. אוה”ת פרשתנו ע’ תקעו ואילך. ועוד).

58) רמב”ם סוף הל’ ציצית.

59) רמב”ם הל’ ברכות פ”א ה”ב.

60) רמב”ם סוף הל’ ציצית – אלא ש„אין ראוי לאדם חסיד שיפטור עצמו ממצוה זו, אלא לעולם ישתדל להיות עטוף בכסות המחוייבת בציצית כדי שיקיים מצוה זו“ (רמב”ם שם).

61) ויתירה מזה – כשם כשמתעטף בטלית אין חיוב מן התורה להסתכל ולראות הציצית כדי לזכור כל המצוות, כי אם, „לדעתך“ דוקא, ו„טוב להסתכל בציצית“, ובוזה גופא – „בשעת עטיפה כשמברך עליהם“ (שו”ע אדה”ז או”ח סכ”ד ס”ה). ויש נוהגין להסתכל בציצית כשמגיע לוראיתם אותה“ (שם ס”ו). אע”פ שההשתדלות בלבישת ציצית כל היום היא „כדי שיזכור המצוות בכל רגע“ (שם ס”א).

62) ושם מדגיש הרמב”ם הקצה השני – גודל הזהירות בנוגע ל„חוקים“, „המצוות שאין טעמן

ידוע“, ש„דבר שלא ימצא לו טעם ולא ידע לו עילה, אל יהי קל בעיניו וכו“, אמרו חכמים חוקים חקתי לך, ואין לך רשות להרהר בהן . . . הקדימה תורה ציווי על החוקים כו“ (וראה בארוכה לקו”ש בחוקותי תשמ”ח – בביאור החילוק שבין סוף הל’ מעילה לסוף הל’ תמורה).

63) תנחומא חוקת י. במדבר פ”ט ג. וראה עירובין כא, ב.

64) ויש לומר, שהרמב”ם מוסיף ש„שלמה המלך הבין כו“ כדי להדגיש תוכף הענין באופן ד„מעשה רב“ (ב”ב קל, ב, ושי”נ).

65) ועד”ז בסיום פרשת ציצית – „אני הוי אלקיכם“, שהו” נעשה „אלקיכם“, כחכם וחיותכם (ראה טושו”ע ואדה”ז או”ח ס”ה). היינו, שחודר בכחות פנימיים שכל ומדות כו’.

66) אבות פ”ב מ”ב.

67) משלי ג, ו.

אפשרות הבחירה, והן בנוגע להבחירה בטוב (כנ"ל ס"ד).

וכיון שעיקר הענין ד"לדעתך" הוא בעבודה בעניני הרשות (כנ"ל ס"ז) — לכן, הכח לזה נמשך ומתגלה בסימונו של "ירחא תליתאי", כשעומדים לעבור מחודש השלישי (מ'ת) לחודש הרביעי שבו מודגשת בעיקר עבודת המטה (כנ"ל ס"א), כמרומו ביום כ"ח⁷¹ שב- סיום החודש⁷² — "כח", ותוספת כח לצורך העבודה בעניני הרשות באופן ד"לדעתך", אשר, עם היותה ענין של ירידה, הרי, על ידה דוקא נשלמת הכוונה לעשות לו ית' דירה בתחתונים (וע"ד החילוק שבין ג' לד', שאף שג' הוא המשפיע וד' הוא המקבל (גמול דלים), מ"מ, השלימות היא בד' דוקא)⁷³.

ויומתק יותר ע"פ מ"ש בגמרא⁷⁴

ורצונו של הקב"ה⁶⁸ — כמו בשילוח המרגלים להוודע האופן דכיבוש הארץ (לא בנוגע לעצם הענין דכיבוש הארץ, בירור העולם ע"י ההתעסקות בעניני הרשות, חרישה וזריעה כו'), ש"איני מצוה לך" א"ך לעשות, אבל, מצוה לך לעשות, "שלח לך, לדעתך" (כנ"ל ס"ו).

ועד"ז בנוגע לאופן הפעולה בהשלי-חות ("שלח") — הדפצת המעיינות חוצה⁶⁹ — שהציווי הוא על כללות השליחות, ואילו בנוגע לפרטי הדברים, מהי הדרך הטובה ביותר לפעול וכו', הרי "מצוה לך" שיהי' "לדעתך", להתבונן בעצמו, ולעשות ע"פ דעתו.

ח. ע"פ האמור לעיל יש לבאר גם הקשר והשייכות דפ' שלח ("שלח לך, לדעתך"), לכ"ח סיון, ה"כח" דסיון:

ה"כח" דסיון, "ירחא תליתאי", נתינת-כח לכללות העבודה דתומ"צ — מורה על הנתינת-כח לקיים ציווי התורה, וגם על נתינת-כח לעניני העבודה שהאדם עושה מדעתו, "לדעתך", באופן שדעתו ורצונו מתאימים לדעת ורצון הקב"ה, ואדרבה, כיון שבענינים אלו מודגשת יותר מעלת הבחירה, יש המשכת "כח" מיוחד ונעלה יותר⁷⁰, הן בנוגע לעצם

דבחירה בנוגע לענינים שצ"ל "לדעתך", הם ע"ד ובדוגמת שני הפירושים ב. ועתה יגדל נא כח אדניי, אם ההגדלה היא ע"ז שנמשך באד' הכח שלו, שרש ומקור ההשתלשלות, או שההגדלה היא (גם) בכח אד', ע"י המשכה מבחי' שלמעלה משרש ומקור ההשתלשלות (ראה ד"ה ועתה יגדל נא הנ"ל פ"ג. וש"נ).

(71) ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו — כ"ח סיון חל ביום השבת, שקשור עם מ"ת, כמארז"ל "דכו"ע בשבת ניתנה תורה לישראל" (שבת פו, ב. וראה תו"א יתרו ע, ג. ויקהל פח, א ואילך), ובזה גופא — השבת השלישית שלאחרי זמן מ"ת, כמודגש גם בלימוד פרקי אבות — פרק שלישי, שמדגיש יותר הקשר ל"אוריאל תליתאי כו' בירחא תליתאי".

(72) אבל, לפני יום כ"ט, שלהיותו "ערב ר"ח" (ונקרא י"ב קטן כו'), מודגשת בו השייכות לחודש הבא.

(73) ודוגמתו במשה ליהושע — שאף שיהושע למטה משה וצריך לקבל משה, מ"מ, הכניסה לארץ היתה ע"י יהושע דוקא, שעל ידו דוקא נשלמה הכוונה כו'.

(74) תענית כט, א.

(68) וע"ד מש"נ "מה' מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ", ש"דרכו" קאי (לא רק על דרכו של הקב"ה, אלא) גם על דרך האדם, הדרך שלו, בעניני הרשות, ש"דרכו" בעניני הרשות נעשית בהתאם לרצונו וחפצו של הקב"ה ("שיראה בדרכיו חפץ האל יתברך ורצונו"), ועד שרצונו וחפצו של הקב"ה חודר ונעשה רצונו וחפצו של האדם, ובמילא, "מנפשי כרע", שמעצמו ומאליו מתנהג ע"פ רצונו וחפצו של הקב"ה כמשנת"ל. לעיל ע' 528 ואילך.

(69) ראה גם ספר השיותות התשמ"ח (קה"ת, ברוקלין, תשמ"ט) ע' 494 ואילך.

(70) ואולי י"ל ששני הדרגות בהכח דבחירה, כח הבחירה בנוגע לקיום ציווי התורה, והתוספת כח

ביותר מעלת העבודה בכח עצמו, שאפילו אם עבר על רצון ה', בכחו וב- יכלתו לתקן ולהפך הענין הבלתי-רצוי עי"ז שממשיך מדרגא שלמעלה מתורה, ע"ד ובדוגמת „הי' לך לעזרני“.

ויש לומר, שגם הענין ד„ועתה יגדל נא כח אדני“ שייך ל„כח“ סיון (הכח דמ"ת) — כידוע⁷⁹ שגם הנתינת-כח לתשובה שלמעלה מתורה נגלתה בתורה וניתנה במ"ת, „בשעה שעלה משה למרום כו' מיד אמר לו ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר“⁸⁰ (כנ"ל ס"א), אלא שנתגלה לאחרי שילוח המרגלים למחרת כ"ח סיון וכל המשך המאורעות שלאח"כ כו' עד להתיקון שע"י התשובה — כפשוטו הכתוב „ועתה יגדל נא כח אדני גו'“ שכתוב . . בשילוח מרגלים⁸¹.

ולהעיר, שענין התשובה מודגש גם בהקריאה במנחת יום הש"ק זה בפ' קרח⁸² — כמארז"ל⁸³ „מקום נתבצר“⁸⁴ להם (לבני קרח) בגהינם וישבו עליה

„בעשרים ותשעה בסיון שלח משה מרגלים“, למחרת כ"ח סיון — כי, לאחרי המשכת ה„כח“ המיוחד לעבודה באופן ד„לדעתך“, הי' יכול להיות שילוח המרגלים (התחלת כיבוש הארץ), „שלח לך, לדעתך“.

ט. ויש להוסיף בזה בעומק יותר:

הענין ד„כח“ סיון הוא נוסף בנוגע לעבודה בעניני הרשות, שבהם מודגשת מעלת הבחירה, „לדעתך“, גם יתירה מזה — שאפילו אם הבחירה „לדעתך“ היתה באופן בלתי-רצוי, היפך רצון ה' (לא רק „איני מצוה לך“, אלא, היפך ציווי ה'), ח"ו, גם אז יש כח לתקן הענין הבלתי-רצוי, ועד — להפכו לטוב⁸⁵.

וענין זה מרומז בכתוב „ועתה יגדל נא כח אדני“ בתפלתו של משה למחילה סליחה וכפרה על חטא המרגלים (כפשוטו הכתובים), ענין התשובה⁸⁶, שבזה מודגשת עוד יותר מעלת העבודה בכח עצמו מצד הבחירה — „שהבחירה ניתנה אל האדם שיהא יכולת בידו להפך לבו ולשנות טעמו לטוב“⁸⁷, ע"י התשובה שלמעלה מתומצ"צ⁸⁸, שבה מודגשת

(79) ראה לקו"ש ח"ח ע' 121. ושי"נ.

(80) ואולי י"ל ש„כאשר דברת לאמר“ רומז גם ל„ידבר גו' לאמר“ שנאמר במ"ת (ד"ה ועתה יגדל נא הנ"ל פ"ט. ושי"נ).

(81) ועפ"ז יש לבאר קושיית המהרש"א שבהערה 11.

(82) להעיר גם מפרש"י ר"פ קרח: „ולא הזכיר בן יעקב שביקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם, ואעפ"כ, מזכירו רש"י (אם כי בלשון שלילה), ומוסיף באופן חיובי (דלכאורה מהי השייכות לפשע"מ בפרשתנו) — „והיכן נזכר שמו על קרח בהתייחסם על הדוכן בדברי הימים, שנאמר בן אביאסף בן קרח בן יצהר בן קהת בן לוי בן ישראל“, שבזה מודגש (בניינה של תורה) שבפרש"י התיקון דקרח.

(83) סנהדרין קי, סע"א. ועוד.

(84) „מלשון עיר בצורה“ (פרש"י שם) — ע"ד מ"ש בפרשתנו „ערים בצורות“.

(75) להעיר גם מהשייכות לשיעור היומי דערב ש"ק זה — התחלת ספר טהרה, שפותח בפסוק „לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי“ (תהלים נא, יב), וממשיך בהלכות דהיפך הטהרה בתכלית (טומאת מת) — דייל, שבזה מרומז הענין דאתהפכא.

(76) ראה לקו"ת פרשתנו לט, ג: ועתה יגדל נא כח, ועתה דייקא . . אין ועתה אלא תשובה, כי התשובה היא אתהפכא חשוכא לנהורא כו'.

(77) לקו"ת שם. וממשיך: „בבחינה זו דוקא הוא השראת אור א"ס ב"ה הסובב כל עלמין . . בחינת כח הנ"ל“ („כח אדני“). וראה בארוכה ד"ה ועתה יגדל נא הנ"ל פ"ג ואילך.

(78) ראה לקו"ת אחרי כו, רע"ד. סהמ"צ להצ"צ מצות וידי ותשובה. ובכ"מ.

אמן⁹³ יהא שמי רבא מברך בכל כח (שזהו"ע ד, ועתה יגדל נא כח אדני⁹⁴) קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, דיש לומר, שרומז לביטול גלות בבל (גלות הראשון שבא כתוצאה מחטא המרגלים) שהיתה במשך שבעים שנה⁹⁵, ועד"ז בנוגע לגלות האחרון — שע"י ההוספה בעבודה „בכל כחו" (ע"י הנתינת-כח ד, כח" סיון) בטל ענין הגלות ונתהפך לטוב.

י. ובכל הנ"ל ניתוסף עוד יותר בדורנו זה:

בדורנו זה נתגלה שחודש תמוז הוא חודש הגאולה — גאולתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ב"ב-י"ג תמוז, וכמשנ"ת במק"א⁹⁶ שבדורנו זה, דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, מתחילה כבר ה, „טעמיה" מעין הגאולה העתידה ש, צום הרביעי" יהפך לששון ולשמחה, עי"ז שלפני צום הרביעי" ישנו חג הגאולה, שפועל שה- חודש כולו נעשה חודש הגאולה.

ויש לקשר זה עם כ"ח סיון, ה, כח" דסיון — תוספת כח (לא רק בנוגע לקיום ציווי התורה, אלא) גם בנוגע לעבודה דביור העולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים (ע"י כיבוש הארץ, החל

ואמרו שירה", שיר⁸⁵ מזמור לבני קרח למנצח⁸⁶, תשובה (שלימה היינו) בשמחה, ובאופן ד, למנצח", מלשון נצחון, שמנצח ומבטל לגמרי כל הענינים הבלתי-רצויים, שמהפכם לטוב.

ובהמשך לזה — תוך ג' ימים — כאים לר"ח תמוז, שבשמו מודגש הענין דאת- הפכא, שהרי, מצינו ש, תמוז" הוא שם של ע"ז⁸⁷, ואעפ"כ, נתהפך ונעשה שם של חודש במנין בנ"י (גם בשטרות ע"פ תורה)⁸⁸.

ועוד ועיקר — שכללות ענין החורבן והגלות (כתוצאה מקלקול המרגלים לאחר שחזרו בתשעה באב שנקבע בכ" לדורות⁸⁹) החל מ, צום הרביעי⁹⁰, שבעה עשר בתמוז — מתבטל ומתהפך לטוב (ע"י התשובה, שזהו"ע, ועתה יגדל נא כח אדני גו", שעל ידה „מיד הן נגאלין"⁹¹), כפס"ד הרמב"ם⁹², „כל הצומות האלה עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר כו".

ולהעיר גם ממארוז⁹³ ל"כ, כל העונה

(85) תהלים מזמור פ"ח. — ולהעיר וגם להזכיר ולעורר ע"ד המנהג המקובל מהבעש"ט לומר בכל יום מזמור תהלים שמתאים למספר שנותיו (אג"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' נג. וש"נ). וראה גם לעיל ח"א ס"ע 393 ואילך.

(86) חדא"ג מהרש"א שם.

(87) ראה יחזקאל ת, יד ובמפרשים שם. מו"נ ח"ג פכ"ט.

(88) ראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 310 ואילך.

(89) זכר"ה, יט.

(90) רמב"ם ה' תשובה פ"ז ה"ה.

(91) ה' תעניות בסופו.

(92) שבת קיט, ב. וראה בהנסמן בד"ה ועתה יגדל נא הנ"ל הערה 40.

(93) להעיר ש, אמן" בגימטריא הו"י אדני" (ראה ס' הליקוטים (דא"ח להצ"צ) ע' אמן ס"א. וש"נ).

(94) ד"ה ועתה יגדל נא הנ"ל פ"ח. וש"נ.

(95) ולהעיר מתענית כג, א: „כל ימי של אותו צדיק (חוני המעגל) ה' מצטער על מקרא זה, שיר המעלות בשב"ה את שיבת ציון היינו כחולמים (כחלום נדמה גלות בבל שה' שבעים שנה (פרש"י)), אמר מי איכא דניים שבעין שנין בחלמא כו" עד שאירע כן אצלו שישן שבעים שנה. ובוה מודגש שבעים שנה דגלות — שנמשל לחלום (ראה תו"א וישב כח, ג ואילך) — רומז לא רק לגלות בבל, אלא לכל הגלויות.

האחרונות דכ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין, ומוסיף והולך יותר (כהציווי „מעלין בקודש”⁹⁸) לאחר הסתלקותו, שגם אז „אשתכח כו' יתיר מבחיוהי”⁹⁹, במשך ארבעים שנה¹⁰⁰, ש„נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע”¹⁰¹, באופן כ(ציווי) חז"ל ד„קאי איניש אדעת' דרבי”¹⁰².

יא. ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – המעשה¹⁰³ הוא העיקר¹⁰⁴:

בעמדנו ביום הש"ק פ' שלח, שחל בכ"ח סיון [שכבר נקבע ע"י רבים מישראל ליום התוועדות וקבלת החלטת טובות בכל הפעולות דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, וכבר ראו התוועדות מהתוועדות אלה במעשה בפועל במשך יותר מג' שני חזקה], ובתוך ג'

משילוח המרגלים, „שלך לך, לדעתך”, שעיקרה בחודש תמוז, לאחר כ"ח סיון:

מהענינים העיקריים בגאולת י"ב-י"ג תמוז – שע"ז נתאפשר בואו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, שאז ניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בכל העולם כולו, כולל גם החידוש שבהפצת התורה והמעיינות בחצי כדור התחתון, כידוע⁹⁶ הפתגם שבחצי כדור התחתון לא ה' מתן תורה, תחתון שאין תחתון למטה ממנו, ואעפ"כ, גם בו נעשית הפצת התורה והמעיינות, ויתירה מזה – ממנו אורה יוצאה לכל העולם.

ויש לומר, שהחידוש דהפצת התורה והמעיינות בחצי כדור התחתון קשור עם ה„כח” דסיון – תוספת כח לא רק על הענינים שניתנו במ"ת, אלא גם על הענינים שנתחדשו ע"י עבודתם של ישראל באופן ד„לדעתך” („הי' לך לעזרני”), כבנדוד, הפצת התורה והמעיינות גם בחצי כדור התחתון, אע"פ שמ"ת לא ה' בחצי כדור התחתון.

וענין זה נתגלה גם ביום כ"ח סיון (כמה שנים לאחר⁹⁷) – שאז התחילה תנופה חדשה בהחזקת והפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות, ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ביסדו המוסדות המרכזיים „מחנה ישראל”, „קה"ת” ו„מרכז לעניני חינוך”, ונמשכה העבודה דמוסדות אלו במשך עשר שנותיו

96 ראה אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ב ע' שלא. ש"נ.

97 יום ב' כ"ח סיון ה'תש"א, בו ניצלו כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע – יבח"ח – מעמק הבכא הארופאי והגיעו צלחה לארצות הברית. המו"ל.

98 ברכות כח, א. ושי"נ.

99 זח"ג ע"א. ב. אגה"ק ביאור לסו"ד.

100 בדוגמת ארבעים שנה שהיו בני במדבר (בגלל חטא המרגלים). אשר, מיד לאחר נעשו „כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ . . . חיים כולכם היום” (פרש"י חוקת כ, כב), ודוגמתו עתה – שמכבר כלו כל הקיצין – שבשנת הארבעים „כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ” בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו.

101 תבוא כט, ג.

102 ע"ז ה, ריש ע"ב.

103 אבות פ"א מ"ז.

104 ובהדגשה יתירה בקשר לתיקון חטא המרגלים – שלא רצו לירד מעולם המחשבה והדיבור לעולם המעשה (ראה לקו"ת ריש פרשתנו. ובכ"מ).

י) ולהעיר, שמיד לאחר חטא המרגלים כשנגזר שישארו במדבר ארבעים שנה – נאמר בפרשתנו (טו, כ). כי תבואו אל הארץ, „בישר להם שיכנסו לארץ” (פרש"י עה"פ).

חיוב וציווי דשמירת סדרי הלימוד, ע"ד „אני איני מצוה לך“, כי אם, „לדעתך“ — לשלוח כל בני ובנות ישראל למחנות קיץ הכשרים, ועד לחינוך על טהרת הקודש, שבהם ישהו תקופה מסוימת במשך כל שעות היום והלילה (ללא הפסק של השפעה אחרת, אפילו שהיא כשרה, כבעניני הרשות בפשטות) באווירה של תורה ויהדות, ובאופן ד„פעולה נמשכת“ על ובכל הימים שלאח"ז.

יב. ויה"ר ש„מעשינו ועבודתנו“ בכל הנ"ל ימהרו ויזרו עוד יותר את קיום ההבטחות שבפרשת השבוע:

„עלה נעלה וירשנו אותה“¹⁰⁹, ב' עליות¹¹⁰, נוסף על העלי' הראשונה לאחר יצי"מ, גם העלי' והכניסה לארץ („כי תבואו אל ארץ מושבותיכם גו'“) בגאולה העתידה השלימה,

ואז תהי' השלימות דקיום כל תרי"ג המצוות¹¹¹ המרומזים ב„ציצית“ (שב' סיום הפרשה), כולל תוכן הפירוש ד„ציצית“ — „כמו ויקחני בציצית ראשי“¹¹², פסוק שנאמר בנבואת יחזקאל¹¹³, והמשכו — „ותשא אותי רוח גו' ותבא אותי ירושלימה במראות אלקים גו'“, שנעשה כן בכא"א מישראל, כמ"ש¹¹⁴ „אשפוך את רוחי על כל בשר

ימים לר"ח הגאולה — יש להתחזק ול- הוסיף ביתר שאת וביתר עוז במילוי השליחות („שלח“) שהטיל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו על כא"א מדורנו זה לעסוק בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ובאופן שה- התעסקות בהשליחות תהי' „בכל כחו“, ועוד יותר מכפי כחו, ועד"ז בנוגע לה- פעולה על הזולת — „בהעלותך את הנרות“, „שתהא שלהבת עולה מאלי“¹⁰⁵, כמשנ"ת בארוכה¹⁰⁶ הלימוד וההוראה מהשבת דמינה אזלינן, וב- הוספה — שפעולת ההשפעה ד„עולה מאלי“ היא גם באופן ד„לדעתך“.

וכיון ששליחות זו הו"ע שהזמן גרמא — החל מזמנו של האריז"ל ש„מותר ומצוה לגלות זאת החכמה“¹⁰⁷, ועאכו"כ לאחר שהתחיל הענין ד„יפוצו מעינותיך חוצה“ בגאולת רבינו הזקן ביי"ט כסלו¹⁰⁸, עד לגאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ביי"ג תמוז, שאז ניתוסף עוד יותר בהפצת התורה וה- יהדות והמעיינות חוצה בחצי כדור התחתון (כנ"ל ס"י) — אי אפשר כלל וכלל לדחות לזמן קצר אפילו, אלא צרי- כים לעסוק בזה תיכף ומיד, וע"י כא"א מישראל בעצמו (לא רק ע"י שליח כו').

והדגשה מיוחדת בענין שהזמ"ג במיוחד בימי הקיץ — לנצל את תקופת החופש שקיימת בפועל בכו"כ מוסדות חינוך ל„חופש“ מעניני חול, ע"י ההוספה עוד יותר בכל עניני קודש, אע"פ שמצד הנהלת המוסד חינוך אין

(109) יג, ל.

(110) ראה תו"א ר"פ שמות. ובכ"מ.

(111) גם המצוות התלויות בארץ, כמו חלה — „בבואכם אל הארץ גו' והי' באכלכם מלחם הארץ גו' חלה תרימו תרומה גו'“ (פרשתנו טו, יח ואילך), והקרבת הקרבנות בביהמ"ק — „ועשיתם אשה לה- גו'“ (שם ג, ואילך).

(112) פרשי' טו, לח.

(113) ח, ג.

(114) יואל ג, א.

(105) ר"פ בהעלותך ובפרשי'.

(106) בש"פ בהעלותך — לעיל ע' 525 ואילך.

(107) אגה"ק סכ"ז (קמב, ב).

(108) ראה ס' השיחות תורת שלום ס"ע 112

ואילך.

אלקינו זה גוי' זה הוי' גוי'¹¹⁸, "אני ה' אלקיכם", כחכם וחיותכם, באופן גלוי לעיני בשר, כי, "לא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך"¹¹⁹, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו גוי'¹²⁰".

וכן תהי' לנו — שביום הש"ק זה, כ"ח סיון, בסיומו (וכח) של חודש השלישי, עוד לפני חודש הרביעי, חודש הגאולה — תהי' כבר הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, רגל הרביעי שבמרכבה¹²¹, ו"לא עיכבן כהרף עין"¹²² תיכף ומיד ממש.

ונבאו בניהם ובנותיכם, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "כימי צאתך מארץ מצרים", שנאמרו בה "ד' לשונות של גאולה", ודוגמתם בציצית — על ארבע כנפות, כנגד ד' לשונות של גאולה שנאמרו כבר ביציאה ממצרים, והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחת¹¹⁵.

וכל זה באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה"¹¹⁶, הנה משיח צדקנו — כמרומו גם ב"ציצית", "ע"ש וראיתם אותו, כמו מציץ¹¹⁷ מן החרכים"¹¹², ורישא דקרא "הנה זה עומד אחר כתלנו גוי'".

ועד שמראה באצבעו ואומר "הנה

(118) ישע' כה, ט.

(119) שם ל, כ.

(120) שם מ, ה. וראה תניא פל"ו.

(121) זהר ח"א רמח, ב. ח"ג רסב, ב. ועוד.

(122) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(115) פרש"י סוף פרשתנו.

(116) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י

בשלח טו, ב.

(117) שה"ש ב, ט.

משיחות ש"פ קרח, ה' תמוז ה'תשמ"ט

א. ס'איז ידוע, אז אלס תוצאה פון דעם מאסר וגאולה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר ב"ב-י"ג תמוז (תרפ"ז) — איז ער דערנאך ארויסגעפארן פון מדינה ההיא (בשנת תרפ"ח), ולאחרי כמה שנים (בשנת ת"ש) — אָנגעקומען אין ארצות הברית, בחצי כדור התחתון, וואו ער האָט קובע געווען מקום דירתו ועבדו דתו במשך פון עשר שנים האחרונות שלו בעלמא דין (ביז שנת תש"ו).

וויבאלד אז אלע ענינים [ובפרט ענינים וועלכע זיינען פארבונדן מיט א נשיא] זיינען בהשגחה פרטית — איז פארשטאנדיק, אז דאָס וואָס ער איז גע- קומען בחצי כדור התחתון איז עס ניט נאָר בכדי צו געראַטעוועט ווערן פון דער סכנה וועלכע איז געווען אין די מדינות שבחצי כדור העליון, נאָר אויך ובעיקר, אז אַזוי איז געווען די כוונה עליונה¹, אז מקום דירתו ועבודתו (בשנים האחרונות) זאָל זיין בחצי כדור התחתון².

דאָרף מען פארשטיין: מקום העבודה הקבוע פון אלע רבותינו נשיאינו — אַנ- הויבנדיק פון בעש"ט און דעם מגיד, און

דערנאָך די נשיאי חב"ד — איז געווען דוקא במדינה ההיא, ובפרט אין שטאָט ליובאוויטש³, און משם יוצאה אורה לכל העולם — הפצת המעיינות חוצה. פאַר- וואָס האָט דער אייבערשטער מסבב גע- וען סיבות אז דוקא כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו, זאָל פון דאָרטן אַוועקגיין און קומען אין ארצות הברית און דאָרט קובע זיין מקום עבודו (וכידוע עד כמה ער האָט זיך אָפּגעהאַלטן אַוועקגיין פון דאָרטן⁴), און פון דעמולט אָן איז דוקא מקום זה געוואָרן דער מקור ההשפעה (בלשון הכתוב⁵ — מקור מים חיים) פון הפצת המעיינות חוצה לכל העולם כולו, כולל — אויך במדינה ההיא?

די קשיא ווערט נאָך שטאַרקער: לויט דעם פתגם הידוע אז „אין חצי כדור התחתון איז ניט געווען מתן תורה (— בגלוי)⁶“, נאָר „קבלת התורה היא

(3) וראה ספר הזכרונות (של כ"ק מו"ח אדמו"ר) ח"א ע' 55: די געשיכטע פון חב"ד איז אַזוי ענג פאַרבונדן מיט ליובאוויטש כו' חב"ד און ליובאוויטש זיינען געוואָרן שמות הנרדפים. עיי"ש.

(4) ראה שיחת שושן פורים הי"ש"ת (ס"ע 23).

(5) ראה שיחת א' דחגה"ש ביום הי"ש"ת (ע' 119 ואילך). ער"ח תמוז תש"ב (ע' 140). וראה גם שיחת ה' כסלו תש"ב (ע' 15 ואילך). ח' שבט תש"ב (ע' 63). פורים תש"ג (ע' 42). י"ב תמוז תש"ג (ע' 136). י"ט כסלו תש"ד (ע' 51). ב' אדר תש"ה (ע' 69).

(6) ירמ' ב' יג.

(7) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר — נדפס בסה"מ תש"ח ע' 232 ואילך. וראה אגרות קודש שלו ח"ב ע' שלא. אגרות קודש אדמו"ר מהורש"ב ח"א ע' קסא. ובנדו"ד — שיחת א' דחגה"ש הי"ש"ת (ע' 120).

(1) ראה שיחת ב' דחגה"ש ביום הי"ש"ת (ע' 125 ואילך). ח"י אלול תש"א (ע' 162). אור לט' שבט תש"ב (ע' 67). ליל יום שמח"ת תש"ד (ע' 33, ע' 42). י"ט כסלו תש"ד (ע' 51). יום ב' דחגה"ש תש"ד (ע' 138). אגרות קודש אדמו"ר מהורייצ ח"ה ע' לד. ועוד. וראה גם מקומות שבהערה 5.

(2) ואף שלאחרי המלחמות כו' נעקר מקומו של רוב בניו ובניו של ישראל לארצה"ב — הרי זה גופא הוא ע"פ השגחה עליונה.

(לויט סדרו בהחדשים — נאך חודש הראשון, חודש ניסן):

חודש הרביעי קומט נאך ובהמשך צו חודש השלישי (חודש סיון), דער חודש פון מתן תורה [„אוריאן תליתאי כו' בירחא תליתאי"¹⁵]. דער אונטערשייד בכללות צווישן זיי איז: מתן תורה בחודש השלישי איז א השפעה פון דעם אויבערשטן צו אידן מלמעלה¹⁶ — דער אויבערשטער גיט אידן תורה ומצוות, דער וועג-ווייזער ווי א איד זאל זיך אויפפירן אין זיין טאג טעגלעכן לעבן; משא"כ אין חודש הרביעי (דער חודש נאך מתן תורה) הויבט זיך אן בעיקר די עבודה (פון קבלת התורה —) פון אידן בכח עצמם, די עבודת התחתון והמקבל אין וועלט, דורך קיום התורה והמצוות בפועל לויט די הוראות (ל' תורה¹⁷) וועלכע זיי האבן מקבל געווען פריער בא מ"ת.

דער חילוק איז אויך מרומז אין דעם מספר פון די חדשים — שלישי און רביעי: די גמרא זאגט¹⁸ „גימ'ל דל"ת — גמול דלים". ד.ה. אן גימ'ל איז מרמז אויפן משפיע מלמעלה (גומל), און דל"ת — אויפן מקבל למטה („דל"). אזוי איז דאס אויך אין די מספרים פון ג' און ד' — כידוע אז שלישי איז מרמז, גייט אויף השפעה מלמעלה (וועלכע שטעלט זיך אויס אין דריי דרגות), און בשעת די השפעה קומט אראפ צום מקבל, קומט

אצלנו (בחצי כדור העליון)⁸ — פאר-וואס האט דער אויבערשטער געבראכט א ירידה ביתר, צו עוקר זיין מקומו פון חצי כדור העליון און אים קובע זיין בחצי כדור התחתון (און ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר האט געזאגט, אז „עשרי גליות גלתה ליובאוויטש"¹⁰, און דער לעצטער⁹ (שווערסטער) גלות איז געווען קומען אין גלות אמעריקא¹¹), און אפילו ניט — עכ"פ אין אן אנדער ארט¹² בחצי כדור העליון?

ב. וועט מען עס פארשטיין בהקדים השייכות פון דעם חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז מיט דעם חודש דוקא, ביז אז דער גאנצער חודש ווערט אנגערופן במנהג כו"כ אידן על שם זה — „חודש הגאולה".

מ'האט גערעדט מערערע מאָלי, אז דער אינהאלט פון חודש תמוז — וואס היינט איז דער ערשטער שבת פון דעם חודש¹ — איז אנגעוויזן אין זיין נאָמען אין תורה שבכתב — „חודש הרביעי"

(8) סה"מ תקס"ב ח"א ע' שי. וראה שם ח"ב ע' תעט.

(9) ראה שיחת פורים תש"ג (ס"ע 41). וראה גם שיחת פורים תשח"י ס"ג (לקו"ש ח"א ע' 325).

(10) ראה גם שיחת חגה"ש שבעה ערה 1 (ע' 126).

(11) ראה שיחת י"ב תמוז תש"ב (ע' 156). ב' אדר תש"ה (ע' 69).

(12) ראה שיחת י"ט כסלו תש"ד (ע' 51).

(13) ראה קונטרס משיחות ש"פ קרח תשמ"ז ס"ב ואילך. סה"מ תשמ"ח (קה"ת) ח"ב ע' 494. ועוד.

(14) שבו עולים בשלימות (ויכולו) כל ימי שבוע שעברה, כולל ב' ימים דראש חודש תמוז, הכוללים כל ימי החודש.

(*) ולהעיר שבב' ימים ראש חודש — כל עניני ר"ח הם בחוקף יותר, מכיון שיש בזה העבודה כו' של ב' ימים, כפליים לתושי".

(15) שבת פח, א.

(16) וגם קבלת התורה ע"י בניי היתה במעמד הר סיני ושמיעת עשה"ד מלמעלה (ראה סה"ש תשמ"ח שם ע' 494).

(17) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. וראה זח"ג נג, ב.

(18) שבת קד, א.

די אנדערע דריי עולמות מיט א הפסק — „אף עשיתו“²², איז די שלימות ה' השפעה פון די עולמות העליונים דוקא ווען דאס קומט אראפ בעולם העשי', עולם הזה הגשמי, התחתון שאין תחתון למטה ממנו — דוקא אין עולם העשי' ווערט אויפגעטאן די דירה לו יתברך בתחתונים.

ג. דער תוכן פון חודש הרביעי (עבודת התחתון, מקבל) איז נאכמער אונטערשטראכן אין דעם וואס דער יום מיוחד פון דעם חודש וואס ווערט דער-מאנט אין תורה שבכתב איז — „צום הרביעי“²³, דער צום פון שבעה עשר בתמוז וואס דאס איז אן ענין כללי אין דעם חודש, ווי פארשטאנדיק פון דעם וואס דער צום איז זיך מתייחס צום גאנצן חודש — „צום הרביעי“²⁴:

די „חמשה דברים“ בלתי רצויים וועלכע האבן פאסירט בצום הרביעי²⁵ (וואס צוליב דעם איז דאס א יום צום) — אנהויבנדיק פון „נשתברו הלוחות“ (בסוף הארבעים יום פון מתן תורה), און דערנאך „הובקעה העיר“, מיט וואס עס האט זיך אנגעהויבן דער חורבן בית המקדש און גלות, ביז גלות זה האחרון (לאחרי חורבן בית שני) — זיינען נאכ-מער מדגיש די ירידה למטה וואס ווערט בחודש הרביעי.

דאס הייסט, אן נוסף צו דער ירידה פון „חודש הרביעי“ בכלל (לגבי חודש השלישי), די ירידה אין עולם הזה התחתון (לגבי אלע ג' עולמות עליונים)

צו א פערטע דרגא (דער כלי ושטח המקבל)¹⁹. ווי דאס שטעלט זיך אויס אין כללות סדר השתלשלות — די ג' עולמות אצילות בריאה ויצירה (אלע — בחי' המשפיע), און דערנאך דער עולם הרביעי — עולם העשי' (בחי' המקבל).

ועד"ז איז דער אונטערשייד צווישן חודש השלישי און חודש הרביעי²⁰: מתן תורה בחודש השלישי איז דער ענין פון „גמול“ ונתינת התורה והמצוות מל-מעלה; און חודש הרביעי איז בדרגת „דל“, המקבל ההשפעה פון מתן תורה בחודש השלישי, די עבודה לויט די הוראות התורה.

און אע"פ אז די עבודה פון אידן בעולם (בחודש הרביעי) איז א ירידה לגבי דעם גילוי מלמעלה (בחודש השלישי) — איז די שלימות ההשפעה מלמעלה דוקא ווען דאס קומט אראפ למטה, ביז אז דאס ווערט אנגענומען בא דעם מקבל און אין דעם מקבל, ואדרבה: דוקא דורך דער ירידה למטה ווערט אויסגעפירט די שלימות הכוונה פון נת-אוהוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים²¹, און אויסגעפירט די שלימות פון מתן תורה — אז זי זאל נמשך ווערן און דורכנעמען דעם מענטשן למטה, ביז — די גאנצע וועלט.

אזוי ווי דאס איז אין די עולמות: כאטש אז עולם העשי' איז דער נידע-ריקסטער עולם, און איז אפגעטיילט פון

(19) ראה קונטרס משיחות ש"פ קרח הנ"ל ס"ב. וש"נ.

(20) ולהעיר שהפרק דשבת זו הוא — פרק רביעי (שבת הרביעית לאחר זמן מ"ת), והתחלתו הוא בד' ענינים (חכם, גבור, עשיר מכובד) כנגד ד' עולמות אביע, שם הוי' וכו' כמבואר במ"א.

(21) תנחומא נשא טז. תניא פלי' ועוד.

(22) ישעי' מג, ז.

(23) זכרי' ח, יט.

(24) ראה לקו"ש ח"ח ע' 309 ובהערות שם.

(25) תענית כו, סע"א במשנה. רמב"ם הל' תעניות

פ"ה ה"ב.

ונורא הרוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו יחידו מרוב אהבתו³¹), ווי סיועט נתגלה ווערן במהרה בימינו, ווען דער צום גופא וועט זיין א יום ששון ושמחה ומועד טוב³².

קומט אויס, אז אע"פ וואס דער צום הרביעי איז (בפשטות) אן ענין פון ירידה — רופט דאס אַרויס און בריינגט אַ הוספה אין דער עבודה פון אידן, און דוקא דורך דעם וואס די עבודה פון א אידן בתומצ (שניתנו בחודש השלישי) ווערט נמשך למטה מטה, אויך צו מבטל און מהפך זיין „חטאנו" און אלע די ענינים בלתי רצויים וואס זיינען דער-פון אַרויסגעקומען — דריקט זיך נאָך-מער אויס די שלימות ההשפעה פון מ"ת בחודש השלישי, אז דאס קומט אַראָפּ באַ דעם מקבל און אין דעם מקבל זייענדיק למטה, ביז אַז דער צום גופא ווערט נהפך צו א יום ששון ושמחה ומועד טוב, העכער פון דער טוב גלוי פון חודש השלישי³³.

— באדייט דער „צום הרביעי" א ירידה לאחר (ובתוך) ירידה, ביז די ירידה אין גלות הזהלמטה מטה;

די כוונה (מלכתחילה) אין דעם איז אָבער, אז דאָס זאָל אַרויסרופן די עבודה פון א אידן דאָ למטה, ער זאָל מבטל זיין די סיבות אויף דער ירידה (און במילא — דעם צום), דורך מוסיף זיין אין זיין עבודה בתומצ (וועלכע איז געגעבן גע-וואָרן בחודש השלישי), און אַפּשוואַכן ביז מבטל זיין לגמרי דעם „(מפני) חטאינו (גלינו מארצנו)"²⁶, ובמיוחד — דורך הוספה אין אהבת ישראל (ביז — אהבת חנם), וואָס איז מבטל סיבת הגלות (שנאת חנם)²⁷ — און דורך דעם איז ער מבטל דעם (מסובב —) גלות, ובמילא — דעם צום,

און נאָכמער — יפהכּוֹן²⁸ ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים²⁹ — ווייל דאָס איז די תכלית פון די צומות מלכתחילה, אז דורך דעם זאָל צוקומען נאָך אַ גרעסערער טוב, ביז אַז דאָס איז די פּנימיות פון די צומות — אַן אויס-דרוק פון דעם אויבערשטן'ס אהבה גדולה צו אידן³⁰ (כמשל מלך גדול

(31) אגה"ק סכ"ב.

(32) ראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 313. לקו"ש שבעה עשר בתמוז תשמ"ח. סה"ש שם ע' 526 ואילך.

(33) ולהעיר שבשבעה עשר בתמוז (סיום הארבעים יום ממנו תורה) ירד משה עם הלוחות. ויומתק ע"פ מ"ש בפנים — שבחודש הרביעי נעשה עיקר קבלת התורה מצד האדם (לאחרי ההכנה של ארבעים יום שלמד משה תורה בשכלו הוא ובפרט כלילה. משא"כ מצד הקב"ה — ניתן כל התורה מלמעלה ביום מתן תורה), שזה השלימות דמתן תורה בחודש השלישי. אלא שמפני חטא העגל — נשתברו הלוחות, ונעשה יום צום.

ויש לומר, שמצד הגילוי מלמעלה במ"ת בחודש השלישי, ה' מקום לשבירת הלוחות, ודוקא ע"י עבודת האדם, לאחר התשובה של המקבל, נתקיימו הלוחות אחרונות (שניתנו ביהכ"פ), כי ע"י עבודת האדם נעשה הגילוי דמ"ת בתוקף וקיום נצחי (ראה סה"ש תשמ"ח (קהית) ח"ב ע' 529).

(26) תפלת מוסף דיר"ט.

(27) יומא ט, ב.

(28) ע"פ ירמ' לא, יב.

(29) זכרי' שם. רמב"ם סוף הל' תעניות.

(30) וכן הוא גם בנוגע לשם החודש „תמוז" — שהוא שם של ע"ז (יחזקאל ח, יד ובמפרשים שם. מ"ג ח"ג פכ"ט), וע"י עבודת בני נהפך ונעשה שם של חודש במנין בני, וידוע השקו"ט ע"פ הלכה בזה (ראה סנהדרין סג, ב. טושר"ע ירד סקמ"ז ס"ד ובנ"כ. דעת זקנים בעה"ת בשלח יד, ב. יראים סע"ה. וראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 311. חכ"ג ע' 166 ואילך. ושי"ג), ועד שיש בו יתרון האור (הבא דוקא מן החושך) — שבתקופת תמוז מאיר תוקף החום של „שמש הוי", היינו תוקף הגילוי של שם הוי' (ראה בארוכה לקו"ש שם ע' 310 ואילך).

זיין לייכטער מקיים זיין תורה ומצוות, די גאולה האָט אַריינגעבראַכט גאולה ותוקף באַ יעדן אידן בכל עניני תורה ומצוות³⁷, מ'זאָל זיי קענען מקיים זיין בלי מניעות ועיכובים (פון וועלט).

כידוע וואָס דער בעל הגאולה שרייבט³⁸, אַז „לא אותי בלבד גאל הקב"ה ב"ב תמוז, כי אם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה כו", וואָס דאָס איז כולל אַלע סוגי אידן, אַלע אידן³⁹.

ונוסף צו דעם וואָס די גאולה האָט געמאַכט לייכטער די עבודה פון אידן (דעם מקבל) — איז דורך דעם בפשטות צוגעקומען אין די פעולות פון הרבצת התורה וחיוזק הדת, ווי מ'זעט בפועל אַז נאָך דער גאולה איז מער פאַרשטאַרקט און פאַרברייטערט גע- וואָרן ביז שלא בערך די אַרבעט פון הרבצת התורה וחיוזק היהדות והפצת המעיינות חוצה, ביז אויף גאָר אַן אנדער און איז אַ העכערן אופן, ביז צו דער- גרייכן בכל קצוי תבל, ובאופן דפועלה נמשכת — מוסיף והולך (כדלקמן).

ד. דער עילוי פון חודש הרביעי איז אַרויסגעקומען נאָכמער בגלוי אין די דורות האחרונים — דורך דער גאולה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר ב"ב-י"ג תמוז³⁴ (און התחלתה — בג' תמוז³⁵), וואָס האָט (איבער)-געמאַכט דעם גאַנצן חודש צו א „חודש הגאולה":

דער מאסר איז געקומען צוליב דעם חושך הגלות (וועלכע האָט זיך אָנגע- הויבן (ברמז) בשבעה עשר בתמוז נאָך בזמן שביהמ"ק קיים), ובפרט במדינה ההיא בימים ההם נאָך פריער דורך דעם מאסר, אַ מאסר אויף דעם שווערסטן אופן, פאַרבונדן מיט יסורים און עינויים, ביז צו האָבן די החלטת הממשלה ההיא פון היפך החיים ר"ל;

ודוקא דורך דער ירידה (לפי שעה) איז אַרויסגעקומען (ניט נאָר די באַ- פרייאונג פון דעם בעל המאסר וה- גאולה צו אַ מצב ווי ס'איז געווען פאַר דעם אַרעסט, נאָר) אַן עילוי נעלה [ביז אַז לאחר זמן — האָט מען געזען בשכל ובעיני בשר ווי דער מהלך הדברים פון מאסר איז בפנימיותו געווען — צוליב דעם עילוי];

די גאולה (און די מס"נ פון דעם בעל הגאולה וואָס איז געקומען בגלוי דורך דעם מאסר) האָט אויפגעטאָן אַז אויך מצד דעם מקבל, מצד תחתונים³⁶, זאָל

העבודה הגדולה אשר עבדתי בהרבצת התורה וחיוזק הדת, מותרת היא ע"פ חוקי המדינה".
(37) משא"כ מצד הגילוי מלמעלה (בחודש השלישי) יש נתנית מקום להעלם ומאסר למטה (ולעיר שהמאסר הי' בט"ו (סיהרא באשלמותא (ד'סיון)) — ראה קונטרס משיחת ש"פ קרח תשמ"ז ס"ג.

(38) מכתב שבהערה 36.

(39) נוסף על זה, שהיותו נס וגאולה (לא של איש פרטי, אלא) של נשיא הדור והנשיא הוא הכל — הרי זה פועל (מלשון ארים נסי על ההרים) נשיאות הראש („נשא את ראשו") בכל אנשי הדור, שנוסף על הנסים בהנהגת בני' בכלל ובפרט בזמן הגלות — ניתוסף ברוממות כל א' מישראל ע"י נס הגאולה ד"ב-י"ג תמוז.

(34) שמתברר משבת זו, שמינ' מתברכין כולהו יומין, כולל יום השביעי הבא (שהוא י"ב תמוז בקביעות שנה זו).

(35) שעלייתו בשלימותו הוא בשבת זו, ובפרט שקביעותו בשנה זו הי' ביום חמישי, מעלי שבתא. (36) וגם בדרגת ה"תחתונים" של מדינה ההיא — כמיש במכתב בעל הגאולה לחגיגת י"ב תמוז הראשונה (נדפס בסה"מ תרפ"ח ע' קמו ואילך. תשי"ח ע' 263 ואילך. אגרות קודש שלו ח"ב ע' פ ואילך. ועוד): „ביום ההוא נודע גלוי לעין כל, כי

כשם ווי ס'איז דא דער אויפטו בזמן פון חודש הרביעי (לגבי חודש השלישי, דער חודש פון מ"ת) — דריקט זיך אויך דאס אויס אין מקום [כידוע אז זמן און מקום גייען צוזאמען]⁴⁴, אזוי ווי ס'איז געווען בא מתן תורה: דער עיקר העבודה פון אידן בכח עצמם הויבט זיך אן ווען זיי גייען אוועק פון חודש השלישי, דעם זמן פון מתן תורה, און פון דעם מקום וואו ס'איז געווען מ"ת (הר סיני), כל זמן זיי שטייען „לעבן" (מתן תורה ב)הר סיני זיינען זיי אונטער זיין השפעה כאיש אחד בלב אחד⁴⁵.

ע"ד חילוק זה איז געווען בא דעם בעל הגאולה: אלס תוצאה פון דער (מאסר ו)גאולה איז ער לאחרי המשך כמה ענינים אָנגעקומען אין חצי כדור התחתון, וואו ס'איז „ניט געווען מתן תורה" (כנ"ל), און די אלע העלמות והסתרים וואס זיינען געווען אין גלות אַמע-ריקא (וואו פילע יאָרן האָט געהערשט די הנחה באַ אייניגע אידן אז „אַמע-ריקע איז אַנדערש")⁴⁶ — מיט דער כוונה צו מאַכן פון דעם מקום — אַ מקום תורה⁴⁷, ביז מקום מתן תורה — כציווי התורה⁴⁸ מה להלן (במ"ת) — אַף כאַן באימה ובראה וברתת ובזיע — דוקא דורך דעם פירט זיך דורך די שלימות פון דער השפעה (פון מתן תורה בחודש השלישי און בחצי כדור העליון), דורך דעם וואָס די השפעה פון (מתן תורה דערגרייכט בגלוי ביז למטה

און נאָכמער (ווי גערעדט אַמאָל בארובה⁴⁹): וויבאַלד אַז דער דור (פון דעם בעל הגאולה) איז דער לעצטער דור פון גלות און דער ערשטער דור פון גאולה, איז זיין גאולה דער לעצטער שלב הגאולה, אַלס הכנה צו דער גאולה האמיתית והשלמה [כידוע אַז יעדער ענין של גאולה (אפילו אַ גאולה וואָס „לאו" גאולה דגלות היא אלא שיגאלנו מן הצרות הבאות עלינו כו"), איז דאָס פאַרבונדן מיט דער גאולה האמיתית והשלמה (מן הגלות), עאכ"כ אַ גאולה פון אַ נשיא בישראל אין ענינים פון הרבצת התורה והפצת היהדות והמעניות חוצה, וועלכע ברענגט די גאולה],

ביז אַז איז דעם דור בכלל און אין דער גאולה במיוחד — הויבט זיך אַז די „טעימה" (טועמי' חיים זכו)⁴² פון דער גאולה העתידה, כולל אויך — צו דער-פילן ווי די פנימיות פון דער ירידה, כולל פון דעם צום הרביעי — איז אַן ענין נעלה, ביז מעין הגילוי דלע"ל ווען דער צום הרביעי יהפך לששון ולשמחה — דורך דעם וואָס קודם דעם צום הרביעי קומט דער חג הגאולה, וואָס פועל'ט און איז מגלה אַז דער גאַנצער חודש איז אַ „חודש הגאולה"⁴³.

ה. עפ"י יש לומר דעם טעם פאַר-וואָס דער אויבערשטער האָט געפירט דעם בעל הגאולה און דעם מקום פון הפצת התורה והחסידות דוקא בחצי כדור התחתון:

(44) ראה שעהיה"א פ"ז.

(45) פרש"י יתרו יט, ב.

(46) ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 304 ואילך.

(47) ראה שיחות שבעה ערה 1. שיחת ט' אדר שני

הש"ת (ע' 5). כ"ו אדר תש"ה (ע' 75 ואילך). ועוד.

(48) ברכות כב, א.

(40) קונטרס משיחת ש"פ שלח תשמ"ז ס"ב

ואילך.

(41) פרש"י ד"ה אתחלתא — מגילה יז, ב.

(42) ראה לקו"ש חט"ו ע' 282. וש"נ.

(43) לקו"ש ח"ח ע' 314 ואילך.

נאך — אין גלות בבל, ובעיקר — ביז אין גלות אדום, זיינען אידן פאנאנדער-געשפרייט געווארן, אחד⁴⁹ מהם גלה לברביא, ואחד מהם לסרמטיא כו, ומדור לדור — זיינען זיי נאכמער נת-פשט געווארן, בכדי אויפטאן דעם בירור העולם בכל מקום ומקום באופן פון מל-מטה למעלה, אבער נאך אלץ אין חצי כדור העליון (און פון דארטן איז נת-פשט געווארן דער אור אויך אין חצי כדור התחתון): ביז ס'איז געקומען נאך נעענטער צו דער גאולה, און אידן בקהל גדול זיינען געקומען אויך אין חצי כדור התחתון, ביז דעם זמן ווען דער בעל הגאולה איז אהערצט גע-קומען — בכדי אויפטאן במקום זה דער בירור, וואס דורך דעם ווערט אויסגע-פירט די שלימות ההשפעה פון מתן תורה, כנ"ל.

ו. ויש לומר נאכמער:

נוסף אויף דעם וואס אין חודש הרביעי (און אין חצי כדור התחתון) ווערט די שלימות פון דער השפעה מל-מעלה בחודש השלישי, דורך דעם וואס דאס קומט אן און ווערט אנגענומען בא דעם מקבל — קומט צו נאך א זאך, אז דורך עבודת המקבל (בחי' רביעי) ווערט דער מקבל א משפיע (מלמטה למעלה) וועלכער טוט אויף א חידוש אין דעם ענין פון חודש השלישי (מתן תורה).

ווי דאס איז אין כללות העולמות, אז נוסף צו דעם וואס די שלימות ה-השפעה פון אלקות אין די עולמות

מטה (בחצי כדור התחתון) וואו ס'איז ניט געווען מ"ת בגילוי, און ווערט אנגע-נומען דורך דעם מקבל (בחי' רביעי), אזוי אז דאס ווערט א מקום תורה ומתן תורה.

דאס הייסט, אז הגם דער אנקומען אין חצי כדור התחתון איז געווען א גלות בתוך גלות — לאחר די אלע גליות שגלתה ליובאוויטש [פון ליובאוויטש קיין ראסטאוו, פון ראסטאוו בגלות פעטערבורג, פון פעטערבורג בגלות לאטוויע, פון לאטוויע בגלות פוילן, און פון פוילן כו' אין גלות אמעריקע⁴⁹], און ס'איז מובן דער גורל הירידה פון גלות, ווי דאס מאכט שווערער א אידן צו טאן זיין עבודה (אפילו אין ענינים דשליחות מעבודת נשיא ישראל כ"ק מו"ח אדמו"ר) — אעפ"כ, איז דוקא דארטן ווערט דורכגעפירט די כוונה פון (מתן) תורה, אז דאס זאל אנקומען למטה מטה, און מאכן א דירה לו ית' בתחתונים.

ויש לומר הטעם, ווייל קומענדיק אלץ נעענטער צו דער גאולה העתידה לבוא, דארף צוקומען אין דעם בירור התחתון (המקבל) מאכן אים נאכמער ראוי וכלי צו זיין א דירה לו יתברך, ווי ס'וועט זיין בשלימות הגילוי לעתיד לבוא⁵⁰.

דעריבער איז דער סדר העבודה בדברי ימי ישראל, אז פריער זיינען אידן געווען במקום אחד (אין ארץ ישראל), און פון דארטן איז ארויס דער אור התורה והמצוות בכל העולם⁵¹, דער-

בעבודת שלמה — שע"י ריבוי התגלות אור ממלא יתעלו ניצוצי קדושה שנפלו ונתערבו ברע כו' כנר בפני אבוקה גדולה כו'. עיי"ש.
(52) שהש"ר פ"ב, ז.

(49) שיחת חגה"ש שבעה ערה 9.

(50) ראה תניא פל"ו.

(51) ראה תו"א (ה, סע"ד ואילך) בנוגע לעבודת אדו"ה"ר (באם לא עבר על חטא עה"ד), ומעין זה

בעל הגאולה זאל אָוועקגיין פון מקום אבותיו און אָנקומען אין חצי כדור התחתון, און דאָרטן קובע זיין מקום דירתו ומקום עבודתו (בעשר שנים האחרונות שלו בעלמא דין⁵⁵) — אזוי אַז דוקא במקום זה (בחצי כדור התחתון) זאל ווערן (משנת ת"ש ולהבא, עד סוף זמן הגלות) דער מקור המעינות — מקור מים חיים — פון הפצת המעינות חוצה, וממנה יוצאה אורה — מלמטה למעלה — לכל העולם כולו, אויך אין חצי כדור העליון, פאָרקערט פון דעם סדר העבודה פון רבותינו נשיאנו שלפניו — אַז פון חצי כדור העליון איז אָנגעקומען — מלמעלה למטה — בכל העולם.

און ווי מ'זעט בפשטות בעיני בשר — מראה באצבעו ואומר זה — אַז אע"פ וואָס דאָס אָנקומען פון דעם בעל הגאולה אין חצי כדור התחתון איז גע-ווען אַ גלות בתוך גלות (בערך צו עיר ליובאוויטש כו') — איז דוקא דורך זיין אָנקומען אַהער וקביעת מקומו כאן איז פאָרשטאַרקט און פאָרברייטערט גע-וואָרן ביז שלא בערך, ביז באופן חדש, די עבודה פון „ליובאוויטש", הפצת היהדות און הפצת המעינות חוצה, כולל ובמיוחד אין אהבת ואחדות ישראל⁵⁶

(55) גמר ושלמות עבודתו בעולם הזה, ועד להסתלקותו (בחצי כדור התחתון) — שאז נתגלו כל מעשיו ועבודתו ותורתו שעבד במשך ימי חייו, ועד שזה פועל ישועות בקרב הארץ (אגה"ק סכ"ח), למטה מטה.

(56) ואף שאין אתנו יודע עד מה בגודל פעולות רבותינו נשיאנו, ובפרט בענין עיקרי דהפצת המעינות חוצה ואהבת ישראל וכו' — מ"מ, ההוספה בזה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר בחצי כדור התחתון נראה בגלוי לעיני בשר בעיני מעשה בפועל, והרי המעשה הוא העיקר.

עליונים ווערט אויפגעטאָן דורך דעם וואָס דאָס ווערט נמשך למטה אין עולם העשי' — איז דוקא עולם העשי', עוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו — ווערט אַ דירה בתחתונים, אַ דירה לעצמותו ית', און דורך דעם ווערט אויפגעטאָן אַן עלי' אין די עולמות עליונים (פון גאנץ סדר השתלשלות) וועלכע זיינען מצ"ע „ירידה מאור פניו ית'⁵⁷."

ביז די תכלית השלימות והגילוי שבזה לעתיד לבוא — די מעלה ועליית המקבל, „נקבה תסובב גבר"⁵⁸, דוקא דער תחתון המקבל ווערט אַ דירה לו יתברך, אַ כלי צו גילוי העצמות.

ז. ועד"ז יש לומר בנוגע צו דעם וואָס קביעת מקום דירתו פון דעם בעל הגאולה איז געווען בחצי כדור התחתון:

כשם ווי אין עולמות בכלל ווערט די דירה לו יתברך דוקא אין עולם הזה התחתון, און דערפון ווערט די עלי' אין אַלע עולמות — אזוי איז דאָס אויך אין עולם הזה עצמו, אַז די שלימות שבזה ווערט אויסגעפירט אין חצי כדור התחתון (וואו ס'איז ניט געווען מ"ת), און פון דאָרטן ווערט אַן עלי' אין כל העולם, אויך אין חצי כדור העליון.

ויש לומר, אַז וויבאלד דער דור (פון בעל הגאולה) האַלט בסוף העבודה בזמן הגלות, נאָענט און גלייך קודם דער גאולה, און מ'האָט שוין דעמולט אַ „טעימה" אין די עניני הגאולה (כנ"ל ס"ד) — דעריבער, האָט דער אויבער-שטער מסבב געווען הסיבות אַז דער

(53) תניא שם.

(54) ירמ' לא, כא. וראה ספר הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך לעתיד לבוא ע' תרג ואילר. וש"נ.

שוין אין דער שנת הארבעים זינט תש"י, ווען „נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", און קאי איניש⁶⁰ אדעתא דרביי⁶¹, והולך ומוסיף ואור.

* * *

ח. ויש לקשר זה מיט היינטיקער פרשה [כידוע אז די מועדי השנה האבן א שייכות צו די פרשיות וואס מ'לייענט ווען די מועדים פאלן אויס] — פ' קרח, ע"פ המבואר אין חסידות⁶² בטענת קרח⁶³ „כל העדה כולם קדושים ובי תוכם ה' ומדוע תתנשא על קהל ה' — אז די עצם טענה פון קרח איז א ריכ- טיקע, ווייל ער האט געזען די מעלה וואס איז דא דוקא אין דעם מקבל, אין תחתונים (בחי' רביעי), אפילו לגבי דעם משפיע, עליונים (בחי' שלישי) — ווארום דוקא אין תחתונים פירט זיך דורך די כוונה (פון נתאוהה הקב"ה להיות לו יתברך דירה) בתחתונים; זיין טעות איז אבער געווען, אז די מעלה בגלוי וועט זיין ערשט לעתיד לבוא (ווען נקבה תשוב גבר), לאחר וואס ס'איז דא די הקדמת העבודה פון די המשכה והשפעה פון עליונים אין די תחתונים, און דער גמר הבירור פון דעם תחתון (לוי מבחי' גבורות) וואס קומט דורך דעם וואס ער איז פריער מקבל פון דעם עליון (כהן איש החדש).

ועפ"ז יש לומר דעם פירוש פנימי („ינה של תורה") אין דעם ערשטן

(דער פירוש (און עבודה) פון „ליובא- וויטש"⁵⁷), לגבי ווי דאס איז געווען דורך רבותינו נשיאנו שלפניו אין חצי כדור העליון (כולל אויך אין דער שטאט „ליובאוויטש").

און אין אז אופן אז דוקא פון מקומו בחצי כדור התחתון ווערט פארשפרייט די מעינות חוצה, בכל העולם כולו, אויך אין חצי כדור העליון — „ופרצת⁵⁸ ימה וקדמה וצפונה ונגבה"⁵⁹ — אויף גאר א ברייטערן אופן ווי ס'איז געווען ביז דעמולט,

אנהויבנדיק בשנת ת"ש, ווען דער בעל הגאולה איז אהערצט אנגעקומען, און דערנאך במשך די עשר שנים (ביז תש"י) וואס ער האט עובד געווען עבד- דת, און אויך דערנאך — באופן פון א פעולה נמשכת והולך ומתפשט דורך תלמידיו ושלוחיו, ובפרט אז מ'האלט

(57) ראה ספר הזכרונות ח"א ס"ע 17. ע' 55. ע' 342. ושם: ליובאוויטש איז געבויט אויף אהבה ליובאוויטש איז דער צינור פון חסידישער אהבה און ידידות.

(58) ולהעיר מפירוש החסידים (ונתקבל אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר) ש„פרצת" הוא בגימטריא 770, מספר הבנין, ביהכנס' וביהמ"ד ומקום דירתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר (מקומו הקבוע בחצי כדור התחתון).

ולהוסיף, ש770 הוא במספר של שבע (כמה פעמים שבע: עשר פעמים שבעים ושבע: שבע בכפליים), המרמז על העבודה ד„בהעלותך את הנרות ג' שבעת הנרות" (העבודה ד„פרצת ימה וגו'„ דוגמת המנורה שממנה אורה יוצאה לכל העולם), להאיר את ה„נר ה' נשמת אדם" של כל א' מישראל, הנכלל בהשבעה סוגים של כל ישראל (לקרית ר"פ בהעלותך). באופן של אהבת ואחדות ישראל, ועל ידם — בכל העולם כולו, שנחלק לשבעה דרגות (ז' מדות, שבעת ימי הבנין).

(59) יוצא כח, יד.

(60) אפילו דרגת אנוש (ראה לקרית שה"ש כה, א ובכ"מ).

(61) תבוא כט, ג. ע"ז, ה, ריש ע"ב.

(62) ראה לקרית פרשתנו נד, ב ואילך, וש"נ. אוה"ת פרשתנו ע' תרפו. תרצב. סד"ה ויקח קרח העת"ר. סה"מ — מלוקט ח"ג ע' רג ואילך. ובכ"מ.

(63) פרשתנו טז, ג.

(*) ראה לקמן בפנים ס"ט.

מלמעלה למטה (אז די גבורות זיינען טפלים ובטלים און מקבלים פון חסדים) — דעמולט קען זיין דער סדר העבודה מלמטה למעלה, אז פון חצי כדור התחתון זאל „אנקומען“ לכל העולם, כולל אין חצי כדור העליון, כנ"ל בארוכה.

ט. כשם ווי די כללות העבודה בסדר זמן העולם דארף זיין, אז פריער (בזמן הזה) דארף זיין די עבודה מלמעלה למטה (המשכת חסד אין גבורה), און ערשט דערנאך קען זיין די עבודה מלמטה למעלה (ווי ס'וועט זיין בכללות לע"ל, ומעין זה בסיום הגלות) — אזוי איז דאס בפרטיות יותר אין דער עבודה מלמטה למעלה גופא, אז אין דעם דארף זיין דער „כהן“ — כ"ק מו"ח אדמו"ר וואס גיט די הוראות און איז משפיע כחות צו אנדערע אידן צו טאן די עבודה פון הפצת היהדות און הפצת המעיינות חוצה אין חצי כדור התחתון גופא.

וואס אויך דער ענין לערנט מען אפ פון כללות תוכן הפרשה — וואו עס רעדט זיך וועגן מחלוקת וערעור קרח ועדתו על הכהונה, און דורך דער ירידה איז געקומען אן עלי' — א תוקף וחיוק אין כהונת אהרן, דורך די אותות ומופתים וואס האבן דעמולט פא-סירט⁶⁵, כולל „והנה פרח מטה אהרן גו"⁶⁶, „למשמרת לאות — לזכרון שב-חרתי באהרן הכהן כו"⁶⁷, ביז דער ענין פון די מתנות כהונה, „לפי שבא קרח וערער על הכהונה, בא הכתוב ונתן לו כ"ד מתנות כהונה בכרית מלח עולם"⁶⁸,

פירוש רש"י בפרשתנו — „פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא": חלק הדרוש (שבדרוש⁶⁹) שבתורה — „מדרש (רבי תנחומא)“ איז מגלה דעם טוב ויפה אין „פרשה זו“, פרשת קרח (משא"כ ע"ד הפשט, בגלוי ובחיצוניות — איז מעשה קרח נישט „יפה“) — ווי טענת קרח איז למעליה, מצד דעם (וואס ער האט געזען דעם) סדר וואס וועט זיין בפועל בגאולה העתידה לבוא, ווען עס וועט זיין דער ענין פון „תנחומא“ מלשון תנחומין ונחמה על הגלות.

בסגנון אחר: „פרשה זו“ (טענת קרח) ווי זי שטייט אין „(מדרש רבי) תנחומא“ — בגאולה העתידה לבוא — איז זי איז אין אן ענין „יפה (נדרשת)“, שלימות ותכלית הטוב. משא"כ ע"ד הפשט — ווי די ענינים זיינען בזמן הזה, אין היום לעשותם (עולם העשי, עולם הפשט) — איז די וועלט נאך נישט אין דעם סדר פון תכלית השלימות, דאס ווערט ערשט לע"ל, לאחר ש'לימות בירור התחתון דורך דעם וואס ער איז מקבל פון למעלה ממנו.

ויש לומר אז מעין די עבודה פון לע"ל איז אויך דא בסיום הגלות, ווי דאס איז געווען בא דעם בעל הגאולה — ווארעם לאחר העבודה במשך כל הדורות שלפנ"ז, כולל — עבודת רבותינו נשיאנו בחצי כדור העליון, באופן פון

64) כי במדרש עצמו ישנם פירושים ע"ד הפשט (כמוכן מזה שרש"י בכ"מ מבא פירוש ממדרש ואינו מזכיר שזהו ממדרש), וכן לאידך — ישנם דרשות שהובאו בספרי פשט (וגם בפרש"י מובאים ענינים של דרש (ורש"י מדגיש שהוא דרש) אלא שהם קרובים לדרך הפשט); ואילו כאן כתב רש"י שפרשה זו נדרשת במדרש רבי תנחומא, היינו — דרש שבדרש.

65) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 113 ואילך.

66) פרשתנו יז, כג.

67) פרשתנו יז, כה ובפרש"י.

68) פרש"י פרשתנו יח, ת.

נעמען זיך מיט עניני העולם און מען מאכט פון זיי כלים צו אלקות, ואדרבה: דער עיקר כוונה איז — אז מען זאל מאכן די „תחתונים“ פאר א דירה לו יתברך, און וויבאלד אז „כל העדה כולם קדושים“ — איז „מדוע תתנשאו על קהל ה'“, פארוואס זאל אהרן זיך מתנשא זיין איבער קהל ה'.

קרח'ס טעות איז באשטאנען אין דעם, אז אע"פ וואס עס דארף זיין א מחיצה צווישן דעם כהן גדול און אנדערע אידן, „עליונים“ און „תחתונים“, דארף אבער דער כהן גדול (ונשיא דורנו כ"ק מרח אדמו"ר בדורנו) משפיע זיין פון זיין קדושה אין אידן; און לאחר שלימות עבודה זו, וועט לע"ל נתגלה ווערן מעלת המקבל ומעלת התחתון.

ויש להוסיף, אז דאס איז נרמז אויך אין דעם אות פון „פרח מטה אהרן“: יעדער נשיא השבט האט געגעבן זיין באזונדער מטה, ויתנו אליו כל נשיאים מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד גו", און אהרן האט געגעבן זיין באזונדער מטה — בכדי מזאל זעען דעם אות ווי „פרח מטה אהרן“ און דערפון וויסן אז „בחרתי באהרן“; שטייט אבער אין פסוקי, „ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה גו' ומטה אהרן בתוך מטותם“. ויש לומר דער פירוש אין דעם, אז נוסף צו דעם וואס אלע אידן זאלן זעען די מעלה פון אהרן — זאל ער זיין בתוך מטותם, פארבונדן מיט אהרן, דורך דעם וואס אין זיי ווערט נמשך פון (מטה) אהרן, „בתוך מטותם“, ע"ד „ושכנתי בתוכם“ — בתוך כל אחד ואחד⁶⁷.

וואס דאס האט אויפגעטאן א תוקף בענין הכהונה, „הריני כותב וחותם לך ומעלה בערכאיך“⁶⁷.

וואס עד"ז איז געווען דורך דער גאולה פון י"ב-י"ג תמוז, אז דורך דעם „ערעור“ פון דעם מאסר, איז געקומען די גאולה וואס האט פארזיכערט אז זיין עבודה פון הרבצת התורה וחיזוק הדת וועט אנגיין אין אן אופן פון „ברית עולם“, און מיט א יתרון גדול לגבי פריער — ווי עס האט זיך אויפגעטאן מיט זיין אנקומען אין חצי כדור התחתון, כולל ובמיוחד — אן עילוי אין אהבת ישראל ואחדות ישראל, וואס אין דעם באשטייט עבודת הכהן, איש החסד — „הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה“⁶⁸.

ובפרטיות יותר: מ'האט אמאל גע-רעדט⁶⁹ אז דער ערעור פון קרח ועדתו אויף כהונת אהרן איז געווען (ניט אויף דעם עצם ענין הכהונה, וואס דאס האבן זיי געוואלט, „ובקשתם גם כהונה“, נאך) אויף דעם וואס אהרן הכהן איז משפיע צו אידן [כמבואר בחסידות⁷⁰ בענין „בהעלותך את הנרות“, אז דורך אן-צינדן די נרות המנורה האט אהרן „אויפגעהויבן“ אלע אידן צו זיין דרגא] — זיי האבן גע'טענה'ט: „כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'“, אז כשם ווי ס'איז דא א מעלה אין כהנים דערמיט וואס זיי זיינען מובדל פון עניני העולם, אזוי איז דא א מעלה אין „כל העדה“ וואס פאר-

(68) אבות פ"א מ"ב.

(69) לקו"ש ח"ח ע' 116 ואילך.

(70) ראה לקו"ת בהעלותך לב, א. ס' הערכים-

חביד ערך אהרן ס"ו. וש"נ.

(71) פרשתנו יו, כא.

(72) תרומה כה, ח ובפ"י האלשיך עה"פ. ועוד.

מיט א מעשה בפועל. ובנדו"ד: שטייענ-
דיק בשנת הארבעים פון שנת תש"י, און
שנת החמישים פון שנת ת"ש, ווען כ"ק
מו"ח אדמו"ר איז אנגעקומען אין חצי
כדור התחתון — איז כדאי דאס פאר-
בינדן מיט אן ענין של מעשה בפועל,
ומה טוב — א מעשה וואס האט דעם
תוכן הנ"ל פון דער חידוש העבודה
בחצי כדור התחתון:

אין דער עבודה פון א אידן גופא
זיינען פאראן צוויי חלקים: די ענינים
וואס זיינען בדרגא עליונה (בדוגמת
„חצי כדור העליון“) — ווי לימוד
התורה וקיום המצוות, און די ענינים
בדרגא תחתונה (בדוגמת „חצי כדור
התחתון“) — כללות העבודה בדברי
רשות, כל מעשׂך יהיו לשם שמים און
בכל דרכיך דעהו⁷⁴.

צווישן די דברי רשות של האדם
עצמו וועלכע טיילן זיך בכללות אין מזון
לבוש ובית⁷⁵ — איז „בית“ דער ענין הכי
קבוע בחיי האדם (בדוגמת קביעת מקום
בעל הגאולה בחצי כדור התחתון); און
דער תכלית פון א בית דארף זיין —
לשם שמים: ער זאל דערפון מאכן א
משכן ומקדש לה, א בית ודירה לו
יתברך, אויף וועלכע דער אויבער-
שטער זאגט „ושכנתי בתוכם“.

וואס דאס איז פון די טעמים פאר-
וואס מ'האט קובע געווען דעם יאר אלס
„שנת בנין“⁷⁶ — מ'זאל בויען נייע
בנינים בכל מקום ומקום, בתי תורה

ועפ"ז איז אויך פארשטאנדיק דער
המשך הענין: לאחרי וואס אידן האבן
געזען דעם אות פון „פרח מטה אהרן“
(„ויראו“) — שטייט „ויקחו איש
מטהו“⁷⁷, דלכאורה מאי קמ"ל ונפק"מ?
ויש לומר, אז דאס קומט מסביר זיין, אז
נאכדעם וואס פון מטה אהרן איז גע-
ווען א השפעה אין אלע מנות („בתוך
מטותם“), איז דאס נמשך געווארן צו
יעדער שבט (מטה) באזונדער לפי ענינו
ועבודתו — דורך דעם וואס „ויקחו איש
מטהו“, מטה שלו דוקא, לויט דער
עבודה פרטית פון יעדער שבט בא-
זונדער.

י. דער לימוד דערפון פאר יעדערן:
אע"פ וואס די עבודה אין חצי כדור
התחתון איז דער חידוש פון דעם בעל
הגאולה לגבי די נשיאים שלפניו, גיט ער
צו כל אנשי הדור צו טאן די עבודה.
ווארום צוזאמען דערמיט וואס דער
נשיא הדור איז מרומם און העכער פאר
די אנשי הדור, געפינט ער זיך אבער
„בתוך מטותם“, בתוך כל אחד ואחד, און
דאס ווערט נמשך צו יעדערן בעבודתו
ווען „ויקחו איש מטהו“, אין דער עבודה
פרטית פון יעדער איד.

דערפון איז מובן, אז יעדער איד פון
דעם דור באקומט דעם כח פון נשיא
הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר צו טאן די
עבודה פון הפצת היהדות און הפצת
המענינות חוצה אויפן ברייטסטן און
שטארקסטן (מטה ומקל) אופן (ווי עס
האט זיך אויפגעטאן בחצי כדור התח-
תון), ביז אז דאס זאל אויפטאן בכל
העולם כולו (אויך בחצי כדור העליון).

יא. מ'זוכט פארבינדן יעדער זאך

74 אבות פ"ב מ"ב. משלי ג, ו. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טושע"ץ או"ח סרל"א.

75 בהבא לקמן — ראה ד"ה מזמור שיר חנוכת הבית בלקו"ת ברכה (צח, ד ואילך) ובסידור עם דא"ח (יט, ד). ועוד.

76 ראה קונטרס משיחות: ש"פ תבוא תשמ"ז סי"ח, ח', ט' ויא תשרי (לעיל ח"א ע' 14 ואילך).

73 פרשתנו שם, כד.

[ולמען הסדר — איז כדאי מ'זאל וועגן דעם מודיע זיין אין א באזונדער צעטל (ניט מישן מיט אנדערע ענינים אפילו הכי טובים), און אָנצייכענען אויף דעם קאָנווערט (ענוועלאָפּ) — דעסוואָרט „בנין“, אָדער אַן אות „ב“, בכדי וויסן אַז דאָס באַלאַנגט צו ענין הנ"ל].

ולהוסיף, אַז מ'זאל געבן א טייל פון די מאה דאָלאַר אויף צדקה, און די איבעריקע — אַלס השתתפות אין דעם בנין.

וכדאי מפרסם זיין וועגן דעם.

יב. ויהי רצון, אַז די הוספה הנ"ל אין „מעשינו ועבודתינו“, איז צוגאָב צו אַלע ענינים וואָס רבותינו נשיאנו האָבן אויפגעטאָן במשך הדורות אין חצי כדור העליון, ועאכז"כ די הוספה בזה דורך נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר אין חצי כדור התחתון — זאָל שוין תומ"י ממש ברענגען די גאולה בפועל, אין חודש הרביעי דשנת תשמ"ט, אין חוץ לארץ אין חצי כדור התחתון,

וואָרום לאחרי דעם עילוי הנ"ל פון חודש הרביעי און די עבודה אין חצי כדור התחתון — דאָרף מען וויסן, אַז דאָס קומט לגמרי ניט צו דעם עיקר — די גאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

אמת טאָקע, „פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא“, וכמדובר לעיל (דער פירוש פנימי בזה) אַז דאָס באַ-דייט כוונת קרח למעליותא (מעלת המקבל לע"ל) — בנוגע צו פשט בעוה"ז במעשה בפשטות — שע"פ תורה הוא העיקר דאָרף זיין נאָך אַ ביהכ"נ אַ ביהמ"ד אַ ישיבה אַ ת"ת וכו'.

נאָכמער: אפילו לאחרי דעם ריבוי

תפלה וצדקה, ועד"ז בתים פרטיים — דורך בויען אַ נייעם בנין לגמרי, אָדער צוגעבן אַ נייעם חדר, אָדער עכ"פּ באַ-שטימען אַ חלק פון אַ חדר אויף עניני תומ"צ (וואָס דאָס איז שייך ביי אַלע-מען, אנשים נשים וטף) — דורך מאַכן דאָרט אַ מקום קבוע פאַר אַ חומש, סידור, צדקה פושקע וכיו"ב, וואָס דורך דעם ווערט דער חדר געמאַכט אַ מקום תורה תפלה וצדקה.

דעריבער איז מען מציע, אַז בקשר מיט דעם חודש הגאולה, וואָס דאָס האָט געבראַכט אַז דער בעל הגאולה זאָל אַנ-קומען אין חצי כדור התחתון און דאָרט קובע זיין מקום דירתו — זאָל יע-דערער, אנשים נשים וטף, נאָכמער צו-געבן אין די אַלע פעולות פון „שנת בנין“, באַ, בשנים וכו' מהאופנים הנ"ל.

און אַלס השתתפות בזה פון נשיא דורנו (דורך זיין בית גדול, ביהכנס"ס וביהמ"ד און דורך זיינע שלוחים) — וואָס בכחו טוט מען די עבודה (כמדובר לעיל אַז זיין „מטה" געפינט זיך „בחון מטותם", און ווערט דערנאָך נמשך דורך „ויקחו איש מטהו" אין מטהו פון יע-דערן) — וועט מען בעז"ה געבן אַ סכום פון מאה דאָלאַר" (ובשאר המדינות — בשיווי דסכום זה) צו דעם וואָס וועט מודיע זיין וועגן זיינע פעולות אין בניית בנינים פון מוסדות תורה וחינוך וכיו"ב, און סיי בניית בנינים פרטיים לכאורה (אָדער דורך מוסיף זיין אַ חדר וכיו"ב), בתנאי אַז אין דעם מקום (בית אָדער חדר) חדש איז נ"כר במעשה בפועל אַז דאָס איז אַ מקום תורה תפלה וצדקה.

(77) וכמבואר בכ"מ העילוי דמאה ברכות, הכוללת כל הברכות כולן (ראה המשך חייב אדם לברך תרלי"ח לאדמו"ר מהר"ש. ועוד).

מען לערנט אין תורה וועגן דעם ענין הגאולה (ובפרט אין רמב"ם סוף הל' מלכים), וכל העוסק בתורת כו' כאילו כו' -

שרייט דער „נער ישראל": „עד מתי קץ הפלאות"⁸⁴, אחכה בכל יום די גאולה כפשוטה, בפשטות ממש, באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר זה - אט איז די גאולה בפועל!

און בשעת דער „נער ישראל" שרייט „עד מתי" מיט אן אמת'ע געשריי - איז כטבע האב, ועאכר"כ אבינו שבשמים - אז ער איז מקיים בקשתו.

וכידוע דער סיפור מיט א גדול ב- ישראל, וואס האט געזאגט אז קומענ- דיק למעלה (נאך מאה ועשרים שנה) וועט ער שטורעמען (שה' ראוי לכך) אז דער אויבערשטער זאל ברענגען די גאולה. נאך דעם וואס ער איז נסתלק געווארן און די גאולה איז נישט געקומען - האט א צווייטער גדול געזאגט, אז עס ווייזט אויס אז מ'האט יענעם גע- געבן גאר א גרויסער גילוי למעלה, וואס האט אים געמאכט „פארגעסן" כביכול וועגן זיין הבטחה;

[כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בחיור:] וויבאלד אז משיח עדיין לא בא - ווייזט אויס אז למעלה האט מען געפונען אז עצה ווי צו פועלן באם גדול דאס אפ- לייגן אויף שפעטער ...

אפשר איז די עצה דערצו, צו מאכן א נדר על דעת רבים, וואס דעמולט איז דער דיין⁸⁵ אז „אין לו התרה בלא

עבודה אין זמן הגלות און מ'האט שוין דערגרייכט בפועל בעוה"ז צו דער עבודה בחצי כדור התחתון (מעלת המ- קבל), מיט די אלע מעלות שבזה - איז דאס נאך נישט כמאן דבעי למהוי⁸⁶;

מ'האט טאקע כו"כ ענינים וואס זיינען בדוגמת הגאולה - דער ענין פון צדקה (וואס איז גואל (החיית) דעם נפש העני), דער ענין התפלה⁸⁷, ועוד כמה וכמה עניני תומ"צ, ועוד כמה וכמה עניני תומ"צ, ביז אז מ'קען טענה'ן (יפה נדרשת) אז מ'האט ענינים וואס זיינען נאך העכער - כמאחז"ל⁸⁸ „יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", דורך דעם נעמט מען עצמות ומהות, תענוג בורא (משא"כ עוה"ב איז בעיקר גילוי תענוג נברא)⁸¹, ובפרט דורך הפצת המעינות חוצה אין חצי כדור התחתון וכו' וכו' -

טענה'ט אבער יעדער איד, „נער ישראל ואוהבהו"⁸² (דער בן חמש למקרא וואס איז שייך דוקא צו לימוד הפשט) - דרשות זיינען „יפה נדרשת", אבער דאס איז א „דרשה" (אין תורה) א גאולה רוחנית, אבער אחכה לו בכל יום שיבוא גאולה כפשוטה⁸³. שרייט דער „נער ישראל": מזויל האבן די גאולה בפשטות, אין עולם העשי!

(78) כתובות סו, א.

(79) נפש כל אחד מ'ישראל יוצאת מהגלות והשבי' לפי שעה בחיי שעה זו תפלה כו' (אגה"ק ס"ד).

(80) אבות פ"ד מ"ז.

81 ראה המשך וככה תרל"ז פ"ב ואילך.

(82) הושע יא, א.

(83) שהרי הגילוי דתענוג נברא שיהי' לעיל נוגע לשלימות המשכת העצמות - ראה לקו"ש ח"ה ע' 245.

(84) דניאל יב, ו.

(85) רמב"ם הל' שבועות פ"ו ה"ח. טושו"ע י"ד סר"כ סכ"א.

וצדקה⁸⁶, אין ארץ הקודש, אין ירושלים
עיר הקודש, אין ביהמ"ק השלישי, אין
קדש הקדשים, און עס ווערט דארט נת-
גלה מטה אהרן וואָס ליגט דארט למש-
מרת, און „יפרח בימיו צדיק — „שב-
ימיו (של משיח) תחזור הכהונה ויפרח
מטה אהרן⁸⁷ ומשה ואהרן עמהם.

דעתם". אפילו אויב מ'וועט פועל זיין ביי
איינעם אָדער עטלעכע, וועט דאָס ניט
העלפן, ווייל דער פסק דין אין תורת ה'
איז, אַז אַ נדר על דעת רבים בלייבט
קיים!

די מסקנא פון דעם אַלעם איז — אַז
תיכף ומיד ממש זאָל שוין בפועל קומען
די גאולה האמיתית והשלימה, ע"י משיח
צדקנו, און אַלע אידן גייען, צוזאַמען
מיט זייערע בתי, בתי תורה תפלה

86) ראה מגילה כט, ט.

87) תהלים עב, ז ובבקה"ט עה"פ.

שיחת ליל ג' פ' תצוה, ט' אדר ה'תש"נ

- יובל שנים להעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון -

דובר כמ"פ שבמתן-תורה ה' בגילוי בעיקר פנימיות התורה, כדאיתא במד-רשי חז"ל שבמעמד הר סיני ראו בני מעשה מרכבה, וכמודגש בהתחלת עשרת הדברות (שנכללים בשתי דברות הראשונות) "אנכי" ו"לא יהי לך" - שזהו"ע דידיעת אלקות, התוכן דפני-מיות התורה.

ובפרטיות יותר - הדיבור הראשון, "אנכי הו' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים":

"אנכי הו' אלקיך" - הם ג' דרגות באלקות.

"אשר (הוצאתיך מארץ מצרים)" - גם מלשון אושר, שרומז על ספירת הכתר, ובכתר עצמו - כתר למעלה מכתר כו', עד למהותו ועצמותו ית'.

"הוצאתיך מארץ מצרים" - ע"י ה-המשכה והגילוי דמהותו ועצמותו ית', ובלשון חז"ל⁵ שיצי"מ היתה עי"ז שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם, וידוע פירוש כ"ק אדנ"ע⁶ ש"בכבודו ובעצמו"

א. ט' אדר הוא היום שבו הועבר המרכז של חסידות חב"ד מחצי כדור ה-עליון לחצי כדור התחתון - בבוא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לארצות-הברית באופן של קביעות⁷ (כמדובר כמ"פ⁸).

והדגשה יתירה בט' אדר דשנה זו - שבה מלאו יובל שנים (חמישים שנה) לבוא כ"ק מו"ח אדמו"ר לארה"ב (ט' אדר ה'ש"ת - ט' אדר ה'תש"נ).

ונוסף לזה, ישנו גם העילוי שמצד כללות השנה, כולל גם הקביעות המיו-חדת דט' אדר בימי השבוע, כדלקמן.

ב. וביאור הענין:

ידוע הפתגם⁹ שבחצי כדור התחתון לא ה' מתן-תורה בגילוי. ומזה מובן גודל החידוש שנעשה בבוא כ"ק מו"ח אדמו"ר לארה"ב (בט' אדר) - שדוקא בחצי כדור התחתון נעשה המרכז של חסידות חב"ד, פנימיות התורה, נשמתא דאורייתא¹⁰.

ויש להוסיף בהשייכות דפנימיות התורה דוקא למתן-תורה:

(5) ראה לקו"ש ח"א ע' 149 ואילך. ועוד.

(6) ראה שמור" פ"ג, ב. וש"נ.

(7) במכ"ש וק"י מזה ש.הם כללות כל התורה כולה (תניא רפ"כ).

(8) יתרו כ, ב.

(9) ע"ח שט"ז פ"ב. וראה ספר הליקוטים (דא"ח להצ"צ) מע' אשר, אשרי (ע' איתרלו ואילך).

(10) הגש"פ פיסקא, מצה זו ושם לפנ"ז פיסקא "ויציאנו".

(11) ראה סה"מ אע"ר ע' עה. המשך תער"ב ח"ב ע' תתקכד.

(1) לאחר הקדמת הביקור עשר שנים לפנ"ז (בשנת תר"ץ) - דיש לומר, שביקור זה ה' הכנה לביאתו בקביעות בתכלית השלימות, ע"ד מ"ש (ויגש מו, כח). וזאת יהודה שלח ג' להורות לפניו גשנה.

(2) ראה שיחות ש"פ תצוה ט' אדר תשמ"ה. ש"פ שלח כ"ח סיון תשמ"ו, תשמ"ט (סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 544-5). ועוד.

(3) ראה אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ב ע' שלא וש"נ.

(4) זח"ג קנב, א.

ערך גודל הירידה נעשית העלי' למעלה יותר, מובן, שדוקא ע"י הירידה דפני-מיות התורה לחצי כדור התחתון נעשית העלי' עד לתכלית השלימות, העלי' דגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הגילוי דמתן-תורה («תורה חדשה מאתי תצא»¹⁸).

וענין זה (העלי' דגאולה האמיתית וה-שלימה) שייך במיוחד לתורת חסידות חב"ד, שעל ידה מתאחדים פנימיות התורה ונגלה דתורה ונעשים «תורה אחת»¹⁹ — כי, תורת חסידות חב"ד היא בחי' היחידה (שנקראת «אחת»²⁰) שב-תורה²¹, הקשורה עם בחי' היחידה שב-ישראל, נשמתו של משיח צדקנו²², שעל ידו נעשה שלימות הגילוי ד'יחידו של עולם»²³, בכל העולם כולו כפי שיתגלה בגאולה האמיתית והשלימה.

ויש להוסיף בהשייכות לעבודתו המיו-חדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — כמרומו בשמו (הראשון) ע"ש «יוסף ה' לי בן אחר»²⁴, לפעול גם בבחי' «אחר»²⁵, וגם בנוגע לכל העולם כולו, שהאור האלקי יאיר בגילוי בכל עוה"ז הגשמי²⁶, גם בחצי כדור התחתון, כפי

קאי על מהותו ועצמותו ית', שנמשך וירד למטה מטה ביותר, עד ל'ארץ מצרים', «מקולקלים מכל האומות»¹², ובארץ מצרים עצמה «בקרוב הארץ»¹³, ועד שעיר הבירה היתה «מלאה גילוי-לים»¹⁴, שלכן הוצרך להיות הדיבור מחוץ לעיר דוקא¹⁵ — שם ירד «ונגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם».

ועפ"ז מובן החידוש שבהעברת המר-כז דחסידות חב"ד לחצי כדור התחתון — שדוקא בחצי כדור התחתון שבו לא הי' מתן-תורה בגילוי, נעשה המרכז דגילוי והפצת פנימיות התורה, עיקר הענין דמתן-תורה.

ג. בסגנון אחר קצת:

העברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון הו"ע של ירידה¹⁶ — ירידה למקום שבו לא הי' מתן-תורה בגילוי. אבל לאידך, ע"פ הידוע¹⁷ שלפי-

(12) תו"כ ופרשי' אחרי יח, ג. רמב"ם הל' מלכים פ"ה ה"ח.

(13) וארא ח, יח.

(14) פרשי' שם ט, כט.

(15) פרשי' שם. כא יב, א.

(16) להעיר ממגילת תענית (פרק האחרון. הובא בשו"ע א"ח סתק"פ סוס"ב) «בט' בו (ט' אדר) גזרו תענית שנחלקו ב"ש ובי"ה». ויש לומר, שאף שזהו"ע בלתי-רצוי, ועד לגזירת תענית, הרי, ע"י ירידה זו ניתוסף עילוי גדול יותר בתורה, ע"ד ובדוגמת העילוי שניתוסף ע"י הירידה ד'במחשכים הושיבני זה תלמוד בבלי' (ראה שער אורה שער החנוכה דה בכ"ה בכסלו פנ"ד ואילך, ועוד). ויש לומר, שהכוונה הפנימית שבוה (העילוי בתורה) נתגלתה (גם) בט' אדר כדורנו זה — שניתוסף חידוש בגילוי והפצת פנימיות התורה בחצי כדור התחתון (ראה גם שיחת ש"פ תצוה ט' אדר תשמ"ה).

(17) ראה סה"מ עת"ר ע רכו. ועוד.

(18) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(19) ראה שיחת ליל שמחת תרנ"ט (ע"ד אופן הלימוד בישיבת תורת): «להיות תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה».

(20) תוד"ה עד אחת — מנחות יח, א.

(21) ראה בארוכה קונטרס ענינה של תורת החסידות.

(22) רמ"ז לוח"ב מ, ב (מק"מ קמז, ב), ולוח"ג רס, ב (מק"מ קצ, ב).

(23) ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

(24) ויצא ל, כ.

(25) ראה אוה"ת עה"פ. ועוד.

(26) וע"ז ניתוסף גם בהגילוי בכל העולמות כולם.

ועילוי נוסף בשנה זו בנוגע להקבי-
עות דט' אדר בימי השבוע — ביום
השלישי שהוכפל בו כי טוב³⁴, טוב שנת-
פרש בגלוי בתושב"כ, וב"פ טוב, טוב
לשמים וטוב לבריות³⁵, טוב כפול³⁶,
וידוע³⁷ ש"כפל" קשור עם הגאולה,
כמארז"ל³⁸, חמש אותיות נכפלו וכולן
לשון גאולה, גאולה האמיתית וה-
שלימה, שאז יהיו כל עניני טוב באופן
ד"כפלים לתושי"³⁹.

ה. ועוד ועיקר — שבשנה זו מלאו
יובל שנים להחידוש דהמשכת וגילוי
פנימיות התורה (העיקר דמ"ת) בחצי
כדור התחתון:

יובל שנים (נוסף על היותו תקופה
שלימה) נקרא בשם "עולם"⁴⁰, "עולם
שלם", שכולל כל העולם כולו וכל
העולמות כולם, וענינו בעבודה —
שכולל כל עניני העבודה, כלשון
הכתוב⁴¹, "ועבדו לעולם", וכולל גם הפי-
רוש ד"עולם" מלשון נצחיות.

ועד"ז בנדוד"ד — שבמלאות יובל
שנים נשלמה העבודה דהמשכת וגילוי
פנימיות התורה (העיקר דמ"ת) בחצי
כדור התחתון, ונעשית באופן של
קביעות ונצחיות.

ועי"ז נפעל דוגמתו בנוגע לענין
הגאולה — שנעשית "גאולת עולם"⁴²,

שיתגלה בגאולה האמיתית והשלימה,
שגם היא נרמזת בשמו — "והי' ביום
ההוא יוסיף אדני שנית ידו גוי"⁴³.

ד. "והימים האלה נזכרים ונעשים
בכל שנה ושנה"⁴⁴:

בט' אדר מידי שנה בשנה חוזר ונשנה
החידוש דהמשכת וגילוי פנימיות התורה
(העיקר דמ"ת) בחצי כדור התחתון, ולא
עוד אלא שניתוסף בזה באופן של חידוש
— "כחדשים", עד ל"חדשים"⁴⁵, ועד
לחדשים ממש.

ומזה מובן שט' אדר שבכל שנה הוא
נעלה יותר מט' אדר בשנים שלפנ"ז,
ועד לט' אדר השתא שהוא נעלה יותר
מט' אדר דשנה שעברה, אף שהיתה שנה
מיוחדת — "תשמט ידך"⁴⁶, וכן השנה
שלפני' — תשמח ותשמח.

ובפרט מצד העילוי המיוחד דשנה זו
— תש"נ, כפירוש בני' שהולך
ומתפשט⁴⁷ בהר"ת דתש"נ: תהא שנת
נסים, ובמיוחד נס הגאולה האמיתית וה-
שלימה, ומה גם שהתחלתה וראשיתה
(ראש השנה, שכולל כל ימי השנה⁴⁸)
ביום השבת, שקשור עם "יום שכולו
שבת ומנוחה לחיי העולמים"⁴⁹.

(27) ישעי' יא, יא.

(28) לשון הכתוב — אסתר ט, כח. וראה רמ"ז
בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד
(להחיד"א) פכ"ט.

(29) ע"ד ב' הגירסאות במארז"ל בנוגע לדברי
תורה — כחדשים (ספרי ופרש"י ואתחנן ו, ו),
חדשים (פרש"י תבוא כו, טז).

(30) לשון הכתוב — ראה טו, ג.
(31) ועי"ז נעשה בו התוקף דתורה, ככל
המנהגות שנתפשטו בתפוצות ישראל שיש בהם
התוקף דמצות עשה ומצות לא תעשה (ראה רמב"ם
ריש הל' ממרים. שם פ"ב ה"ב ואילך).

(32) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א ואילך. ובכ"מ.

(33) תמיד בסופה.

(34) פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו).

(35) לשון חז"ל — קידושין מ, א. וראה אוה"ת
בראשית לג, ב. ועוד.

(36) ראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד.

(37) יל"ש ר"פ לך לך (רמז סד).

(38) לשון הכתוב — איוב יא, ו.

(39) קידושין טו, א. מכילתא ופרש"י משפטים
כא, ו.

(40) משפטים שם.

(41) לשון הכתוב — בהר כה, לב.

וענין זה מרומז גם בשמו של החודש — „אדר” — כדאיתא בגמרא⁴⁸ „הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר, שנאמר⁴⁹ אדיר במרום ה'”⁵⁰, „כלומר, שאדר לשון קיום וחוזק, ולכך נקרא אדר”⁵¹.

ועד”ז בנוגע לענין השמחה שבחודש אדר — „משנכנס אדר מרבין ב- שמחה”⁵²:

שמחת פורים גדולה יותר מהשמחה דכל הימים טובים, „מועדים לשמחה”⁵³, המועדים דחודש תשרי, חודש ניסן, וגם

גאולה נצחית שאין אחרי’ גלות⁴², ל„עם עולם”, ע”י שלימות הגילוי ד„תורת עולם”, נגלה דתורה ופנימיות התורה באופן ד„תורה אחת”, ע”י גילוי בחי’ היחידה שבתורה (כנ”ל ס”ג).

*

ו. ויש לומר, שהעילוי דיובל שנים לגילוי פנימיות התורה (מ”ת) בחצי כדור התחתון באופן של קביעות ונצחיות, שי”ך גם לתוכנו של הזמן — ט’ אדר.

ולכל לראש — מצד כללות החודש⁴³: ענינו של חודש אדר הוא — ימי הפורים⁴⁴, שבהם „קיימו מה שקיבלו כבר”⁴⁵ — הקיום והתוקף (באופן של קביעות ונצחיות) דמתן-תורה.

ויש להוסיף, שענין הקביעות וה- נצחיות מודגש בימי הפורים יותר מכל המועדים — כמ”ש⁴⁶ „וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם”⁴⁷.

(48) ביצה טו, ב ובפרש”י.

(49) תהלים צג, ד.

(50) להעיר גם ממנחות נג, א: „יבוא אדיר זה הקב”ה, דכתיב אדיר במרום ה’, ויפרע לאדירים אלו ישראל, שנאמר ואדירי כל חפצי בם”. וראה רשימות הצ”צ לתהלים (יהל אור ע’ שמא) בהמשך ביאור דברי הגמרא: „וכן בתורה נאמר יגדיל תורה ויאדיר”.

וע”פ מ”ש בהמשך דברי הגמרא (”יבוא אדיר ויפרע לאדירים מאדירים באדירים”) „מאדירים אלו המצרים” (כתר דקליפה — יהל אור שם) — אולי יש לומר, שרומז גם לעבודתם של ישראל (”אדירים”) בגילוי והמשכת התורה (”יגדיל תורה ויאדיר”) למטה מטה ביותר, „בקר הארץ” (מצרים, כנ”ל ס”ב), בחצי כדור התחתון, שלזה צריך חוזק וגבורה ביותר (”אדיר”), ענין המס”נ (ראה יהל אור שם). ויומתק יותר ע”פ סיום דברי הגמרא (”ויפרע... מאדירים באדירים... מאדירים אלו המצרים...”) באדירים אלו מים” — ש”מס” קאי על תורה (א”ן מים אלא תורה” (כ”ק יו, א. ושל”ב)), ובזה גופא „מים רבים אדירים”, ש”ענין שהמים נק’ אדירים כי עלמא דאתכסיא עמוק עמוק כו” (יהל אור שם) — דיש לומר, שבתורה גופא קאי על פנימיות התורה, סתים (עלמא דאתכסיא) שבתורה.

(51) ראה יהל אור שם. לקוטי לוי”צ על פסוקי

תנ”ך ומאד”ל ע’ צט.

(52) תענית כט, סע”א. מג”א א”ח טו”ס תרפו.

(53) נוסח תפלת המועדים.

(42) מכילתא בשלח טו, א. ועוד.

(43) להעיר, שיש מעלה מיוחדת בחודש אדר דשנה פשוטה (כשנה זו) — שכל עניני אדר שנעשים בשנה מעוברת במשך ב’ חדשים (ריבוי ענינים בכמות ובאיכות, שכל יומא ויומא דשני חדשים עביד עבידת”), נעשים (בשנה פשוטה) במשך חודש א’, שמוז מובן, שיש הוספה מיוחדת בהנתינת-כח דהקב”ה מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה.

(44) ולהעיר ממ”ש בירושלמי (מגילה פ”א ה”ה) ש„כל החודש כשר לקריאת המגילה (אם לא יוכל לקרות המגילה בזמנה), מאי טעמא, והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה וגו’”, והובא להלכה ברמ”א (א”ח סתרפ”ח ס”ז).

(45) שבת פח, א.

(46) אסתר ט, כח.

(47) ראה רמב”ם הל’ מגילה בטופה.

כשר לקריאת המגילה . . החודש אשר נהפך ג' לשמחה⁵⁹ — הרי, בחודש אדר עצמו הולך וניתוסף מיום ליום בכל עניני הפורים.

ובפרט לאחר שישנו גם יום הש"ק בחודש אדר — שקשור עם ענין השמחה, כמ"ש⁶⁰, "וביום שמחתכם אלו השבתות", וקשור גם עם כללות הענין דמ"ת (ענינו של פורים, "קיימו מה שקיבלו כבר"), כמארז"ל⁶¹, "דכו"ע בשבת ניתנה תורה".

והוספה יתירה — בתשיעי באדר:

תשיעי באדר (מתחלת היום) הוא לאחר שישנה השלימות דשמונה ימים⁶². וידוע העילוי דמספר שמונה [שזוהי המעלה דחנוכה⁶³ שיש בו שמונה ימים, לגבי חג הפסח וחג הסוכות, שבעה ימים, ועאכו"כ לגבי חג השבועות, יום אחד] — שקשור עם הגאולה

חודש סיון (השמחה דזמן מתן תורתנו) — שבכל המועדים היו ב"ד מעמידים שוטרים להגביל את השמחה (כדי שלא יבואו לענינים בלתי-רצויים ח"ו)⁶⁴, משא"כ בפורים שהשמחה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה, "עד דלא ידע"⁶⁵.

ומזה מובן גם בנוגע להשמחה דחודש אדר — שנוסף לכך שכללות ענין השמחה הוא פריצת גדר⁶⁶, הרי, השמחה דחודש אדר קשורה ושייכת ונעשית הכנה לשמחת פורים שלמעלה ממדידה והגבלה, וממנה ועל ידה באים לתכלית השלימות שבענין שמחה — פריצת כל הגדרים ולמעלה מכל מדידה והגבלה — שמחת הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית, שאז תהי' גם השמחה באופן נצחי — "שמחת עולם"⁶⁷.

ז. ובחודש אדר עצמו — תשיעי באדר⁶⁸:

נוסף לכך שבהתחלת חודש אדר מתחילים כבר עניני הפורים, "משנכנס אדר מרבין בשמחה", ועד ש"כל החודש

(59) ראה לעיל הערה 44.

(60) ספרי בהעלותך י"ד, י"ז.

(61) שבת פ"ב.

(62) וכולל גם השלימות דיום השבת (כנ"ל

בפנים) — שהרי בשבעה (ועאכו"כ שמונה) ימים רצופים מוכרח להיות יום השבת.

(63) להעיר מהקשר והשייכות דחנוכה ופורים — שהם ימים טובים מדרבנן, ושיום בכמה דינים, והלכותיהם באים יחד בחיבורו של הרמב"ם (הלכות מגילה וחנוכה), וענינם בספירות — נצח והודי (תק"ז חדש צד, ב. שער הכוונות סוף ענין ר"ח ור"ה), תרי פלגי דגופא. ובשניהם מודגש בירור ועליית התחנות באופן דאחפכא חשובא לנהורא (ראה דרושי חנוכה ודרושי פורים בתורא, שערי אורה, ועוד).

(54) רמב"ם הל' י"ט פ"ו הכ"א. טוש"ע ואדה"ז א"ח ס"ט תקט.

(55) מגילה ז, ב. שו"ע א"ח סתרצ"ה ס"ב.

(56) ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

(57) ישע"י לה, י"ד. נא, יא.

(58) להעיר ממגילת תענית (רפ"ב): „בתמניא (ו)בתשעה באדר יום תרועת מיטרא“ (שהתריעו ושמחו על שנענו בשאלתם על המטר שהי' צורך בעולם). וע"פ הידוע ש"מטר" רומז על תורה (כדרשת חז"ל על הפסוק „יערוף כמטר לקחי“, תורה . . חיים לעולם כמטר הזה שהוא חיים לעולם“ (ר"פ האזינו ובפרש"י)), יש לומר, שמוזה למדים רמז גם שבתשעה באדר נענה הצורך בגילוי הדרוש בפנימיות התורה („מטר“) גם בחצי כדור התחתון.

(*) ועד שיש ב' דעות — מי כנגד נצח ומי כנגד הוד (ראה פניח שער מקרא קודש פ"ד. של"ה בסופו (עניני פורים ומגילה), מס' כנפי יונה ט"ג), ואלו ואלו דברי אלקים חיים.

בהתחלת פ' תצוה נאמר: „ואתה תצוה את בני ישראל . . להעלות נר תמיד . . מערב עד בוקר . . חוקת עולם לדור-תיכם“.

והענין בזה בעבודת האדם⁶⁹:

ידוע פירוש כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁷⁰ ש„ואתה“ הוא „מהות עצמותך“⁷¹ דמשה, שקשור עם „עצמות א"ס ב"ה שנק' אתה“, ועל ידו נעשה צוותא וחיבור דבניי — „תצוה (מלשון צוותא וחיבור)⁷² את בני ישראל“ — עם עצמותו ית'.

וממשיך בכתוב „להעלות נר תמיד . . מערב עד בוקר“ — שהם ב' אופני עבודה הפכיים, „נר תמיד“ מורה על אור וגילוי באופן שלמעלה משינוי, ו„מערב עד בוקר“ מורה על עבודה באופן של שינויים, ערב עד בוקר; וחיבורם יחד נעשה ע"י הניתנת-כח ד„ואתה תצוה“ — בכח העצמות שלמעלה משניהם, ועד למעלה מהגדר דעליון ותחתון, שלכן נעשה על ידו חיבור ב' הקצוות, כולל שהעליון ביותר נמשך ויורד עד למטה ביותר.

וענין זה נעשה ע"י לימוד התורה (ענינו של משה רבינו⁷³) — שלהיותה „דבר ה' ממש“, נעשה על ידה „גילוי יחודו ית' למטה כמו למעלה“⁷⁴.

העתידה, כמארז⁶⁴ „כינור . . של ימות המשיח שמונה“. ומזה מובן שביום התשיעי שלאחריו ישנו עילוי גדול עוד יותר (ועד שנעשה הכנה לכינור של עשר נימין⁶⁵, להעילוי דיום העשירי, „העשירי יהי קודש“⁶⁶).

ועפ"ז מובן שתשיעי באדר הוא זמן מסוגל להמשכת וגילוי פנימיות התורה בחצי כדור התחתון, ועד לאופן של כבי-עות ונצחיות, כשנשלם יובל שנים — הן מצד כללות החודש ששייך לפורים, הקיום והתקופה דמ"ת, והן מצד יום התשיעי שבו הקשור עם הגאולה העתידה, שאז תכלית השלימות דמ"ת.

ח. ויש להוסיף עוד ענין בהעילוי דט' אדר השתא:

השלימות ד„יובל שנים“ להחידוש שנעשה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בכואו לחצי כדור התחתון בט' אדר, היא, בסמיכות להשלימות ד„ארבעים שנה“ ליום ההילולא שלו החל מהעשירי („העשירי יהי קודש“) לחודש עשתי עשר⁶⁷, שאז נעשה העילוי ד„קאי“⁶⁸ איניש אדעת' דרבי⁶⁹.

ועפ"ז יש להוסיף בביאור העילוי דתשיעי באדר — שלהיותו לאחר השלימות דעשירי בחודש עשתי עשר, מובן, שיש בו עילוי גדול עוד יותר.

*

ט. ויש לקשר הנ"ל עם פרשת השבוע — פ' תצוה:

(69) ראה גם לעיל ע' 15-313. וש"נ. (ועיי"ש ע') 316 ואילך) גם בנוגע להמשך הפרשיות שלאח"י.
(70) ד"ה זאת תורת הבית תרפ"ט (בסה"מ קונטרסים ח"ב) פ"א.
(71) כלי יקר עה"פ.
(72) תר"א פרשתנו פכ. א.
(73) ועד שנקראת על שמו (שמו"ר פ"ל, ד. וש"נ).
(74) תר"א פרשתנו פא. סע"ד.

(64) ערכין יג. ב.
(65) לשון הכתוב — בחוקותי כו, לב.
(66) ראה לעיל ע' 247 ואילך.
(67) ע"ז ה, ריש ע"ב.
(68) ראה בארוכה לעיל ע' 259 ואילך.

והפצת המעיינות חוצה בפרט, בכל מקום ומקום, בכל קצוי תבל.

ומתחיל – בעריכות התוועדויות בקשר לט' אדר בכל מקום ומקום, ולכל לראש – בעיר הבירה זכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כאן בברוקלין, שבה קבע מקום מושבו במשך עשר שנים⁸¹ האחרונות⁸² בחיים חיותו בעלמא דין, וקדושה לא זזה ממקומה⁸³, ואדרבה, באופן של הוספה משנה לשנה, ועאכו"כ במלאות יובל שנים לקביעת הקדושה במקום זה⁸⁴.

יא. ויה"ר שהדיבור וקבלת החלטות טובות בכהנ"ל ימהרו ויזרזו עוד יותר את השכר האמיתי – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן ש"לא עיכבן כהרף עין"⁸⁵, תיכף ומיד ממש, בהתחלת המעל"ע דתשעה באדר, ובפרט שנמצאים כבר לאחר תפלת ערבית, וסיומה "אך"⁸⁶ צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך⁸⁷,

שכן תהי' לנו – שתיכף ומיד ממש (עוד לפני ק"ש על המטה, ולפני המשך התוועדות זו) יקויים היעוד "ישבו ישרים את פניך" בביהמ"ק השלישי, ושם – יראה כהן בציון⁸⁸, אהרן הכהן, שמקיים

ומסיים בכתוב „חוקת עולם לדורוֹ תיכס" – שנעשה באופן של חקיקה („חוקת"), כמבואר בדרושי חסידות⁷⁵ מעלת אותיות החקיקה (אותיות שב-לוחות, „חרות על הלוחות"⁷⁶) ש"הם מיני' ובי' והן דבר א' ממש עם האבן שנחקקו בו", שלכן, ה"ז קבוע ונצחי לעד ולעולמי עולמים – „חוקת עולם לדורוֹ תיכס"⁷⁷.

ובענין זה נרמזת השייכות לט' אדר, שבו נעשה הגילוי דפנימיות התורה בחצי כדור התחתון באופן של קביעות ונצחיות – ע"ד ובדוגמת הפעולה דמשה רבינו⁷⁸ („ואתה תצוה" ע"י התורה) (כולל ובמיוחד פנימיות התורה שהיתה בגילוי כש"משה קבל תורה מסיני"⁷⁹) שגם למטה („מערב עד בוקר") יהי' אור וגילוי תמידי („נר תמיד") באופן קבוע ונצחי („חוקת עולם לדורוֹ תיכס").

*

י. והמעשה הוא העיקר⁸⁰:

יש לנצל יום סגולה זה (והימים הסמוכים אליו, ובפרט ביום השבת ובימי הפורים, ובאופן דמוסיף והולך) שבו מלא יובל שנים לגילוי תורת החסידות בחצי כדור התחתון – להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה בכלל,

(81) תקופה שלימה – ראה אבות ספ"ה.

(82) סיום וחיתום כל עבודתו – ו"הכל הולך אחר החיתום" (ברכות יב, א).

(83) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. ש"לה פ"א. אגה"ק ביאור לסי' זך.

(84) נוסף על העילוי דארבעים שנה להסתלקותו, ש"קאי איניש אדעת' דרבי" (כנ"ל ס"ח).

(85) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(86) תהלים קמ, יד.

(87) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"נ.

(88) ברכה שנתפשטה ונתקבלה אצל בני.

(75) לקר"ת ר"פ בחוקותי ור"פ חוקת. ובכ"מ.

(76) תשא לב, טז.

(77) ולהעיר מסיום וחיתום שיעור חומש היום – „חוקת עולם לו ולזרעו אחריו" (כת, מג).

(78) כולל אתפשטותא דמשה שבכל דרא (תקריז תס"ט. תניא פמ"ד) – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

(79) אבות רפ"א.

(80) שם מ"ז.

הציווי „להעלות נר תמיד . . מערב עד בוקר . . חוקת עולם לדורותיכם”.

ובפרט ע"י ההוספה במצות הצדקה — כנהוג בכגון-דא לסיים בשליחות-מצוה לצדקה — ש„מקרבת (עד לקירוב וזירוז הכי גדול) את הגאולה”⁸⁹, גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, לכל בנ"י, כולל גם כל בנ"י שבכל הדו-

רות, כיון ש„הקיצו ורננו שוכני עפר”⁹⁰, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בראשם.

ועוד והוא העיקר — תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהנוכחים שיחיו שטר של דולר — לתתו לצדקה].

(89) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז (מח, ב).

(90) ישעי' כו, יט.

בס"ד. ש"פ שלח, כ"ח סיון, מבה"ח תמוז ה'תשל"ו

וישלח יהושע ג' שנים אנשים מרגלים ג'י, ומבאר בלקו"ת (ד"ה זה)² החילוק בין המרגלים ששלח יהושע להמרגלים ששלח משה, דבמרגלים ששלח משה כתיב³ שלח לך לדעתך אני איני מצוה לך, משא"כ שילוח המרגלים דיהושע ה' (לא מדעתו אלא) ע"פ ציווי ה'. ועוד חילוק, דהמרגלים ששלח יהושע היו רק ליריחו, מנעולה של ארץ ישראל, ועי"ז תרו את כל הארץ, משא"כ המרגלים ששלח משה הלכו בכל הארץ לארכה ולרחבה.⁴

(ב) ונקודת הביאור בזה, שהציווי דכיבוש הארץ (ברוחניות) הוא (ככל הציוויים שבתורה) ענין נצחי בכל דור ודור.⁵ דכא"א מישאל צריך לכבוש⁶ כל הכחות והענינים דגופו ונפשו הבהמית (ארץ כנען) ולעשותם כלים לאלקות (ארץ ישראל). והחילוק בין יריחו לכללות הארץ בנפש האדם הוא, דיריחו הוא ג' הלבושים מחשבה דיבור ומעשה [כי יריחו הוא מלשון ריח, ולבושים שייכים לריח, וכרמז לשון הזהר¹⁰ בריחא דלבושיכו], וכללות הארץ (ארץ ז' עממין) הם המדות שבאדם. וזהו מה שהציווי (ליהושע) לשלוח מרגלים ה' שילכו (רק) ליריחו, כי מחשבה דיבור ומעשה הם ברשותו של אדם, ולכן יש ציווי לכא"א לתור ולבחון את המחשבה דיבור ומעשה שלו שיהיו כולם להוי'. משא"כ המדות שבלב אינם ברשותו של כל אדם, דצדיקים (דוקא) לבם ברשותם¹¹, ולכן במרגלים ששלח משה לתור את כל הארץ (לבחון את המדות, שיהיו כולם להוי') כתיב שלח לך לדעתך, אני איני מצוה לך, כי העבודה דכיבוש המדות (בשלימות) היא דוקא ע"י גילוי בחי' משה, ואינה שוה לכל נפש.

(1) יהושע ב, א. — הפטרת ש"ק פ' שלח.

(2) פרשתנו נא, ג. וראה גם אה"ת פרשתנו ד"ה שלח לך ע' תלט ואילך.

(3) פרשתנו יג, ב ובפרש"י עה"פ. סיטה לד, ריש ע"ב. ועד"ז בתנחומא פרשתנו ה (בסופה). במדבר"ר פרשתנו פט"ז, ח.

(4) ראה במדבר"ר פט"ו, טו. תנחומא בהעלותך יו"ד.

(5) כמובן בפשטות. ולהעיר גם מיהושע שם, ג, לחפור את כל הארץ באו". וזהו גם "לכו וראו את הארץ

ואת יריחו" (יהושע שם, א) — "ראו את הארץ" ע"י "את יריחו".

(6) פרש"י פרשתנו יג, כא. שם, כה.

(7) ובאוה"ת שם ע' תמ "דודאי פשוט שבחי' נתינת הארץ לישראל ישנו גם עתה ברוחניות".

(8) להעיר מתניא פ"ט (יד, רע"א), דהמלחמה של נה"א ונה"ב "על הגוף וכל אבריו" היא דוגמת מלחמת שני מלכים על עיר "שכל אחד רוצה לכבשה".

(9) לקו"ת שם נא, ד ואילך. אוה"ת שם ע' תמא ואילך.

(10) ח"ג קפ, א — הובא בלקו"ת שם. ומציין שם לד"ה אלה מסעי (לקו"ת מסעי פט, ב) — נעתק גם באוה"ת שם. ובזהר שם מדובר בלבושים כפשוטם וריח כפשוטו, שהשייכות דלבושים לריח היא בכל הלבושים. ומחשבה דיבור ומעשה נק' בשם יריחו יריחו מלשון ריח גם לפני הכיבוש ואפילו לפני שילוח המרגלים לשם.

(11) ב"ר פל"ד, י. ועוד. וראה תניא פ"ז.

ג) והנה התורה היא נצחית. ומזה מובן, דזה שמסופר בתורה (גם) שילוח המרגלים (דמשה) לתור את כל הארץ, הוא הוראה נצחית לכאורא מישראל. ויובן זה בהקדים המבואר בתניא¹² בענין צדיקים ובינונים, שעבודת הבינונים היא (בעיקר¹³) בלבושי הנפש, מחשבה דיבור ומעשה, ולכן מדת הבינוני היא מדת כל אדם, שגם כשהלב חומד ומתאוה איזו תאוה ביכלתו להתאפק¹⁴ ולמשול ברוח תאותו שבלבו שלא למלאותה במעשה דיבור ומחשבה (שלא לחשוב עד"ז ברצונו¹⁵), ועד שביכלתו להסיח דעתו ממנה לגמרי. משא"כ עבודת הצדיקים היא בעיקר במדות שבלב (אהבה ויראה), ואין כל אדם זוכה לזה. כי בדבר המסור ללב אין לאדם משפט הבחירה כל כך. אלא שאעפ"כ, משביעין (לכאורא מישראל) תהי צדיק¹⁶, שכל אחד צריך גם להשתדל בעבודת הצדיקים, כמבואר בארוכה בתניא.

ד) ויש לומר, דזהו שהציווי להרוג שבעה עממין ולכבוש את ארצם הוא נצחי בכל דור¹⁷, אף שכיבוש ארץ שבעה עממין הוא הפיכת ז' המדות דנפש הבהמית לקדושה, דענין זה שייך לצדיקים, ואין כל אדם זוכה לזה¹⁸, כי כאורא מישראל צריך לעשות כל מה שביכלתו לקיים את השבועה שמשיעין אותו תהי צדיק¹⁹. וזהו מה

(12) פי"ד.

(13) ראה לקמן הערה 31.

(14) לשון אדה"ז בתניא פ"ב (יז, א).

(15) כ"ה לכאורה הכוונה בתניא שם (וראה שם יז, ב). ועפ"ז מובן מה שמוסיף לאח"ז, ולהסיח דעתו לגמרי — דלא רק שלא יחשוב ברצונו אלא שגם, יסיח דעתו (ויתירה מזו) לגמרי. ועד"ז בפ"ד, לעשות ולדבר ולחשוב גם מה שהוא נגד תאות לבו, ולאח"ז מוסיף, להתגבר ולהסיח דעתו ממנה לגמרי.

ועפ"ז יומתק שכשמדבר בענין, להסיח דעתו אומר, להתגבר ולהסיח דעתו, משא"כ ב, לעשות ולדבר ולחשוב אינו אומר, להתגבר. ועצ"ע.

(16) נדה ל, ב.

(17) כדמוכח גם מזה שהציווי להרוג שבעה עממין נמנה בתרי"ג מצוות (ספר המצות להרמב"ם מ"ע קפז), שהן נוהגות לדורות (ספר המצות להרמב"ם שרש ג).

(18) ואף שהאהוי"ר המביאים לעשיית המצוות (ראה תניא רפ"ז, פמ"ב, ס, סע"ב). ובכ"מ צ"ל בכאורא, ועל אהוי"ר אלו נאמר, כי קרוב אליך הדבר מאד (תניא רפ"ז) — הרי מכיון שאהוי"ר אלו נצרכים לעשיית המצוות, הם נכללים (לכאורה) בכיבוש יריחו, וענין כיבוש ארץ שבעה עממין היא העבודה דאהוי"ר עצמם (שלמעלה מהמדות המביאים לעשי').

(19) בלק"ת שם (נב, א) כותב הצ"צ בהגהה, ועיין בסש"כ פי"ד: ויש לומר, שמרמז בזה לתרץ מ"ש בתורה שילוח המרגלים דמשה, כפננים.

(*) בספר המצות שם מ"ע קפז, דזה שהציווי להרוג שבעה עממין נמנה בתרי"ג מצוות הוא לפי שהוא נוהג בכל דור שיוצא בו אפשרות הדבר ההוא. אבל בפנימיות הענינים יש לומר, שכל התרי"ג מצוות נוהגות לדורות אלא שזהו ברוחניות. ולהעיר מהידוע (אגה"ק סכ"ט, ובכ"מ) שכל אדם מישראל צריך לקיים כל התרי"ג מצוות — אלא שיש (כאלה) שקיימו זה בגלגול הקודם. ולהעיר — שתרי"ג היו כנגד אברים וגידים — הם ג"כ בכל הדורות.

(*) ומכ"ש שילוח המרגלים לתור את הארץ, שענינה הוא, לבחון את מהות אהוי"ר (לק"ת שם נב, א).
 (**) ובלק"ת שם מדבר בענין אהוי"ר אלו. כדמוכח גם ממש"ש שם, וזהו א"א אלא בבחי' משה. ואינו שווה לכל נפש — משא"כ האהבה (ויראה) המביאה לעשיית המצוות היא, קרוב מאד ונקל לכל אדם (תניא פי"ז — כג, רע"א).

שגם הסיפור דשילוח המרגלים (דמשה) לתור את כל הארץ נכתב בתורה (מלשון הוראה²⁰), שכ"א מישראל צריך לתור ולבחון את המדות שלו, שיהיו כולם להוי. אלא שאעפ"כ, במרגלים דמשה כתיב שלח לך לדעתך, אני איני מצוה לך, כי עיקר הציווי הוא על המחשבה דיבור ומעשה (כיבוש יריחו), שבהם (דוקא) הרשות נתונה לכל אדם, משא"כ במדות שבלב.

ה) והנה הטעם לזה (שמחדומ"ע הם ברשותו של אדם, משא"כ המדות שבלב) הוא²¹, כי מחשבה דיבור ומעשה הם לבושי הנפש. ולכן, כמו שלבושי הגוף, עם היות שהאדם צריך ללבושים [מצד ענין הצניעות כיון דיתבוש²²], וגם בכדי להגן עליו מקור וחום], מ"מ ביכלתו לפושטם, ומכ"ש שאינו מוכרח בלבושים אלו (שלוש עכשיו) וביכלתו להחליפם בלבושים אחרים, עד"ז הוא בלבושי הנפש, דהלבושים דיבור ומעשה אפשר לפושטם, וגם המחשבה שהיא בתמידות, נחלפת במחשבה אחרת. משא"כ השכל והמדות ה"ה מהות הנפש²³, ולכן, בכדי לשנותם, צריך ליגיעה, ועד לנתינת כח מיוחד מלמעלה.

ו) ויש לומר, דענין זה (שמחדומ"ע הם לבושים) הוא גם מהטעמים על זה שהענין דמחשבה דיבור ומעשה נוגע יותר מהמדות. והיינו, דזה מה שעיקר הענין שדורשים מכא"א היא העבודה במחשבה דיבור ומעשה, הוא (לא רק מפני שהם ברשותו כנ"ל, אלא גם) לפי שזה נוגע יותר. ויובן זה בהקדים המבואר בכ"מ²⁴ בענין הלבושים, דשרש הלבושים הוא למעלה משרש האדם המלוּבש בהם. ומעלה זו שמצד שרשם, ניכרת בהם גם לאחר שנגמשכו למטה. דזהו מה שהלבושים הם מקיפים על האדם, ומוסיפים בו יופי ותפארת, ר' יוחנן קארי למאני מכבודא²⁵, לפי שבשרשם הם למעלה מהאדם. ועד"ז הוא גם בלבושי הנפש מחשבה דיבור ומעשה, דשרש הלבושים הוא למעלה מהנפש. ולכן, ע"י המחשבה דיבור ומעשה דתרי"ג מצוות, שהם הלבושים דנפש האלקית, נעשה עלי' בהנשמה, למעלה יותר מכמו שהיא מצד עצמה²⁶ [דזהו גם מה שהמצוות הם לבושים להנשמה שעל ידם דוקא יכולה ליהנות מזיו השכינה, כמבואר בארוכה בכ"מ²⁷ וגם בלקו"ת ד"ה זה²⁸], וע"י המחשבה דיבור ומעשה בעניני העולם שאינם לשם שמים, הלבושים דנפש הבהמית,

(20) ראה זח"ג נג, ב.

(21) ראה גם ד"ה ונחה עליו רוח הוי" גוי' התשי"ד (לעיל ע' רצא ואילך) סעיף ב. וש"נ.

(22) ראה שו"ע אדה"ז אר"ח מהדו"ת סימן ב בתחלתו.

(23) תניא פ"ב ופי"ג (כ"כ פ"ב). ועד"ז תניא רפ"ג ורפ"ז. וראה תרא ר"פ וירא. לקו"ת וקרא ד,

ב. ובכ"מ.

(24) ראה לקו"ת ברכה צט, א ואילך. סידור (עם דא"ח) כ, ב ואילך. רכו, ב. ובכ"מ.

(25) שבת ק"ג, א.

(26) תניא פ"ד.

(27) אגה"ק סכ"ט. תרא חיי שרה טז, א [ושם טז, ג ואילך מצ"ן לכ"מ בזהר ובע"ח]. מקץ לב, ד ואילך.

לקו"ת מסעי פט, ב. צא, א. ועוד.

(28) נא, ג.

נעשה ירידה בנפש הבהמית למטה יותר מכמו שהיא מצד עצמה²⁹. ומכיון שנפש האלקית מלובשת בנפש הבהמית, ע"י הירידה בנפש הבהמית, נעשה ירידה גם בנפש האלקית, שנפש הבהמית מורידה גם את נפש האלקית (המלובשת בה) למטה מטה³⁰. וזהו מה שעיקר עבודת האדם היא סור מרע ועשה טוב בפועל ממש במחשבה דיבור ומעשה³¹, כי הכוונה בירידת הנשמה למטה היא בכדי שע"י עבודתה למטה תתעלה למעלה יותר מכמו שהיא מצד עצמה (כמו שהיתה קודם ירידתה), ועל"ז נעשית דוקא ע"י העבודה בהלבושים דמחדומ"ע, דוגמת הלבושים כפשוטם שעל ידם דוקא מיתוסף יופי ותפארת בהאדם הלובשם וכו'.

וזהו גם מה שיריחו היא מנעולה של ארץ ישראל, שע"י העבודה דסור מרע ועשה טוב במחשבה דיבור ומעשה [ומכ"ש כשישנה גם העבודה דשילוח המרגלים ליריחו, לתור ולבחון את המחדומ"ע שיהיו כולם להוי'], עי"ז מגיעים³² לבירור והפיכת המדות — כיבוש ארץ ז' עממין, ועד לירחיב ה' אלקיך את גבולך³³, כיבוש דגם ארץ קניזי וקדמוני³⁴ — ג' מוחין³⁵, בביאת משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(29) ראה תניא פ"ו. ובקיצורים והערות לתניא להצ"צ (ע' ג) דלבושי נה"ב, טמאים יותר ממנה. וע"פ מ"ש שם (ע' פ) בענין, לבושי מסאבו, דגם בק"ן יש אבי"ע" — יש לומר, דזה שלבושי נה"ב, טמאים יותר ממנה" הוא גם כשהמחשבה דיבור ומעשה הם בלי תאוה ורק שאינם לשם שמים — אף שאז הם ק"נ ואינם יורדים בגקת"ט (קיצורים והערות שם פ"ז).

(30) ראה תניא ספכ"ד. ובכ"מ.

(31) וזה שצריך לאהוי"ר הוא בכדי שהתומ"צ (שבמחדומ"ע) יהיו פרחא לעילא, שלכן נק' בשם, גדפין" (תניא ספ"מ — נה, סע"ב).

(32) ראה לעיל הערה 5.

(33) ראה יב, כ. שופטים יט, ח.

(34) ספרי עה"פ ראה שם. פרש"י עה"פ שופטים שם.

(35) ד"ה אל תצר את מואב לאדהאמ"צ — מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א ע' ח ואילך.

בס"ד. ש"פ שלה, כ"ח סיון, מבה"ח תמוז ה'תשי"ט

ועתה יגדל נא כח אד' כאשר דברת לאמרי, ופירש רש"י¹ ומהו הדיבור ה' ארך אפים. דמשמעות לשון הכתוב בפשטות היא, שהדיבור דהקב"ה (כאשר דברת) הוא יגדל כח אד', ולכן הוצרך רש"י לפרש ש"פ דרך הפשט הפירוש הוא ה' ארך אפים. אבל מזה שהפסוק נאמר בלשון זה שהמשמעות שלו היא שהדיבור הוא שיגדל כח אד', משמע, שכוונת הכתוב היא גם לענין זה. וכדאיתא בגמרא² בשעה שעלה משה למרום כו' אמר לו (הקב"ה למשה) ה' לך לעזרני (לומר תצלה מלאכתך³), מיד אמר לו ועתה יגדל נא כח אד' כאשר דברת. היינו דכאשר דברת קאי על האמירה ה' לך לעזרני, דענין לעזרני [שה' עזר (הוספה) בהכח של מעלה] הוא יגדל כח אד'. ויש להוסיף, דמשמעות לשון הכתוב כאשר דברת לאמר הוא שהדיבור (דהקב"ה) הוא לאמר (שמשה יאמר). וכמובן גם ממרו"ל הנ"ל דכאשר דברת קאי על מה שאמר הקב"ה למשה ה' לך לעזרני, שמשה יאמר תצלה מלאכתך. וע"פ הידוע⁴ שכל הפירושים שבאותו הפסוק שייכים זה לזה, מובן, דג' פירושים אלה בכאשר דברת [שקאי על יגדל כח אד', על לאמר, ועל ה' ארך אפים] שייכים זה לזה. וצריך להבין השייכות דג' פירושים אלה.

(ב) וי"ל נקודת הביאור בזה, דבקשת משה ועתה יגדל נא כח אד' גו' ה' ארך אפים גו' היא (כמו שממשיך בכתוב⁵) סלח נא לעון העם הזה גו', מחילה סליחה וכפרה על חטא המרגלים. והנה בסליחה שני ענינים⁶. דשרש הסליחה הוא מבחינה שלמעלה מהשתלשלות, כי בכדי למלאות הפגם צ"ל המשכה ממקום נעלה ביותר שאין שייך בו פגם, אבל בכדי שתהי' הסליחה (מילוי הפגם) בפועל, צריכה להיות ההמשכה למטה, בהמקום שבו ה' הפגם. וזהו ועתה יגדל נא כח אד' גו' ה' ארך אפים גו', דשרש הסליחה היא מבחינת ה' ארך אפים גו', י"ג מדות הרחמים⁷ שלמעלה מהשתלשלות⁸, ויגדל כח אד' הוא שתהי' ההמשכה למטה באד', בכדי

(1) פרשתנו (שלח) יד, יז.

(2) עה"פ, מסנהדרין קיא, סע"א ואילך.

(3) פרשתנו יד, יח.

(4) שבת פט, א.

(5) פרש"י שבת שם.

(6) ראה חדא"ג מהרש"א לשבת שם, כאשר דברת לי לאמר שאומר אני".

(7) ועד בנוגע לפס"ד במעשה בפועל, כידוע הרא"ה לזה מ"שעטנז" (נדה סא, ב) — ראה לקו"ש ח"ג ע'

782. ובכ"מ.

(8) יד, יט.

(9) ראה עדי"ו לקו"ש ח"ט ע' 418 ואילך. וראה גם לקו"ש ח"ח ע' 174 הערה 10 בענין הסליחה על חטא

המרגלים.

(10) וראה ל"ת להאריז"ל עה"פ הטעם על זה שבפסוק זה נאמרו רק ט' מדות.

(11) ראה אגה"ת פ"ח (וראה לקו"ש ח"ט שם). וראה לקו"ת פרשתנו ד"ה זה (לט, סע"ד ואילך).

לתקן הפגם. דשם אד' הוא במלכות¹², והפגם דחטא המרגלים שלא רצו במצוות מעשיות¹³ הוא במלכות¹⁴, וע"י ההגדלה דכח אד' נתקן ונתמלא הפגם.

ג) וביאור הענין בפרטיות יותר יובן בהקדים דיוק לשון הכתוב ועתה יגדל נא כח אד', דשני פירושים בזה. דבכמה דרושים¹⁵ מבואר דפירוש יגדל כח אד' הוא שיומשך באד' הכח שלו (השרש ומקור דאד') ועי"ז תהי' ההגדלה שלו. והפירוש דיגדל כח אד' בפשטות הוא (וכן מבואר בכמה דרושים¹⁶) שתהי' הגדלה (גם) בכח אד'. ועפ"ז יובן (יותר¹⁷) השייכות דיגדל נא כח אד' להוי"ו ארך אפים גוי' (י"ג מדות הרחמים שלמעלה מהשתלשלות), כי בכדי שתהי' ההגדלה בכח אד' (השרש ומקור דאד') הוא ע"י ההמשכה מבחינה שלמעלה מהשתלשלות, למעלה גם משרש ומקור ההשתלשלות.

ד) והענין הוא, דשם אד' הוא במלכות (כנ"ל), וכח אד' (השרש ומקור דמלכות) הוא בחכמה, דאבא יסד ברתא¹⁸. ויובן זה עד"מ מאותיות הדיבור שבאדם (דמלכות בכלל הוא דיבור¹⁹), ששרשם²⁰ הוא למעלה מהאור (השכל או המדה) שמלוּבש בהם. דזה שאותה הסברא, כל אחד אומר אותה באותיות ותיבות אחרים, הוא מפני ששרש האותיות הוא מבחינת חכמה, שכל הנעלם וקדמות השכל²¹ שבנפש, שלמעלה משכל הגלוי. וזהו הטעם על זה שע"י שמביא את השכל בדיבור מיתוסף בהשכל יותר מכמו שהי' תחלה (במחשבה), כי ע"י הדיבור נמשך מבחינת החכמה, שרש ומקור השכל.

(12) תניא שעהיה"א רפ"ז. ובכ"מ.

(13) לקו"ת פרשתנו לו, א. ובכ"מ.

(14) סד"ה ועתה יגדל נא תרע"ח (סה"מ תרע"ח ע' שנא). המשך ועתה יגדל נא תרצ"ד בסופו (סה"מ

קונטרסים ח"ב שיו, א). ובכ"מ.

(15) לקו"ת שם ד"ה זה מ, א. אוה"ת פרשתנו ד"ה זה ע' תעג (בפירוש הראשון). ד"ה הנ"ל תרע"ח

(סה"מ שם ס"ע שנ). המשך תרצ"ד הנ"ל (סה"מ שם שיו, א). ובכ"מ.

(16) אוה"ת שם בפירוש השני.

(17) ראה גם לקו"ת שם (לט, ד ואילך) הקשר דיגדל כח אד' עם יגמה"ר שלמעלה מהשתלשלות. כי

בכללות — גם כח אד' הוא למעלה מהשתלשלות. אבל בפרטיות, כח אד' נכלל בהשתלשלות, ולכן עיקר השייכות דיגדל כח אד' ליגמה"ר שלמעלה מהשתלשלות הוא להפירוש שההגדלה היא (גם) בכח אד'.

(18) זח"ג רמח, א. רנו, ב. רנח, א. תקו"ז תכ"א (סא, ב). תס"ט (קה, ב). אגה"ק ס"ה (קו, א).

(19) ראה זח"א פו, ב ובאור החמה ורמ"ז שם. פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים) ערך דבור וערך אמירה. מאורי אור וקהלת יעקב ערך דבור. וראה תקו"ז בהקדמה (»פתח אליהו«) יו, א: »מלכות פה«.

(20) בהבא לקמן ראה ד"ה הנ"ל תרע"ח (סה"מ שם ע' שמו ואילך). המשך תרצ"ד הנ"ל (סה"מ שם שיו, א) סע"א ואילך. וראה גם אוה"ת ד"ה זה (ע' תפד. שם ע' תפו). וראה בארוכה סה"מ תרנ"ט ע' ד ואילך. שם ע' לח ואילך. ובכ"מ.

(21) לשון אדה"ז באגה"ק שם. וראה לקמן הערה 31.

(*) ראה עד"ז לקמן הערה 31 בענין קדמות השכל.

ה) והנה זה ששרש הדיבור הוא בחכמה הוא לא רק בנוגע להדיבור עצמו, אלא גם בנוגע להשכל והמדות שמתלבשים בהדיבור. כי ע"י התלבשותם בדיבור, הם מתחלקים לריבוי חלקים. דכשמדבר דברי אהבה, הרי האהבה מצד עצמה היא מדה אחת, וכשהיא מתלבשת באותיות ותיבות הדיבור היא נחלקת לכמה תיבות, שבכל תיבה יש חלק מהמדה²². ועד"ז הוא כשמדבר איזו סברא שכלית, שהסברא היא סברא אחת, וכשהיא מתלבשת באותיות ותיבות הדיבור היא נחלקת לכמה חלקים²³. וזה שהשכל והמדות באים להתחלקות (אף שמצד עצמם הם פשוטים) הוא ע"י שנמשך בהם מבחינת החכמה, קדמות השכל²⁴.

ו) ועפ"ז יובן יותר²⁵ הטעם על זה שע"י שמביא את השכל בדיבור מיתוסף בהשגת השכל יותר מכמו שה' קודם, כי הכח שמחלק את הסברא באותיות הדיבור שרשו הוא בקדמות השכל, המקור דשכל הגלוי²⁶. וזהו גם הטעם על זה שלפעמים כשלומד איזה ענין במחשבה ומתעוררים אצלו קושיות חזקות שאינו יכול לתרצם וע"י שלומד הענין בדיבור מתיישבים אצלו הקושיות וסתירות²⁷. כי השכל כמו שהוא מצד מקורו הוא שכל ברור, בלי סיג ופסולת²⁸, ולכן כשמביא את השכל בדיבור, שע"ז נמשך השכל כמו שהוא בשרשו (כנ"ל), נעשה אצלו ברור באופן שאין שום קושיא וסתירה כלל²⁹.

ז) והנה גם החכמה, בחינת קדמות השכל, להיותה שרש ומקור השכל, בהכרח שהיא בבחינת מציאות. דכמו שהשכל הוא מציאות (שמחוץ להנפש)³⁰, עד"ז הוא גם שרש השכל, קדמות השכל. וזהו מעלת הרצון על השכל (גם על קדמות השכל³¹), שהרצון אינו מציאות לעצמו וכל ענינו הוא הטיית והמשכת

22) „מאחר שבדיבורים הללו היא (האהבה) נגבלת כולה, ממילא שיש חלק ממנה בכל דיבור פרטי – סהמ"צ להצ"צ ככה, ב.

23) ראה ביאורו פנחס קיג, ד (נעתק לקמן בפנים) „כח המחלק את השכל והסברא". ולהעיר מד"ה הנ"ל תרע"ח (סה"מ שם ע' שמה ואילך) ותרצ"ד (סה"מ שם שט, סע"א ואילך).

24) ביאורו שם (בענין התחלקות השכל). סהמ"צ להצ"צ שם (קכו, ב) ואוה"ת שמות ע' מ ואילך (בענין התחלקות המדות).

25) דמכיון שזה שע"י המשכת השכל בדיבור מגיע בקדמות השכל הוא (לא רק מצד הדיבור אלא גם) מצד השכל המתלבש בהדיבור, לכן, ההמשכה דקדמות השכל מתגלית ופועלת בהשכל.

26) ראה ביאורו שם קיג, א ואילך.

27) ד"ה הנ"ל תרע"ח (סה"מ שם ע' שמז) ותרצ"ד (סה"מ שם שיב, סע"ב).

28) לשון אדהאמ"צ בביאורו שם (קיג, ד). וראה לקמן הערה 35.

29) כ"ה הלשון בד"ה הנ"ל תרע"ח ותרצ"ד שם.

30) ראה באריכות המשך תער"ב ח"א פמ"ט ע' (פז). סה"מ ה"תש"ג ע' 126. ובכ"מ.

31) בלקוטי לוי"צ לזח"א ע' רב, ובלקוטי לוי"צ על תנ"ך ומרו"ז ע' נד, דשני הענינים „שכל הנעלם" וקדמות השכל „שבאגה"ק ס"ה) הם ח"ס ואוירא. „שכל הנעלם" – ח"ס, וקדמות השכל – אוירא. ובלקוטי לוי"צ לזהר שם „דח"ס הוא בחי' אור פנימי ואוירא הוא בחי' אור מקיף. אבל ראה ע"ח שער יג (שער א"א) פ"ד (הובא בסה"מ תרס"ה ע' רסה) „שאוירא הוא בחי' מקיף קטן, שהוא מקיף לאור פנימי, וגלגלתא (שדוגמתו בנפש האדם הוא רצון) בחי' מקיף גדול".

הנפש³⁰. ולכן הרצון מושל ושולט על כל הכחות³² גם על כח השכל, כמארז³³ לעולם ילמוד אדם במקום שלבו חפץ, דע"י שרוצה בזה, הוא מבין באופן אחר. ומכיון שהרצון הוא למעלה גם משרש השכל (קדמות השכל), כנ"ל, לכן, הפעולה שנעשית בשכל ע"י הרצון היא גם בשרש השכל. ולכן, ההוספה בשכל שע"י הרצון היא הרבה יותר מההוספה שע"י הדיבור³⁴. כי ההוספה שע"י הדיבור היא מפני שהדיבור מעורר שרש השכל, ומכיון שגם שרש השכל הוא מציאות ויש בו ציור, לכן, ההוספה שע"י המשכת השרש היא במדידה והגבלה, משא"כ ההוספה בשכל שע"י הרצון אינה מדודה (כ"כ), מכיון שפעולת הרצון היא גם בשרש השכל.

ועד"ז יובן למעלה, שבההגדלה בשם אד', שני אופנים. ההגדלה באד' ע"י שנמשך בו מבחינת כח אד'. וכמובא לעיל (סעיף ג) מכמה דרושים דפירוש יגדל כח אד' הוא שתהי' הגדלה באד' ע"י שיומשך בו הכח שלו³⁵, שרשו ומקורו. וההגדלה באד' ע"י ההמשכה מבחינת הסובב שלמעלה מהשתלשלות (דסובב הוא דוגמת הרצון), דהגדלה זו היא נעלית יותר, מכיון שהגדלה זו היא גם בכח אד' (השרש אד'), וכפירוש הפשוט ביגדל כח אד', שתהי' הגדלה בכח אד'.

ח) והנה כל הענינים שלמעלה, המשכתם היא ע"י עבודת האדם. וזהו ועתה יגדל נא כח אד' כאשר דברת לאמר, דכאשר דברת קאי על הדיבור דהקב"ה למשה הי' לך לעזרני, שמה יאמר תצלח מלאכתך³⁶, שהגדלת כח אד' נעשית ע"י עבודת האדם (אמירת משה). וע"פ הידוע³⁷ שעבודת האדם (אתערותא דלתתא) שעל ידה נעשית ההמשכה (אתערותא דלעילא) צריכה להיות מעין ההמשכה, מובן, שבכדי שתהי' הגדלת כח אד' (ממלא) ע"י שיומשך בו מבחינת הסובב שלמעלה מהשתלשלות, הוא ע"י ההגדלה (הוספה) בהעבודה שע"פ טעם ודעת ע"י המשכת

(32) ראה בארוכה המשך תער"ב שם פנ"א (ע' צ). ובכ"מ. וראה גם ד"ה הנ"ל תרע"ח (סה"מ שם ס"ע שמח) ותריצ"ד (סה"מ שם שיד, ב).

(33) ראה ע"ז יט, א.

(34) להעיר, שע"י הדיבור נעשה רק המשכת השכל, וע"י הרצון נעשה (לא רק המשכת השכל כנ"ל בפנים, אלא) גם שינוי בהשכל. וכידוע הדוגמא לזה מזה שבתחלה (בראשית ו, ה. ז) כתיב וכל יצר מחשבות לבו רק רע גוי' (ולכן) אמהה גוי', ואח"כ (נח ח, כא) כתיב כי יצר לב האדם רע מנעוריו (ולכן) לא אוסיה עוד להכות גוי'. דאזתה הסברא שהיתה בתחלה טעם המחייב נעשית לטעם המזכה (המשך באתי לגני התש"י פ"ח. ובכ"מ).

(35) ומכיון שתוכן הבקשה "ועתה יגדל נא כח אד'" הוא (כמו שממשיך בכתוב) סלח נא לעון העם הזה גוי' (שזהו לכל הפירושים) – מוכת, שגם ע"י הגדלה זו נעשית הסליחה. וכמובא לעיל ס"ו מביאורו, שע"י המשכת קדמות השכל נתברר השכל מכל סיג ופסולת. דיש לומר שבהמשל הוא שנתקן כל הפגמים. אלא ששלימות הסליחה היא ע"י הגדלת כח אד' שע"י המשכת הסובב. ולהעיר מהמובא בהערה הקודמת, שע"י הרצון (דוקא, שלמעלה מקדמות השכל), גם הסברא שהיתה בתחלה טעם המחייב משתנית להיות טעם המזכה.

(36) להעיר מאור"ת וישב (רעת, א"ב) דשרש ההצלחה הוא מהכתר (שלמעלה מהשתלשלות).

(37) ראה בארוכה ד"ה באתי לגני התשכ"ט ס"ט (לעיל ע' מז"מח). וש"נ.

וגילוי העבודה שלמעלה מטעם ודעת. וע"ד המבואר בתניא³⁸ שקיום התורה ומצוותי' תלוי בזה שיזכור תמיד ענין מסירת נפשו לה', שע"י זכירת ענין המס"נ, למעלה מהשתלשלות שבאדם, נעשית הגדלה והוספה בקיום התומ"צ, השתלשלות שבאדם.

ובפרטיות יותר יש לומר, שבכדי שתהי' המשכת הסובב וההגדלה בכח אד', צריך לקשר העבודה שלמעלה מטעם ודעת עם בחינת קדמות השכל. וזהו שאמרו רז"ל³⁹ כל העונה אמן יהא שמי' רבא מברך בכל כחו קורעין לו גזר דינו של ע' שנה⁴⁰, דבכל כחו ישנם שני פירושים. פי' רש"י⁴¹ בכל כחו בכל כח כוונתו, ופירוש התוספות⁴² בקול רם. ויש לומר הביאור בזה, דע"י אמירת אמן יהא שמי' רבא בכל כחו נעשה הגדלת כח אד'⁴³. דשמי' רבא הוא שמו הגדול, סובב שלמעלה מהשתלשלות, שע"י המשכת הסובב נעשה הגדלת כח אד' כנ"ל. ולכן ע"י אמירת אמן יהא שמי' רבא קורעין לו גזר דינו של ע' שנה, דהגזר דין הוא מצד הפגם בשם אד', וע"י הגדלת כח אד' נתתקן הפגם. ובכדי שתהי' ההמשכה דשמי' רבא בבחינת כח אד', הוא ע"י שני הענינים (הפירושים) דבכל כחו. דכל כוונתו היא הכוונה דרעותא דלבא שלמעלה מטעם ודעת, למעלה מהשתלשלות שבאדם, וקול רם הוא הדיבור שמעורר בחינת קדמות השכל, השרש דהשתלשלות⁴⁴. וע"י שכל כוונתו היא לא רק במחשבה אלא באה בקול רם, עי"ז נעשית ההמשכה דשמי' רבא בכח אד'.

ט) והנה ידוע⁴⁵ שעבודת האדם מגעת עד שרש הנבראים, בחינת השתלשלות, וזה שע"י העבודה נמשך גם מלמעלה מהשתלשלות, הוא ע"י נתינת כח מלמעלה שנמשך במתן תורה. וזהו כאשר דברת לאמר, דזה שע"י עבודת האדם (לאמר) נעשה הגדלת כח אד', שההגדלה היא ע"י המשכת הסובב שלמעלה מהשתלשלות, הוא כאשר דברת, דכאשר דברת קאי (גם) על לאמר (כנ"ל בתחלת המאמר), שע"י דיבור הקב"ה הי' לך לעזרני, ניתן הכח (למשה, ועל ידו לכאור"א מישאל) שע"י עבודתו יוכל לפעול הגדלת כח אד'. ועי"פ המובא לעיל שכח זה

(38) ספכ"ה.

(39) שבת קיט, ב.

(40) כ"ה (של ע' שנה) בוח"ג כ, א (ברע"מ). תקו"ז בהקדמה (ד, ב). תי"ט (מ, א). זו"ח קיא, ג. רי"ף

לברכות פ"ג (כא, ב). רא"ש שם (ס"י ט). טור אור"ח סנ"ו. שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

(41) וכן פי' רבינו יונה לרי"ף שם. הובא בטור (בשו"ע אדה"ז שם).

(42) בשם הפסיקתא.

(43) השייכות דאיש"ר בכל כחו ליגדל כח אד' — ראה גם זח"ג רכ, א (ובכיוונו"ל לאדה"א שם קי, א

ואילך). אוה"ת פרשתנו שם ע' תפ ואילך. שם ע' תפו ואילך. ד"ה הנ"ל תרע"ח ותרצ"ד בתחלתו.

(44) דזה שע"י הדיבור מיתוסף בהשכל, לפי שהדיבור מעורר קדמות השכל, הוא ביותר כשהדיבור הוא

בקול רם — ראה סה"מ תרנ"ט ע' ו בענין ההוספה שנעשית בהמדות ע"י הדיבור.

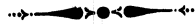
ולהעיר מעירובין נג, סע"א ואילך בענין ההוא תלמידא דהוה קא גריס בלחשה. אבל בעירובין שם הוא

בנוגע ל.משתמרת" (ולא בנוגע להוספה בשכל), דענין „משתמרת" שייך לזה שהשכל נקלט יותר בהאדם

(ולא להמשכה מקדמות השכל).

(45) סה"מ תרס"ה ע' ז. ה"ש"ג ע' 23.

(שע"י עבודה יומשך גם האור שלמעלה מהשתלשלות) נמשך במתן תורה, יש לומר, דכאשר דברת לאמר קאי (גם) על וידבר גו' לאמר⁴⁶ שנאמר במתן תורה⁴⁷, שגם הפירוש דידבר גו' לאמר הוא שידבר אלקים הי' שישאל יאמרו את כל הדברים האלה (שקאי גם על כל התורה כולה⁴⁸) באופן דלאמר, לומר הדברים שהקב"ה אומר⁴⁹. היינו שע"י שהאדם אומר דברי תורה, הוא גורם שהקב"ה יאמר דיבורים אלו, המשכת אוא"ס (שלמעלה מהשתלשלות) בתורה (השתלשלות). ועי"ז נמשך הכח גם בכללות עבודת האדם. שע"י עבודתו (באופן שהלמעלה מהשתלשלות שבאדם מאיר בהשתלשלות שבו) ממשיך אור שלמעלה מהשתלשלות בהשתלשלות, המשכת סובב בממלא. ועי"ז נעשה המשכת הסובב גם למטה בעולם (שהמשכת הסובב בעולם היא גם בהפנימיות שבו), ועי"ז נשלמת הכוונה דדירה⁵⁰ לו ית' בתחתונים.

(46) יתרו כ, א.

(47) ראה גם אוה"ת שם ע' תצא (וראה שם ע' תצו). סד"ה הנ"ל תרע"ח ותרצ"ד. ולהעיר גם משבת פט, א (הובא לעיל בתחלת המאמר) שהפסוק ועתה יגדל נא אמר משה להקב"ה בשעה שעלה למרום ומצאו להקב"ה שהי' קושר כתרים לאותיות. ולהעיר מחדא"ג מהרש"א שם שהקשה דהאי קרא אינו כתוב לגבי מתן תורה אלא בשילוח מרגלים.

(48) ראה חגיגה ג, ב. הנסמן לעיל ע' קסג הערה 3-4.

(49) תו"א יתרו סז, ב. לקו"ת שה"ש מב, א. ובכ"מ. וראה גם אוה"ת, תרע"ח ותרצ"ד שבהערה 47.

(50) ראה תנחומא נשא טז. בחוקות ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא רפ"ו.

בס"ד. ש"פ קרת, א' דר"ח תמוז ה'תשל"ג

והנה פרח מטה אהרן גו' ויגמול שקדים, ומבואר בלקו"ת ד"ה זה, דהטעם שגמל שקדים דוקא הוא כי שקדים הם ממהרים להגמר יותר מכל הפירות³ [ומוסיף בלקו"ת שם, שלכן נקראים בשם שקדים מלשון שקידה ומהירות, כמ"ש מקל שקד גו' כי שוקד אני על דברי לעשותו. ויש לומר, שהכוונה בהוספה זו היא לרמז דהמהירות שבשקדים הוא ענינם, וכידוע⁴ ששמו של דבר מורה על ענינו, ולכן רומזים על הכוונה, כי ההשפעות הנמשכות ע"י אהרן הכהן [אהרן אותיות נראה] הן במהירות. ועד"ז הוא בנוגע לכל הכהנים בני אהרן, דכשהכהנים מברכים את העם, נמשכת השפעת המטה במהירות גדולה בלי עיכובים (כדלקמן סעיף ז).

(ב) והענין הוא⁵, דשורש כל ההשפעות הוא ממדת חסדו ית', חסד דאצילות. ובכדי שיומשכו מהחסד שבאצילות השפעות גשמיות, בני חיי ומזוני, הוא ע"י שהחסד יורד ומשתלשל בכל המדרגות שמאצילות ועד עשי'. ובכל המשכה ממדרגה למדרגה יש דין ומשפט, אם תומשך השפע בהמדרגה שלמטה או שתשאר בהמדרגה שלמעלה. וזהו שמתפללים ומבקשים בכל יום רפאנו, ברך עלינו, אף שמוזנותיו של אדם קצובים לו מר"ה ועד יוהכ"פ⁶ (והכוונה במוזנותיו כאן היא לכל ג' הענינים דבני חיי ומזוני⁷), כי הכתיבה וחתימה טובה שבר"ה ויוהכ"פ הוא המשכת החסד במלכות דאצילות, ובכדי שתהי' השפעת החסד בענינים גשמיים הוא ע"י ירידת והתלבשות החסד דמלכות דאצילות בהחסד דבריאה, ולאח"ז בהחסד דיצירה ודעשי'. וזהו אדם נידון בכל יום⁸, אף שכבר נגמר דינו בר"ה ויוהכ"פ, כי הדין

(1) פרשתנו (קרת) יו, כג.

(2) סוף פרשתנו (נה, ג ואילך). וראה גם סהמ"צ להצ"צ מצות ברכת כהנים (דרמ"צ קיב, א"ב). אוה"ת נשא כרך ו ס"ע א'תשמא ואילך.

(3) קה"ר עה"פ (יב, ז) וישב העפר – הובא בלקו"ת שם. וראה גם פרשי' עה"פ פרשתנו שם. ובכ"מ.

(4) ועד"ז בסהמ"צ להצ"צ שם.

(5) ירמ"י א, יא"ב. וראה מפרשים שם. קה"ר שם. ובכ"מ. – נסמנו בלקו"ש חכ"ג ע' 117 הערה 34.

חיי"ט ע' 388 הערה 70.

(6) ראה שעהיו"א פ"א. תשובות וביאורים (קה"ת תשל"ד) סימן א'.

(7) זח"ג קג, א. לקו"ת וסהמ"צ שם. ובכ"מ.

(8) בהבא לקמן ראה לקו"ת וסהמ"צ שם. וראה גם סהמ"צ להצ"צ מצות תגלחת מצורע כשיטהר (דרמ"צ קו, א ואילך). סידור ופיה"מ שבהערה 18. קונטרס ומעין סוף מאמר יו ואילך.

(9) ביצה טז, א.

(10) כ"ה בקונטרס ומעין שם מאמר כא בתחלתו.

(11) ר"ה טז, א. וראה לקו"ת שם, דגם לדעת ר' יוסי (ר"ה שם) דאדם נידון בכל יום [וכן לדעת ר' נתן (ר"ה שם) דאדם נידון בכל שעה] – עיקר הדין הוא בר"ה, וכן לאידך, שגם לרבנן דפליגי אר' יוסי (ר"ה שם), יש דין בכל יום – שלכן מבקשים בכל יום הבקשות שבשמו"ע. וראה בארוכה קונטרס ומעין מאמר כ ואילך. וראה שם מאמר כב בסופו, דמר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי. וראה לקו"ש חט"ט ע' 375 ואילך.

שבר"ה וביהכ"פ הוא שיומשך החסד להאדם במלכות דאצילות, והדין שאדם נידון בכל יום הוא, אם הוא ראוי שהחסד שנמשך כבר על נפשו למעלה בר"ה ויוהכ"פ ירד ויומשך (בכריאה יצירה ועשי' עד שיומשך) למטה בעוה"ז הגשמי, או שישאר החסד למעלה ויוסיפו לו תענוג למעלה. ולכן מתפללים בכל יום רפאנו וברך עלינו וכו', שהחסד שנקצב לו בר"ה וביהכ"פ יומשך למטה בעוה"ז הגשמי, ובעוה"ז עצמו – בענינים גשמיים. ועוד ענין בהדין שבכל יום¹², דכיון שהחסד שלמעלה הוא חסד רוחני, הרי גם לאחר הפס"ד שיומשך למטה בעוה"ז, יש דין ומשפט באיזה ענין יומשך החסד. ולכן תיקנו להתפלל בכל יום י"ב ברכות אמצעיות שיש בהן שאלת כל צרכי האדם וצרכי הציבור כולן¹³.

ג) והנה עיקר הדין ומשפט באיזה ענין יומשך החסד הוא כשהחסד שנקצב לו בר"ה וביהכ"פ הוא חסד מצומצם ביותר, שאינו מספיק שיומשכו ממנו כל ג' הענינים דבני חיי ומזוני אלא רק שנים מהם או אחד מהם, שאז יש דין ומשפט אם השפעת החסד תהי' בבני או בחיי או במזוני. ותפלת הצדיק מועלת להחליף מענין לענין¹⁴. [וכהסיפור ע"ד הבעש"ט, שבאו אליו חשוכי בנים לבקשו שיתפלל לה' שיהי' להם בנים, והאיש ההוא הי' עשיר גדול, ואמר הבעש"ט שבאם הם מסכימים שיהיו עניים יהי' להם בנים. וכשקיבלו עליהם, נולדו להם בנים ונעשו עניים. והיינו שהבעש"ט ראה שהחסד שנקצב להם לא יספיק על בנים ועושר יחד, וע"י תפלתו פעל להחליף השפעת החסד מעשירות לבנים¹⁵]. ויש לומר, שאז [כשהחסד הוא מצומצם שאינו מספיק על כל הענינים דבני חיי ומזוני], הדין ומשפט הוא ביותר. ובכדי שיוחלף החסד מענין לענין הוא דוקא ע"י תפלת צדיק. אבל בכללות גם כשהחסד מספיק לכל ג' הענינים דבני חיי ומזוני, יש דין ומשפט בכל יום בנוגע לכל השפעה פרטית, ולכן מתפללים בכל יום י"ב ברכות אמצעיות שיש בהן שאלת כל הדברים.

ד) וצריך להבין, הרי הדין שבר"ה ויוהכ"פ הוא על האדם כמו שהוא למטה (נשמה בגוף) [ובפרט לפי המובא בלקו"ת¹⁶ מהגהות מיימוני¹⁷ שאדם נידון בר"ה בעניני עוה"ז], והדין ומשפט הוא (לא רק בנוגע להשפעת החסד בכלל, אלא גם) בנוגע להפרטים¹⁸ [וכדמוכח גם מזה שבהתפללות דר"ה ויוהכ"פ מבקשים גם על ענינים פרטיים]. ואעפ"כ אדם נידון בכל יום באיזה ענין יומשך לו החסד שנקצב עליו בר"ה ויוהכ"פ, ויתירה מזו, שהוא נידון אם ההשפעה שנקצבה לו תומשך בעוה"ז או שיוסיפו לו תענוג וכו' למעלה.

(12) ראה קונטרס ומעין שם מאמר יט בסופו.

(13) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ד.

(14) קונטרס ומעין שם. וראה גם סהמ"צ להצ"צ מצות תגלחת מצורע כשיטהר שם (קו, ב).

(15) דרושים לר"ה נט, ב.

(16) לרמב"ם הל' תשובה פ"ג אות א (בשם הרמב"ן בשער הגמול שלו).

(17) ובקונטרס ומעין שם מאמר כא בתחלתו, "דבריה ויוהכ"פ נגמר פרטי עניני האדם על כל השנה

לחיים כו' וכן לכל המאורעות שלו".

ה) ויובן זה ע"פ מ"ש בסידור¹⁸ עה"פ¹⁹ יום ליום יביע אומר, שבימי החול ישנם כמה עיכובים בהמשכת ההשפעה למטה, וביום השבת, המשכת ההשפעה היא במהירות, יביע אומר, יביע לשון מהירות²⁰. ומבואר שם²¹, דזה שבימי החול אפשר שההשפעה תתעכב ולא תומשך למטה, הוא כמשל אדם שדן בשכלו על איזה דבר אם ראוי לעשותו אם לאו ובא למסקנא והחלטה שראוי לעשותו, ואעפ"כ אפשר להיות שזה ישאר בשכלו ולא יבוא במעשה בפועל. ויתירה מזו, שכאשר הדבר נוגע למעשה בפועל הוא שוקל בדעתו עוד פעם אם לעשות בפועל כפי שהחליט בשכלו. דהגם שההחלטה בשכל היתה שראוי לעשות הדבר, מ"מ, כיון שהעשי' שנרגשה אצלו בהחלטת שכלו היא עשי' כמו שכלולה בשכל, לכן, כשבא הדבר לידי מעשה בפועל, מעשה כמו שהוא בפ"ע (נפרד מהשכל), צריך להתייעץ ולדון בשכלו עוד פעם אם לעשות כן בפועל. ובפרטיות, שני ענינים בזה²². שהחלטת השכל (שראוי לעשות הדבר) אינה מחייבת את המעשה, דכיון שהמעשה הכלול בשכל והמעשה בפועל (כמו שהוא בפ"ע נפרד מהשכל) הם שני ענינים, לכן אפשר שההחלטה השכלית לא תביא אותו למעשה, היינו שלא יחשוב אפילו בנוגע למעשה בפועל. ויתירה מזו, שגם כשיחשוב עד"ז, אפשר להיות אצלו סברא שלא לעשות, וצריך לדון עוד פעם.

והנה הסדר דשלשה לבושי הנפש הוא מחשבה דיבור ומעשה²³. ובכדי שתהי' ההמשכה מהשכל (או מהמדות) למעשה הוא ע"י המחשבה והדיבור²⁴. והמחשבה שעל ידה נמשך (להדיבור ו)המעשה היא שחושב איך לעשות. וכיון שמחשבה זו היא נפרדת מהשכל [שהמחשבה שהיתה אצלו תחלה, כשדן בשכלו והחליט שראוי לעשות, היתה בטילה להשכל (לדיון השכל ולהחלטתו), וענינה של המחשבה הוא רק שעל ידה נרגש השכל. משא"כ המחשבה איך לעשות הוא מהות בפ"ע שנפרד מהשכל], לכן, ההמשכה²⁵ מהחלטת השכל להמחשבה לעשות היא ע"י עיכוב, בשני ענינים הנ"ל. שהחלטת השכל אינה מחייבת את המחשבה, ויתירה מזו, שבכדי להמשיך הענין במחשבה, צריך לדון עוד פעם. ועד"ז הוא בההמשכה ממחשבה לדיבור, דכיון שהדיבור הוא למטה ממחשבה, דמחשבה היא לעצמו והדיבור הוא לזולתו, לכן, ההמשכה שממחשבה לדיבור היא ע"י עיכוב. וגם בזה שני ענינים הנ"ל. דהמחשבה (מצד עצמה) אינה מחייבת את הדיבור, שאפשר שישאר הענין במחשבתו ולא יחשוב אפילו אם לדבר בזה, ויתירה מזו, שבנוגע לדיבור (גם כשחושב אם לדבר) יש אצלו ספק והוא צריך להתייעץ ולדון על זה. דכיון שמחשבה

18) סידור עם דא"ח קפ, ב ואילך. וראה בארוכה פירוש המילות לאדהאמ"צ פכ"ו ואילך (יד, סע"ג ואילך). וראה לקו"ת פרשתנו ד"ה זה (ג, א), ועמ"ש במ"א ע"פ יום ליום יביע אומר.

19) תהלים יט, ג.

20) ראה זח"ב קלו, ב (ובנצ"א שם) - הובא בלקו"ת, סידור ופיה"מ שם.

21) סידור שם (קפ, ד). פיה"מ שם פכ"ז.

22) כ"ה להדיא בפיה"מ שם (טו, ג).

23) תניא פ"ד. שעהי"ה"א פ"ח (פה, ב). ובכ"מ.

24) שעהי"ה"א שם.

25) בהבא לקמן ראה סידור ופיה"מ שבהערה 21.

היא לעצמו ודיבור הוא לזולתו, לכן, גם לאחר שהחליט בנוגע למחשבה, הוא מסופק עדיין אם להביא זה גם בדיבור, לגלות לזולתו. ועד"ז הוא בהמשכה מדיבור למעשה, דכיון שהמעשה נפרד יותר מהדיבור, לכן ההמשכה מדיבור למעשה היא ע"י עיכוב, בשני ענינים הנ"ל. שהדיבור אינו מחייב את המעשה, ושכדי להמשיך מדיבור למעשה, צריך להתייעץ ולדון עוד פעם. וע"פ הידוע²⁶ שמחשבה ודיבור שייכים זל"ז, דאותם האותיות שהיו תחלה במחשבה נמשכים אח"כ בדיבור, משא"כ המעשה הוא ענין בפ"ע, יש לומר, שהעיכוב בהמשכה מדיבור למעשה (בנוגע לשני ענינים הנ"ל) הוא עיכוב גדול יותר מהעיכוב בהמשכה ממחשבה לדיבור.

(ו) ועד"ז הוא בהנמשל למעלה, דהדין ומשפט שבר"ה ויוהכ"פ הוא המשכת החסד במלכות דאצילות (כנ"ל סעיף ב), וידוע²⁷ שאצילות ובי"ע הם דוגמת כחות הפנימיים (שכל ומדות) וג' הלבושים מחשבה דיבור ומעשה, ולכן, אף שהדין ומשפט שבר"ה ויוהכ"פ הוא בנוגע להשפעה בעוה"ז הגשמי, מ"מ, כיון שכללות האצילות (גם המלכות דאצילות) הוא דוגמת כחות הפנימיים שלמעלה ממחדומ"ע, הכתיבה וחתומה טובה שבר"ה ויוהכ"פ שיומשך שפע גשמי היא דוגמת החלטת השכל שראוי הדבר לעשותו, שהמעשה (כמו שהוא בהחלטת השכל) כלול בהשכל, ובכדי שתומשך ההשפעה בעולם העשי' [ובפרט בעוה"ז הגשמי] צריכה להיות תחלה ההמשכה בעולם המחשבה (בריאה) ועולם הדיבור (יצירה). וההמשכה ממלכות דאצילות לבריאה, ועד"ז מבריאה ליצירה, ומכש"כ מיצירה לעשי', הוא ע"י עיכוב, בשני ענינים הנ"ל, כנ"ל.

ועפ"ז יש לבאר, שיכול להיות שהשפע שנקצב בר"ה ויוהכ"פ יומשך ברוחניות ועד שאפשר שההמשכה ברוחניות תהי' בג"ע, אף שהדין דר"ה ויוהכ"פ הוא בנוגע להשפעה גשמית, כי באצילות, ועד"ז בבריאה ויצירה, גם ענינים הגשמיים שדנים עליהם הם כלולים ברוחניות, בדוגמת המעשה שבהחלטת השכל, ועד"ז במחשבה ודיבור, שהמעשה כלול בהשכל. וזהו גם שבכל יום יש דין ומשפט באיזה ענין יומשך החסד, אף שהדין ומשפט שבר"ה ויוהכ"פ הוא בנוגע לכל הפרטים, כי הענינים דעשי' כמו שהם בשרשם באצילות, ועד"ז בבריאה ויצירה, הם מופשטים מציור גשמי, ולכן, יש דין ומשפט באיזה אופן תצטייר ההשפעה בגשמיות.

(ז) והנה²⁸ העיכוב שיכול להיות בההמשכה ממדריגה למדריגה הוא כשהרצון שלו בהדבר הוא מצד השכל. משא"כ כשהרצון הוא לפי שיש לו תענוג בזה, ובפרט כשיש תענוג עצמי שלמעלה מהשכל, אזי, ההמשכה מהרצון עד להמעשה היא במהירות, בלי עיכוב. דכשעולה ברצונו לרצות בהדבר, פועל הרצון מיד על השכל, שיבי' בשכלו שראוי לרצות בהדבר, ומהשכל נמשך מיד להמחשבה ומהמחשבה לדיבור ומדיבור למעשה. וכל המשכות אלה הם במהירות בלי עיכוב.

(26) לקו"ת ר"פ בלק. ובכ"מ.

(27) תו"א ר"פ וירא. ובכ"מ.

(28) בהבא לקמן ראה פיה"מ שם פכ"ח (טז, ב"ג).

ושני ענינים בזה. שלאחרי שהחליט בשכלו כללות הענין אינו צריך להתייעץ ולדון אם ראוי לחשוב לדבר ולעשות. ויתירה מזו, שכל המשכות אלה [מהשכל למחשבה, מהמחשבה לדיבור ומדיבור למעשה] הם באופן דבדרך ממילא, כי מצד גודל הרצון והתענוג בהדבר לא ישקוט ולא ינוח עד שיהי' הדבר במעשה בפועל.

ועד"ן הוא בהנמשל למעלה, דכששורש ההמשכה הוא מבחינת רב חסד שלמעלה מהשתלשלות, אזי, נמשכת ההשפעה למטה, ע"י הדרגות דכל סדר ההשתלשלות, במהירות גדולה בלי עיכובים²⁹. דנוסף לזה שבהמשכה זו אין דינים שיעכבו ההמשכות שממדריגה למדריגה²⁹, הנה גם ההמשכות עצמם הם באופן דבדרך ממילא. וזהו שההמשכה דברכת כהנים היא במהירות, כי ההמשכה דברכת כהנים היא מלמעלה מהשתלשלות [כמבואר במק"א³⁰ שבברכת כהנים יש גם המעלה תפלה, שע"י התפלה נמשך רצון חדש שלמעלה מהשתלשלות], ולכן ההמשכה היא במהירות.

ח) ויש להוסיף עוד ענין בהמעלה דברכת כהנים, שההמשכה דברכת כהנים היא מלמעלה מעלה ביותר [וכנ"ל ששורש ההמשכה היא למעלה מהשתלשלות] עד למטה מטה ביותר [וכנ"ל שההמשכה דברכת כהנים היא גם לאלה שמצד מדת הדין אינם ראויים]. וכיון שההמשכה דברכת כהנים היא במהירות ואינה מתעכבת, לכן, כשההשפעה נמשכת למטה היא בריבוי גדול. ועפ"ז יש לבאר המשך הענינים בהדרוש שבלקו"ת³¹, שלאחרי שמבאר שההמשכה דברכת כהנים היא במהירות, מביא דרשת רז"ל³² עה"פ³³ יברכך ה' וישמרך, יברכך בממון כו' יברכך בבנים כו' וישמרך מן המזיקים, דלכאורה אינו מובן, הרי בדרשת רז"ל הנ"ל מבואר רק מהי ההמשכה (ברכה בממון ובבנים ושמירה מן המזיקים), ובלקו"ת מביא דרשה זו לענין שההמשכה היא במהירות, ויש לומר הביאור בזה, דיברכך בממון ובבנים מורה על ריבוי ההשפעה שההשפעה היא בכל הענינים דבני חיי ומזוני [דביברכך בממון נכלל גם הברכה על חיי, דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב³⁴], וענין וישמרך מן המזיקין מורה שהמשכת ההשפעה היא למטה מטה ביותר, אפילו למקום שצריך לשמירה מן המזיקין, והחיבור דשני ענינים אלה, שגם כשההשפעה נמשכת למטה מטה (וישמרך מן המזיקין) היא בריבוי גדול (יברכך בממון ובבנים), הוא לפי שההמשכה היא במהירות ואינה מתעכבת.

(29) לקו"ת פרשתנו שם (נה, ד ואילך). סה"מ"צ להצ"צ שבהערה 2 (ק"ב, ב).

(30) ד"ה ריב"ל כל כהן שמברך כו' תרכ"ט (סה"מ תרכ"ט בתחלתו). ד"ה כה תברכו תרנ"ד (סה"מ תרנ"ד ס"ע שטו ואילך). לקו"ש ח"י ס"ע 38 ואילך, ובהנסמן שם.

(31) נה, ד.

(32) במדבר"ר פ"א, ה.

(33) נשא ו, כד.

(34) תענית ח, ב.

ט) ויש לומר, דהגם שברכת כהנים היתה לפני שפרח מטה אהרן ויגמול שקדים, כמ"ש³⁵ וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם ופרש"י ויברכם ברכת כהנים [וגם אז היתה ההמשכה דברכת כהנים במהירות], מ"מ, לאחר שפרח מטה אהרן ניתוסף עילוי בזה. כי כיון שהענין דפרח מטה אהרן גו' ויגמול שקדים בא ע"י הערעור על הכהונה, הרי זה³⁶ דוגמת שטר שיצא עליו ערעור והוחזק בבי"ד, שיש לו תוקף יותר משטר שלא ה' עליו ערעור³⁷, וכיתרון האור מן החושך³⁸. ועפ"ז יש לבאר מ"ש בלקו"ת בסיום המאמר³⁹ שיש שקידה למוטב ולטוב, ושקדים דמטה אהרן הם שקדים טובים, דיש לומר, דזה שמביא בהמאמר שיש שקידה למוטב הוא לרמז שבהשקדים טובים דמטה אהרן יש גם מעלת האתהפכא דמוטב לטוב.

ויש להוסיף, דזה שהקיום דכהונת אהרן לאחר הערעור ה' ע"י ויגמול שקדים, שענינם של שקדים הוא מהירות (כנ"ל סעיף א), הוא לפי שמעלת האתהפכא דמוטב לטוב שייכת גם לענין המהירות. וי"ל הביאור בזה, כי ענין המהירות הוא שגם כשהשפעה נמשכת למטה מטה היא בריבוי גדול (כנ"ל סעיף ח). ובכדי שגם למטה תהי' ריבוי השפעה, צריך להיות המטה כלי לזה. ויש לומר, שמהטעמים על זה שהסיום והחותם דברכת כהנים הוא וישם לך שלום⁴⁰, הוא, כי הכלי לריבוי ברכה, ועד לריבוי בלתי מוגבל [דריבוי ההשפעה דברכת כהנים הוא (בשרש) ריבוי בלתי מוגבל, וכנ"ל ששורש ההשפעה דברכת כהנים הוא למעלה מהשתלשלות], הוא השלום, דלא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום⁴¹. ועפ"ז יש לבאר השייכות דמעלת האתהפכא לענין המהירות דשקדים, כי אמיתית ענין המהירות הוא, דזה שגם למטה ההשפעה היא בריבוי הוא לא רק מפני שההמשכה שמלמעלה אינה מתעכבת אלא גם שהמטה הוא כלי לזה ע"י השלום שבו, ואמיתית ענין השלום הוא כשגם המוטב נהפך לטוב.

ותכלית השלימות דשלום זה (שגם האויב נהפך לאוהב) יהי' בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש, שאז יהי' שלום בריבוי וברכה בריבוי⁴², ריבוי בלתי מוגבל, כמ"ש⁴³ פרזות תשב ירושלים, בלי מדידות והגבלות.

(35) שמיני ט, כב.

(36) ראה פרש"י עה"פ פרשתנו יח, ח. וראה ספר השיחות ה'תשי"א ע' 159 (בענין דגאולה דייט כסלו).

(37) ראה טושו"ע חר"מ רסמ"ז.

(38) ע"פ לשון הכתוב – קהלת ב, יג.

(39) נו, ב.

(40) נשא ו, כו.

(41) סוף מס' עוקצין.

(42) אסת"ר בסופו.

(43) זכרי' ב, ח. וראה פרש"י עה"פ.

בס"ד. אחרון של פסח ה'תשל"ח

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאותי, ומביא כ"ק מו"ח אדמו"ר במאמרו ד"ה זה [שנאמר לפני שלשים שנה¹] דיוק הזהר² בזה שנאמר כימי לשון רבים, הרי יציאת מצרים היתה ביום אחד (בחד זמנא נפקו), וכן בזכירת גאולה מצרים כתיב למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים (יום לשון יחיד), ולמה נאמר כאן כימי לשון רבים. ומבאר, שכל הימים מהזמן דיציאת מצרים עד הגאולה העתידה הם ימי צאתך מארץ מצרים, ולכן נאמר כימי לשון רבים.

וממשיך בהמאמר, דלהבין זה יש להקדים דאיתא במשנה³ עה"פ למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך, ימי חיך העולם הזה כל ימי חיך להביא לימות המשיח. וצריך להבין, הרי גאולה העתידה תהי' נעלית הרבה יותר מהגאולה דיציאת מצרים [הן בנוגע להגאולה עצמה, שהגאולה העתידה תהי' גאולה שלימה שאין אחרי' גלות משא"כ הגאולה דיציאת מצרים, והן בנוגע להגילויים שהיו בהגאולה שהגילויים שיהיו בגאולה העתידה יהיו נעלים הרבה יותר מהגילויים שהיו בהגאולה דיציאת מצרים], ולמה יזכירו לע"ל הגאולה דיציאת מצרים. ומבאר⁴ שבהגאולה דיציאת מצרים נתחדש ענין עיקרי – פתיחת הצנור דכל הגאולות, גם דגאולה העתידה. ולכן, כל הימים מהזמן דיציאת מצרים עד גאולה העתידה הם ימי צאתך מארץ מצרים, ימי לשון רבים. ולכאורה יש לומר, שהקשר דשני הענינים שבהמאמר [הענין דימי לשון רבים, וזה שיזכירו יציאת מצרים גם בימות המשיח], הוא, כי הענין דימי לשון רבים הוא לפי שבהגאולה דיציאת מצרים נפתח הצנור דכל הגאולות גם דגאולה העתידה, ולכן יזכירו יציאת מצרים גם בימות המשיח. ולכאורה ביאור זה דורש תוס' ביאור, כי הקשר דשני הענינים הוא ששניהם הם מצד אותו הטעם, ומזה שאומר בהמאמר שלהבין הענין דימי לשון רבים יש להקדים מה שיזכירו יציאת מצרים לע"ל, משמע, שע"י הענין דזכירת יציאת מצרים מיתוסף ביאור בהענין דימי לשון רבים.

(1) מיכה ז, טו.

(2) משנת אמירת מאמר זה (תשל"ח) – אחרון ש"פ, תש"ח. נדפס בסה"מ ה'תש"ח ע' 159 ואילך.

(3) ח"ג קעו, רע"א. וראה גם זח"א בהשמות ס"י כה (רסא, ב), הובא באוה"ת נ"ך עה"פ סק"ו (ע' תפז).

(4) פ' ראה טז, ג.

(5) ברכות יב, סע"ב.

בד"ה כימי צאתך הנ"ל, יש להקדים תחלה מה שנתבאר לעיל בהמאמר שלפניו ד"ה כי בחפזון תש"ח (נדפס בסה"מ הנ"ל ע' 151 ואילך) ושם מובא המשנה שבברכות שם.

(6) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(7) ע"ד שני הענינים [שבהצא ריבוע] ראה בארוכה ד"ה כי בחפזון הנ"ל.

(8) פ"יב (סה"מ שם ע' 164).

ב) והנה הדיוק (בהמאמר) בזה שיזכירו יציאת מצרים לע"ל הוא לכאורה גם בהכתוב כימי צאתך גו', דכיון שהגילויים שיהיו בגאולה העתידה יהיו נעלים הרבה יותר מהגילויים שהיו ביציאת מצרים, מהו אומרו כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, שהעילוי דגאולה העתידה הוא שגם אז יהי' אראנו נפלאות כמו שהי' ביציאת מצרים. ולהוסיף, שהדיוק בהכתוב כימי צאתך גו' הוא לכאורה דיוק גדול יותר מזה שמזכירין יציאת מצרים לע"ל¹¹. כי זכירת יציאת מצרים לע"ל תהי' רק בדרך טפל¹² [והדיוק בהמאמר הוא שמצד גודל העילוי דגאולה העתידה לגבי הגאולה דיציאת מצרים לא הי' צריך (לכאורה) אז להזכיר יציאת מצרים אפילו בדרך טפל], משא"כ בהכתוב כימי צאתך מארץ מצרים גו' (כימי בכ"ף הדמיון) משמע שעיקר הענין דנפלאות הי' ביציאת מצרים והכתוב מחדש שגם בגאולה העתידה יהיו נפלאות כמו שהיו ביציאת מצרים. והגם שמבואר בכ"מ¹³ דהפירוש כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות הוא שהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יהיו נפלאות גם בערך הנפלאות שהיו בימי צאתך מארץ מצרים [כמרוז¹⁴ עה"פ אראנו נפלאות, אראנו מה שלא הראיתי לאבות שהרי נסים ונפלאות שאני עתיד לעשות עם הבנים יותר מהפלא ונפלאות מה שעשיתי עם אבות וכן הוא אומר¹⁵ לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו], מ"מ, מזה שהכתוב אומר שהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יהיו כימי צאתך מארץ מצרים, משמע דבהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יהיו ב' מעלות. שהנפלאות יהיו נפלאות גדולות ביותר, נפלאות גם בערך הנפלאות שהיו ביציאת מצרים. ועוד מעלה, שהנפלאות אז יהיו כימי צאתך מארץ מצרים. ועיקר החידוש והמעלה הוא (לא שהנפלאות אז יהיו נפלאות גדולות ביותר, אלא) זה שהנפלאות אז יהיו כימי צאתך מארץ מצרים.

ג) והענין הוא¹⁶, דבנסים יש (בכללות) שני סוגים. נסים שלמעלה מהטבע [כהנסים שהיו ביציאת מצרים, הפיכת מים לדם וכו'] ועד להנס דקריעת ים סוף שנהפך ים ליבשה], ונסים המלווים בדרכי הטבע. ובהם עצמם שלשה אופנים (בכללות). שלבושי הטבע הם באופן שניכר שהם רק לבוש להנס שמתלבש בהם. כנסים דחנוכה ופורים, ועד"ז כל הנסים שמברכים עליהם ברכת הנסים (נפל עליו כותל וניצל, וכיו"ב¹⁷). דעם היותם מלווים בדרכי הטבע מ"מ ניכר בגילוי הנס שבהם. למטה מזה –

9) וזה שבד"ה כימי צאתך מביא רק הדיוק בזה שיזכירו יציאת מצרים לע"ל – ואינו מביא הדיוק בהכתוב כימי צאתך (אף שזהו התחלת המאמר) – יש לומר, כי הענין דזכירת יציאת מצרים לע"ל שייך להביאור דיני לשון רבים, ראה לקמן סעיף ט.

10) ברכות שם (בגמרא).

11) אוה"ת נ"ך שם סק"ג (ע' תפז) וסק"ז (ע' תפז). אוה"ת לתהלים (יהל אור) ע' קנד.

12) יל"ש בשלח רמז רנ – הובא באוה"ת לתהלים שם.

13) תהלים קלו, ד.

14) בהבא לקמן (בכל הסעיף) – ראה גם סה"מ מלוקט ח"ד ע' רכה"ו. וש"נ.

15) סדור ברה"ג לאדה"ז פ"ג ס"א.

שלבושי הטבע מעלימים על הנס שמלוכש בהם, אבל מ"מ ניכר שאירע דבר בלתי רגיל, כמו ארבעה שצריכים להודות¹⁶, דעל נסים אלו אין מברכים ברכת הנסים אבל מביאים עליהם קרבן תודה ומברכים עליהם ברכת הגומל¹⁷. למטה מזה – שלבושי הטבע מעלימים ומסתירים לגמרי על הנס, עד שאין ניכר כלל שאירע דבר בלתי רגיל. כמ"ש לעושה נפלאות גדולות לבדו ואמרו רז"ל¹⁸ אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו.

וצריך להבין מה שמביא במאמר רז"ל הנ"ל עה"פ אראנו נפלאות הפסוק לעושה נפלאות גדולות לבדו, הרי במאמר¹⁹ זה עצמו אומר שהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יהיו נפלאות גדולות יותר מהנפלאות שהיו ביציאת מצרים, ואע"כ מביא על זה הפסוק לעושה נפלאות גדולות לבדו שהם הנסים שמוסתרים לגמרי שאפילו בעל הנס אינו מכיר בהם. ומבאר הצ"י²⁰, דשורש הנסים המלוכשים בטבע הוא מקום נעלה יותר משורש הנסים שלמעלה מהטבע. וכל שהנסים מתלבשים יותר בטבע מורה ששרשם הוא מקום נעלה יותר. וזהו לעושה נפלאות גדולות לבדו, ששורש הנסים המלוכשים לגמרי בטבע באופן שאין בעל הנס מכיר בנסו, הם מבחינת לבדו. וזהו מה שמביא במאמר²¹ הנ"ל בענין הנפלאות שיהיו בגאולה העתידה הפסוק לעושה נפלאות גדולות לבדו, שהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יומשכו מבחינת לבדו.

ולהוסיף, דעפ"ז יש לבאר גם מה שהכתוב מדייק אראנו נפלאות, שעיקר החידוש הוא לא בזה שיהיו אז נפלאות אלא בזה שהקב"ה יראה את הנפלאות, כי נפלאות ישנם גם עכשיו, ועד שישנם גם נפלאות גדולות הנמשכים מבחינת לבדו, והחידוש בגאולה העתידה הוא שאז יהי' אראנו נפלאות. דעכשיו, הנסים הנמשכים מבחינת לבדו הם באופן שרק לבדו יודע שזה נס, ובגאולה העתידה יהי' אראנו נפלאות, שיהי' נראה בגילוי הנס שבהם.

ד) והנה שני הסוגים שבנסים (נסים שלמעלה מהטבע ונסים המלוכשים בטבע) יש בכל אחד מהם מעלה²². וכיון שלע"ל יהיו כל הענינים בתכלית השלימות, צריך לומר, דמ"ש אראנו נפלאות הוא לא רק בנוגע להנסים המלוכשים בטבע (שלע"ל יהי' נראה בגילוי הנס שבהם, כנ"ל סעיף ג), אלא גם בנוגע להנסים שאינם מלוכשים בטבע. וכמובן גם מזה שאומר שהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יהיו כימי צאתך מארץ

(16) ברכות נד, ב.

(17) וראה סדר ברה"ג שם פ"ג ס"ז דלפי דיעה אחת כל מי שהי' בסכנה וניצול (לא רק ארבעה שמנו חכמים) צריך לברך ברכת הגומל.

(18) נדה לא, א.

(19) אוה"ת לתהלים שם.

(20) ראה בארוכה סה"מ מלוקט ח"ד ע' רכט ואילך.

מצרים, דהנסים שהיו ביציאת מצרים היו למעלה מהטבע²¹. ולהוסיף, דזה שנסים נק' בשם נפלאות הוא (בפשטות) לפי שהם פלא שאין להם מקום בטבע, ומזה מובן, דמ"ש אראנו נפלאות ואיתא במדרש שהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יהיו גדולות יותר מהנפלאות שהיו ביציאת מצרים [ועד שיהיו נפלאות בערך הנפלאות שהיו ביציאת מצרים] – הכוונה בזה היא, שהפלא (למעלה מהטבע) בהנסים שיהיו בגאולה העתידה הוא פלא גם בערך הפלא דהנסים שהיו ביציאת מצרים²². וצריך להבין מ"ש אראנו נפלאות, דלכאורה, להפירוש שאראנו נפלאות קאי על הנסים שלמעלה מהטבע (ובפרט שהלמעלה מהטבע דהנפלאות שיהיו לע"ל יהי' עוד יותר מהלמעלה מהטבע שהי' בהנסים דיציאת מצרים), מהו החידוש בזה שיראו את הנפלאות.

ה) ויובן זה בהקדים מה שהובא לעיל (סעיף ג) שהנסים שאין בעל הנס מכיר בנסו שורש המשכתם הוא מבחינת לבדו. וצריך להבין, איך אפשר שלבושי הטבע יעלימו ויסתירו על נס שנמשך מבחינת לבדו. והענין הוא, דמהמעלות בנסים המלובשים בטבע לגבי הנסים שלמעלה מהטבע, הוא כמו שמבאר אדמו"ר האמצעי בשער האמונה²³, דע"י שהנס מתלבש בטבע הוא בא בגילוי. דהנסים שאינם מלובשים בטבע, יודעים רק מציאותם ולא מהותם. וכמו נס דתחיית המתים, דהגם שרואים בפועל שבתחילה הי' מת ועכשיו הוא חי, אין יודעים ומשיגים איך הוא קם לתחי'. ועד"ז הוא בכל הנסים שלמעלה מהטבע. ולכן נקראים נסים אלו בשם נפלאות, דפלא הוא זה שאינו מושג בשכל [ועד, שכשאדם רואה דבר פלא הוא משתומם על זה, דהשתוממות הוא ביטול השכל²⁴]. וע"י שהנס מתלבש בטבע, הוא בא בגילוי, שמשגיגים את מהותו. כהנס דפורים, שידועים ומשיגים איך נתבטלה הגזירה (שזה הי' ע"י אסתר וכו'). וכן ארבעה שצריכים להודות, שידועים ומשיגים איך נתרפא החולה (שזה הי' ע"י סממני הרפואה), וכיו"ב.

ויש לומר, דענין זה [שבהנסים המלובשים בטבע, מהות הנס הוא בגילוי] הוא בעיקר בהנסים שאין בעל הנס מכיר בנסו. דהנסים שניכר בגילוי שלבושי הטבע הם רק לבוש להנס שמתלבש בהם, ואפילו הנסים שאין ניכר בהם בגילוי שהוא נס אבל מ"מ ניכר שהוא דבר בלתי רגיל (כמו ארבעה שצריכים להודות), הם בגדר פלא שאינם מובנים בשכל [שלכן צריכים להודות עליהם, דהודאה הוא ביטול השכל²⁵], והנסים שאין בעל הנס מכיר בנסו הם מלובשים בטבע כ"כ עד שמושגים בשכל. ועפ"ז יש לומר

21) להעיר גם מ"ש בההפטורה דאחש"פ (ישע"י יא, טז) והיתה מסילה גו' כאשר היתה לישראל ביום עלותו מארץ מצרים, דוהיתה מסילה גו' הוא נס שאינו מלובש בטבע והכתוב מדמה זה לק"ס שהיתה ביציאת מצרים.

22) דגם בנסים שאינם מלובשים בטבע ישנם ריבוי סוגי נסים – ראה לק"ש ח"ז ע' 225. ובכ"מ.

23) פט"ו (ל, ב).

24) המשך תער"ב ח"ב ע' תתצד. ובכ"מ.

25) סידור (עם דא"ח) מד, ג. קונטרס פירוש המילות ספקל"ט.

דזה שהנסים הנמשכים מבחינת לבדו הם באופן שאין בעל הנס מכיר בנסו, הוא, כי הענינים הנמשכים מבחינת לבדו הם בגילוי בכל מקום (כי אין שייך שיהי' איזה דבר שיוכל להעלים עליהם), ולכן הם מלובשים בטבע באופן שאין בעל הנס מכיר בנסו, שאין בהם פלא כלל (גם לא כהפלא דארבעה שצריכים להודות) והם מושגים בשכל²⁶.

ו) והנה החילוק דשני הסוגים שבנסים בשרשם הוא (כמבואר בשער האמונה שם²⁷) דהנסים המלובשים בטבע שורש המשכתם הוא מזה שאוא"ס הוא למטה מטה עד אין תכלית²⁸ – ענין ההתפשטות והגילוי דאוא"ס, שהוא מתפשט ומתגלה עד למטה מטה²⁹, ולכן הם באים בגילוי, עד שהם מושגים גם בשכל האדם, והנסים שלמעלה מהטבע שורש המשכתם הוא מזה שאוא"ס הוא למעלה מעלה עד אין קץ²⁸ – ענין ההתעלמות והעלי' שבאוא"ס, שהוא מתעלה ומתעלם בהעלם אחר העלם ובעילוי אחר עילוי, למעלה מעלה²⁹, ולכן, גם כשהם נמשכים למטה הם למעלה מגילוי, נפלאות וזהו³⁰ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, שבגאולה העתידה, גם הנפלאות ששורש המשכתם הוא מזה שאוא"ס למעלה מעלה עד אין קץ, יהיו בגילוי, והגילוי יהי' באופן דראי'³¹, אראנו.

ויש לומר, שבאראנו נפלאות שיהי' לע"ל, שני ענינים. שגם הנסים דלע"ל שלא יהיו מלובשים בטבע [כמו בקיעת הים והנהר – והחרים הוי' את לשון ים מצרים והניף ידו על הנהר גו'³²] יהיו בגילוי, ע"ד הנס דקריעת ים סוף שהי' ביציאת מצרים, דהגם שהי' למעלה מהטבע מ"מ ראו אז בגילוי (לא רק בקיעת הים, אלא גם) הגילוי שעל ידו נבקע הים, שכאור"א הי' מראה באצבעו ואומר זה אלי ואנוהו³³. והחידוש באראנו נפלאות דלע"ל לגבי הגילוי דקריעת ים סוף הוא, שהנפלאות שיהיו לע"ל יהיו נפלאות גם בערך הנפלאות שהיו ביציאת מצרים, היינו, שהנפלאות דלע"ל יומשכו ממקום נעלה יותר מהנפלאות שהיו ביציאת מצרים³⁴ [ולכן יהיו גם נפלאות גדולות יותר בפשטות], ואעפ"כ

(26) וזה שלבושי הטבע מעלימים על ה"נס", שאין ניכר שזה נס – אין זה נוגע לבחינת "לבדו". כי זה שנמשך מבחינת "לבדו" הוא הענין עצמו, אבל באיזה אופן יהי' הענין – אם באופן דטבע או באופן דנס (שינוי הטבע) – זה נוגע לבחינת הגילויים [דכשהמשכה מבחינת לבדו היא ע"י בחינת הסוכב (הוי') היא באופן דנס שלמעלה מהטבע, וכשהמשכה היא ע"י בחינת ממלא (אלקים) היא באופן דטבע], ועל בחינת הגילויים הטבע הוא מסתיר, דאלקים מעלים ומסתיר על הוי'. וראה בארוכה שיחת מוצאי ש"פ אחרי שנה זו (תשל"ח).

(27) פט"ז (לא, א).

(28) ראה תקו"ז סוף תיקון נו (וראה שם תיקון יט – מ, ב). ז"ח יתרו לד, סע"ג.

(29) המשך באתי לגני השי"ת פ"ג ואילך (סה"מ ה'תש"י ע' 133 ואילך). וראה עד"ז המשך תרס"ו ס"ע

קפח ואילך.

(30) שער האמונה שם.

(31) דלא רק שיהיו מושגים בשכל אלא שיהיו גם באופן דראי'.

(32) ישע"י יא, טו.

(33) בשלח טו, ב ובפרש"י.

(34) כי זה שאוא"ס הוא למעלה מעלה הוא עד אין קץ, ולכן גם בהנפלאות הנמשכים מזה שאוא"ס הוא

למעלה מעלה יש ריבוי מדריגות אין קץ.

יהיו בגילוי ובאופן דראי. וגם, שהגילוי שהי' בקי"ס הי' רק לפי שעה, והגילוי דלע"ל (הגם שיהי' גילוי נעלה יותר מהגילוי שהי' בקי"ס, מ"מ) יהי' באופן תמידי ונצחי³⁵. ועוד ענין באראנו נפלאות, דע"י שלע"ל יתגלו הנפלאות לישראל, תהי' המשכתם גם בעולם באופן של גילוי, ולכן יתלבשו אז בטבע. ואעפ"כ יהיו נפלאות, כי זה שיתלבשו בטבע הוא לא מפני שהם בגדר גילוי [כהנסים המלובשים בטבע עכשיו, ששורש המשכתם הוא מזה שאוא"ס הוא למטה מטה, ענין ההתפשטות והגילוי דאוא"ס], אלא, דהגם ששורש המשכתם הוא מזה שאוא"ס הוא למעלה מעלה עד אין קץ, העלם שלמעלה מגילוי [ויתירה מזה, שהוא העלם שלמעלה גם מגדר גילוי, וכמבאר בהמשך ההילולא³⁶, דזה שאוא"ס הוא למעלה מעלה כו' הוא שגם בעצמותו אינו בגדר גילוי], מ"מ יהיו מלובשים בטבע, כי לע"ל גם ההעלם (שלמעלה מגילוי) יהי' בגילוי.

ז) ויש לומר, דבהתלבשות הנפלאות בטבע שיהי' לע"ל, שני ענינים. דזה שהנפלאות שלמעלה מטבע יתלבשו בטבע הוא כי אז גם ההעלם שלמעלה מגילוי יומשך בגילוי. וזה שהטבע לא יסתיר על הנפלאות הוא לפי שאז תהי' עליית הטבע, שגם הטבע יהי' כלי להנפלאות שלמעלה מהטבע. ועפ"ז יש לבאר הקשר דשני הפירושים באראנו נפלאות – פירוש אדמו"ר האמצעי שגם הנפלאות שלמעלה מהטבע יראו אז בגילוי (ולא כמו עכשיו שהנפלאות שלמעלה מהטבע יודעים רק מציאותם), ופירוש הצ"צ שגם בהנסים המלובשים בטבע (נפלאות גדולות הנמשכים מבחינת לבדו) יהי' נראה בגילוי הנס שבהם (כנ"ל סעיף ג) – כי התוכן דשני הפירושים הוא שלע"ל יהי' הטבע כלי למעלה מהטבע, שלכן לא יסתיר הטבע על הנסים המלובשים בו. אלא שלפירוש הצ"צ, ענין אראנו נפלאות הוא שהטבע לא יסתיר על הנסים השייכים לטבע (היינו, הנסים הנמשכים מזה שאוא"ס הוא למטה מטה כו', ענין הגילוי דאוא"ס). דהטבע כמו שהוא עכשיו מסתיר גם על נסים אלה. כי שורש הנסים המלובשים בטבע הוא בהגילוי דאוא"ס, דבכללות הוא שם הוי' שלמעלה מהטבע, ושורש הטבע הוא משם אלקים (אלקים בגימטריא הטבע³⁷) שמעלים ומסתיר על שם הוי'. ולע"ל יהי' שם אלקים כלי להגילוי דהוי'. ולפירוש אדמו"ר האמצעי, ענין אראנו נפלאות הוא שהטבע הנמשך משם אלקים יהי' כלי (גם) להנפלאות שלמעלה מהטבע הנמשכים מזה שאוא"ס הוא למעלה מעלה כו', העלם שלמעלה מגילוי (למעלה מהוי').

ח) וע"פ המובא לעיל (מהמאמר) שבהגאולה דיצאת מצרים נפתח הצנור גם דגאולה העתידה, יש לומר, שבהגאולה דיצאת מצרים נמשך גם הניתנת כח על הענין דאראנו נפלאות שיהי' בגאולה העתידה. והענין הוא, דזה שלע"ל יהי' הטבע כלי

(35) סה"מ ה'תש"ח שם ע' 152. ובכ"מ.

(36) המשך באתי לגני השי"ת פט"ז (סה"מ ה'תש"ז ע' 151).

(37) פרדס שער יב (שער התיבות) פ"ב. ר"ח שער התשובה פ"ד דה והמרגיל (ככא, ב). שעה"ה"א

רפ"ו. וראה בהנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' צג הערה 67.

ללמעלה מהטבע [ענין אראנו נפלאות] הוא ע"י הבירורים, שע"ז מזדכך העולם ומתעלה ונעשה כלי ללמעלה מהטבע. להתחלת ענין הבירורים היתה ביציאת מצרים. דע"י שעבדים היינו לפרעה במצרים³⁸ [לפרעה – מלך קשה, במצרים – מדינה קשה, שאין³⁹ עבד יכול לברוח משם⁴⁰] ואעפ"כ עמדו בנסיון, ע"ז ביררו הניצוצות שהיו במצרים. ועד שו"נצלו את מצרים⁴¹, שעשאה כמצולה שאין בה דגים וכמצודה שאין בה דגן⁴², וע"ז ניתן הכח על עבודת הבירורים בכל הימים שלאחרי יציאת מצרים (ימי לשון רבים), כולל גם הימים שבזמן הגלות.

ויש לומר, דמהטעמים על זה שמזכירין יציאת מצרים בכל יום הוא כי ע"ז מיתוסף בהנתינת כח שנמשך מיציאת מצרים על עבודת הבירורים בכל יום. וע"י שבכל יום ייום מבררים עוד ניצוצות ועוד ניצוצות, מתקרבים יותר לביאת המשיח, כי ע"י כל ניצוץ שנתברר, נעשה העולם יותר מזוכך, ועד שבגמר הבירורים יהי' העולם כלי לגילוי אלקות שלמעלה מעולמות, דבכללות הוא שהטבע דעולם יהי' כלי ללמעלה מהטבע, אראנו נפלאות. ולכן יזכירו יציאת מצרים גם בימות המשיח, כי זה שאז יהי' העולם כלי לגילוי אלקות שלמעלה מעולמות הוא ע"י הגאולה דיציאת מצרים. וזהו כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, דזה שאומר שאראנו נפלאות (לע"ל) יהי' כימי צאתך מארץ מצרים הוא, כי הנתינת כח על הענין דאראנו נפלאות שיהי' לע"ל היא מיציאת מצרים. ומדייק כימי צאתך, כימי לשון רבים, כי ביציאת מצרים היתה רק הנתינת כח על הענין דאראנו נפלאות, ובכדי שהענין דאראנו נפלאות יומשך בפועל הוא ע"י עבודת הבירורים בהימים שבין יציאת מצרים וגאולה העתידה, שהם ימי צאתך מארץ מצרים (כנ"ל סעיף א מהמאמר) ימי לשון רבים.

ט) ויש לומר, דמהחילוקים בין הכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות והכתוב למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך שממנו למידין שמזכירין יציאת מצרים גם בימות המשיח, הוא, דהכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות מדבר בגאולה העתידה, ואומר כימי צאתך מארץ מצרים שהנתינת כח על אראנו נפלאות שבגאולה העתידה הוא מימי צאתך מארץ מצרים, והכתוב למען תזכור גוי' נאמר בפרשת שמור את חודש האביב ועשית פסח גוי'⁴³, דפסח הו"ע יציאת מצרים, ואומר למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך להביא לימות המשיח, שהכוונה בהגאולה דיציאת מצרים היא שתהי' (נזכרת ו)נמשכת גם בהימים שלאח"ז,

(38) ואתחנן ו, כא.

(39) רש"י יתרו יח, ט (ממכילתא שם).

(40) ראה גם הגש"פ עם לקוטי טעמים ומנהגים ע' יד.

(41) בא יב, טו.

(42) ברכות ט, ב.

(43) ראה טז, א.

בימות המשיח. ועפ"ז יש לבאר מ"ש בהמאמר שלהבין הענין דימי לשון רבים יש להקדים הענין דזכירת יציאת מצרים לע"ל, כי זה שמזכירין יציאת מצרים בימות המשיח הוא לפי שזהו ענינה של יציאת מצרים, ועפ"ז יובן יותר מה שכל הימים מזמן יציאת מצרים עד גאולה העתידה [שעל ידם נמשך הכח שביציאת מצרים (על הגאולה העתידה) מהכח אל הפועל] הם ימי צאתך מארץ מצרים, ימי לשון רבים.

וע"פ הנ"ל שענינה של יציאת מצרים הוא להביא הגאולה העתידה, מיכן, שע"י זכירת יציאת מצרים בכל יום, ובפרט ע"י סיפור ביציאת מצרים בליל הפסח [בשעה⁴⁴ שיש מצה ומרור מונחים לפניך⁴⁵. ובזמן שביהמ"ק הי' קיים – בשעה שיש פסח מצה ומרור מונחים לפניך⁴⁶], ממחרים עוד יותר קיום היעוד כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, בגאולה העתידה ע"י משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו בגאולה האמיתית והשלמה, ובמהרה בימינו.

(44) השייכות דהענין המובא בהצארי ריבוע לתוכן המאמר – ראה בארוכה שיחת מוצאי ש"פ אחרי שנה זו (תשל"ח).

(45) נוסח ההגדה ממכילתא עה"פ בא יג, ח.

(46) שבלי הלקט. וראה פרש"י בא שם.

הוספה

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א יום ב', כ"ח סיון ה'תש"א (לאנ"ש שיחיו שברכו אותו)

— יובל שנים להצלת כ"ק אדמו"ר שליט"א
והרבנית הצדקנית נ"ע — יבחל"ח — מעמק הבכא האירופאי
וביאחסן צלחה לארצות הברית, ביום ב', כ"ח סיון ה'תש"א —
— אחרי תפלת מנחה, ו(המשכה) אחרי תפלת ערבית —

פארבונדן במיוחד מיט „ירחא תליתאי“,
כדלקמן), ד.ה. אַז דער יום זכאי פון כ"ח
בסיון באַווייזט אויף דעם כח פון מתן
תורה.

ווי ס'איז אויך מרומז אין דעם מספר
היום — כ"ח: אמת'ער כח (ע"פ תורה) איז
פארבונדן מיט דעם מספר שלשה, „ב-
תלת זימני הוה חזקה“, וכמ"ש „והחוט
המשולש לא במהרה ינתק“ — שלשה
באַווייזט אויף אַ כח קיים ונצחי, דעם
כח פון אַ דבר של קיימא. תכלית השלי-
מות פון כח (חזקה פון שלשה) גופא איז
— שלש פעמים שלש פעמים שלש = כ"ז
(אותיות ז"ך), וועלכער מ'האָט בשלימות
ביום הכ"ח, וואָס קומט תיכף נאָך דער
שלימות פון כ"ז (ג' פעמים ג' פעמים ג').

ב. ויש לומר אַז דאָס איז איינער פון
די טעמים פאַרוואָס מתן תורה איז גע-
ווען בחודש השלישי און איז פארבונדן
מיט דעם מספר שלשה — כמאחז"ל
„ברוך רחמנא דיהב אוריין תליתאי לעם
תליתאי על ידי תליתאי ביום תליתאי
בירחא תליתאי“ [און רב נסים גאון*]
רעכנט אויס נאָך ענינים של שלשה
בקשר מיט מתן תורה] — ווייל דורך מתן

א. דער ענין מיוחד אין אַ יום זכאי
— וואָס דער גאַנצער טאָג ווערט אַזוי
אַנגערופן („יום זכאי“) צוליב אַ גוטע
זאָך וואָס האָט פאַסירט אין דעם טאָג
(אפילו ווען דער דבר זכאי האָט
פאַסירט נאָר אין אַ זמן מסוים פון דעם
טאָג, בתחלה, באמצע אָדער בסוף היום)
— איז מרומז אין דעם נאָמען און צאָל
פון דעם יום בחודש¹.

ובנדוד — כ"ח סיון: כ"ח — אותיות
כח — בחודש באַדייט דער כח פון דעם
גאַנצן חודש. און כ"ח סיון באַדייט דער
כח פון גאַנץ חודש השלישי, וועלכער
איז אויסגעטיילט דערמיט וואָס ער איז
דער חודש פון מתן תורה (וואָס איז

(1) ובהמשך לזה — בירך א' מאנ"ש שי' את כ"ק
אדמו"ר שליט"א בברכת כהנים (מ"וידבר גו") עד
„ושמו גו' ואני אברכם“). המו"ל.

(2) בלשון חז"ל (תענית כט, א) „מגלגלין זכות
ליום זכאי“.

(3) שהרי בהשגחה פרטית אירע הדבר זכאי
ביום זה בחודש, ובמילא יש לזה שייכות עם היום
שבו אירע.

(4) ראה גם שיחת ש"פ שלח, כ"ח סיון תשמ"ט
(קובץ כ"ח סיון — יובל שנים" ע' 43 — קה"ת
ה'תשנ"א). סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 535 ואילך.

(*) כן יש נוהגין לברך בפרשת ברכת כהנים
כולה (נשא ו, כב ואילך) מתחלתה ועד סופה (כמו
שאומרים כל יום בברכות השחר), ולא רק בנוסח
הברכה (כפי שמברכים הכהנים ביו"ט וכיו"ב)
מ„יברך“ עד „וישם לך שלום“.

(5) ב"מ קו, ריש ע"ב. וש"נ.

(6) קהלת ד, יב.

(7) שבת פח, א.

(8) בפירושו לשבת שם.

מ'האט געלייגענט לעצטן שבת, שמיני'
מתברר¹⁴ כ"ח סיון (ברוב השנים)¹⁵:

„שלח לך אנשים ויתורו את ארץ
כנען“ גייט אויף שליחות המרגלים דורך
משה רבינו צו גיין באקוקן די לאַנד
בכדי פאַרלייכטערן די כניסה לארץ און
כיבוש הארץ¹⁶.

והיות אז דאָס איז געווען אַ שליחות
פון משה רבינו – טאַקע אין אַן אופן פון
„שלח לך, אני איני מצוה אותך“, נאָר
„לך, לדעתך“¹⁷ – איז דאָס אָבער לדעתו
של משה רבינו (און דער אויבערשטער
איז מעיד אז דאָס איז „לדעתך“, דעתו
של משה), וואָס ענינו בכלל איז ספירת
הדעת¹⁸ – איז פאַרשטאַנדיק, אז די
שליחות (מצד דעתו של משה) האָט זיך
זיכער אויסגעפירט, און דאָס האָט ב-
פועל פאַרלייכטערט די וועג אז מ'זאָל
דערנאָך קענען אייננעמען און אַריינגיין
אין ארץ ישראל ווי דאָס איז געווען
דורך יהושע, תלמידו וממלא מקומו של
משה¹⁹.

דער ענין אין עבודת השם:

יעדער איד דאַרף „כובש זיין“ חלקו
בעולם אין ארץ הלזו התחתונה און
מאַכן דערפון „ארץ ישראל“²⁰, בלשון

תורה איז אַריינגעגעבן געוואָרן אַ כח, אַ
קיום וחזק אין אידן און אין דער
גאַנצער בריאה, וכידועי אז דעמולט איז
בטל געוואָרן די גזירה וואָס האָט
פאַנאָדערגעטיילט צווישן „עליונים“ און
„תחתונים“, און ס'איז געגעבן געוואָרן
דער כח צו ממשיך ומגלה זיין אלקות
(עליונים) אין דער וועלט, עולם הזה –
תחתון, תחתון שאין תחתון למטה ממנו²¹,
ביז אז דאָס זאָל אינגאַנצן דורכנעמען
מציאות העולם בפנימיות, אז די עניני
העולם עצמם זאָלן ווערן אַ חפצא של
קדושה²².

ואדברא: תורה איז געגעבן געוואָרן
(בא מתן תורה) דוקא אין עוה"ז התחתון
שאין תחתון למטה ממנו (ביז אז „לא
בשמים היא“²³), ווייל דער עיקר כח
ותוקף פון אלקות איז ניכר בגלוי דוקא
אין גשמיות העולם הזה, אין דעם תחתון
שאין תחתון למטה ממנו, און דוקא דורך
עבודת התחתונים ווערט אויפגעטאָן המ-
שכת העצמות, ביז אז דורך אויפהויבן
דעם תחתון ביותר ווערט אויפגעהויבן
דער גאַנצער „בנין“, אויך די דרגות הכי
עליונות, פון סדר השתלשלות²⁴:

און די שלימות הגילוי פון דעם כח
פון „ירחא תליתא“ (דער כח פון מ"ת)
איז – כ"ח בסיון, ווען מ'האָט די שלי-
מות פון דריי מאָל דריי מאָל טעג
אין ירחא תליתא.

ג. וועט מען עס פאַרשטיין לויט
דער שייכות מיט פרשת שלח – וועלכע

(14) ראה זח"ב סג, ב, פח, א.

(15) ולפעמים חל כ"ח סיון בש"פ שלח עצמה.
ובשנה זו כ"ח סיון הוא ביום שני בשבוע, שהוא
מ"ב, שבתא, ולכן יכול להבדיל בו באם לא
הבדיל במוצש"ק (פסחים קו, סע"א).

(16) ראה רמב"ן ר"פ שלח.

(17) פרש"י שם.

(18) תניא פמ"ב, וראה לקו"ש ח"ו ע' 247 ואילך.

(19) ראה בארוכה שיחת ש"פ שלח, מבה"ח

תמוז (לעיל [סה"ש תנש"א ח"ב] ע' 617 ואילך).

(20) כפתגם הצמח-צדק: „מאך דא ארץ ישר-

אל“ (אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפה).

(9) תנחומא וארא טו. שמו"ר פ"ב, ג. ועוד.

(10) תניא פל"ו.

(11) ראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 212 ואילך.

ובכ"מ.

(12) נצבים ל, ג. וראה ב"מ נט, ב. שבת פט, א.

(13) ראה תו"א בראשית ד, א. וראה לקו"ש

חי"ח ע' 33.

בערך מער ווי ס'איז דא אין די אנדערע ספירות (שלמעלה ממלכות), ביז אַז עס ווערט דער „יתרון ארץ בכל היא“ – אַז דער „בכל“ שטייט בגלוי אין מלכות דוקא, כידוע אַז ענינה של מלכות איז צו אַרויסברענגען יעדער זאך בגלוי ובש-לימות, און אין אַז אופן של תוקף וקיום (וואָרום דער כח ותוקף פון אלקות ווערט נתגלה דוקא אין און דורך ארץ, און דער ביור פון דעם תחתון ביותר (וואָס נעמט זיך פון מלכות, די ספירה האחרונה און שרש אויף עולמות ב"ע), ביז אַז דאָס הויבט אויף אַלע דרגות שלמעלה, כנ"ל).

און דאָס איז דער פירוש אין „ויתורו את ארץ כנען“: דורך דער עבודה פון אַ אידן אין ארץ (כנען) דוקא, איז ער דאָרט מגלה דעם יתרון וואָס איז דא אין ארץ, „יתרון ארץ בכל היא“, וואָס דאָס גיט דעם כח צו כובש זיין און אַריינגיין אין דעם ארץ און זיך דאָרט באַזעצן באופן של קביעות, ביז מאַכן דאָרט (אין די תחתונים) אַ דירה לו יתברך.

עפ"ז איז פאַרשטאַנדיק די שייכות מיט כ"ח סיון (וועלכער ווערט געבענטשט פון שבת פ' שלח) – ווען עס שטייט בגלוי דער כח פון „ירחא תליתא“ – דער כח וואָס איז געגעבן געוואָרן באַ מתן תורה צו אויפּטאָן און מגלה זיין דעם יתרון אין ארץ („ויתרון ארץ בכל היא“), וועלכער ערמעגלעכט אַז מ'זאָל דערפון מאַכן אַ דירה פאַרן אויבערשטן.

ד. דערפון האָט מען אַ לימוד מיוחד בדורותינו אלו:

ס'איז ידוע דער פירוש²⁹ אין דעם וואָס כלב האָט געזאָגט (בפ' שלח³⁰)

הידוע²¹ – לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.

ובכדי דאָס אויספירן בנקל האָט מען די שליחות „ויתורו את ארץ כנען“²², כמבואר דער פירוש אין דעם²³, אַז „ויתורו“ איז מלשון „ויתרון ארץ בכל היא“²⁴; דער יתרון ומעלה וואָס איז דאָ דוקא אין ארץ (תחתונים), מער ווי אין שמים און אַלע מדריגות למעלה (כ-ידוע²⁵ אַז דוקא אין ארץ איז דאָ דער כח הצמיחה יש מאין וואָס נעמט זיך מלמעלה פון סדר השתלשלות). ובפרט דורך דער עבודה אין ארץ פון מברר זיין די ביורים למטה, וואָס דורך דעם ווערט אַ יתרון, יתרון האור מן החושך²⁶.

ובשרש הענינים²⁷:

ארץ איז ספירת המלכות, וועלכע האָט אין זיך אַ יתרון ומעלה לגבי אַלע ספירות שלמעלה ממנה. און נאָכמער – „ויתרון ארץ בכל היא“: מלכות איז כולל אין זיך „כל“, ספירת היסוד, וועל-כע איז אין זיך כולל אַלע (כל) ספירות שלפני זה, און דער יתרון אין מלכות ווערט אויפגעטאָן דורך דער המשכה פון „כל“ (אַלע ספירות וואָס זיינען נכלל אין ספירת היסוד) אין ארץ (מלכות), אָבער דערנאָך, בשעת דאָס ווערט נמשך אין מלכות, ווערט נתגלה דער יתרון וכח פון מלכות (לגבי אַלע ספירות), „אשת חיל עטרת בעלה“²⁸, אַ יתרון שלא

(21) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא פל"ו. ובכ"מ.

(22) ר"פ שלח.

(23) אוה"ת שלח ע' תמו ואילך.

(24) קהלת ה, ח.

(25) אוה"ת שם. וראה אגה"ק ס"כ (קלב, א ואילך). ובכ"מ.

(26) קהלת ד, יג.

(27) אוה"ת שם.

(28) משלי יב, ד.

(29) תו"א ר"פ שמות.

(30) יג, ל.

בחודש השלישי פון חדשי החורף, ע"ד חודש סיון, דער חודש פון מ"ת, חודש השלישי פון חדשי הקיץ⁽³⁹⁾ און רבותינו נשיאנו ממלאי מקומו – וואס גילוי תורת החסידות איז די התחלה – באופן של „טעימה“ עכ"פ, אבער דאס גיט א טעם אין דעם גאנצן ענין (כפשטות ענין של טעימה) – פון גילוי פנימיות התורה דלע"ל.

וכשם ווי בא מתן תורה (בירחא תליתאי) איז בכללות געגעבן געווארן דעם כח פון „ותורו את הארץ“, צו איבערמאכן עולם הזה התחתון, ביז אז די וועלט זאל מסייע זיין און מגלה זיין אלקות – אזוי ווערט עס אויך אויפ-געטאן דורך דעם גילוי פון פנימיות התורה והפצת המעיונות חוצה ובפרט באופן של התלבשות בהשגה (חב"ד) אין שכל האדם, ביז אין שכל פון נה"ב ושכל העולם, וואס דאס גיט דעם כח אז טבע העולם און די ענינים שלמטה זאלן זיין כלים לאלקות⁽⁴⁰⁾.

ואדרבא: דורך גילוי פנימיות התורה (באלף הששי) קומט צו א חידוש לגבי מתן תורה, אז מ'באקומט נאך א טיפערן כח צו מגלה זיין אלקות אין עולם, מער ווי ס'איז געווען (בגלוי) בא מתן תורה (נאך דאס גופא איז אויך געגעבן גע-ווארן בכח ובהעלם בא מ"ת, ע"ד „כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני“⁽⁴¹⁾): דורך נתינת התורה הנגלית, גליא דאורייתא (וואס איז געווען בעיקר בא מ"ת) באקומט מען

„עלה נעלה“ (ב' עליות, וע"ד „ואנכי אעלה גם עלה“⁽³¹⁾) – אז דאס גייט אויף צוויי עליות: די ערשטע עלי' פון גלות מצרים אין ארץ ישראל ובנין בית המקדש, און די צווייטע עלי' פון גלות זה האחרון אין ארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה ובנין ביהמ"ק ה-שלישי (הנצחי): און „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“⁽³²⁾ – כשם ווי דער עיקר תכלית המכוון פון גלות מצרים איז בכדי מקבל זיין די תורה בא מתן תורה (תורה הנגלית⁽³³⁾), „כך כל אריכות הגלות הזה הוא כדי לזכות לגילוי פנימיות התורה שהי' לע"ל“ (ווי רש"י איז מפרש אויף „ישקני מנשיקות פיהו“⁽³⁴⁾) – „מובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם סוד טעמי ומסתרי צפונותי“⁽³⁵⁾).

און וויבאלד אז עס דארף זיין „טועמי' חיים זכו“⁽³⁶⁾ (בסוף אלף הששי, ערב שבת הגאולה⁽³⁷⁾) – דעריבער⁽³⁸⁾ איז געווען דער גילוי פון פנימיות התורה והפצת המעיונות חוצה אין (מחצית השני פון) אלף הששי, אנהויבנדיק דורכן בעש"ט און מגיד (תורת החסידות הכללית), און דערנאך – באופן פון התלבשות אין חכמה בינה ודעת (תורת חסידות חב"ד) – דורך דעם אלטן רבי'ן (ובפרט נאך דער גאולה פון י"ט כסלו,

(31) מקץ מו, ד.

(32) מיכה ז, טו.

(33) תו"א שם.

(34) שה"ש א, ב.

(35) וראה לקו"ש חכ"ב ע' 77 הערה 68. וש"נ.

(36) פנ"ח שער השבת רפ"ג. מג"א או"ח סר"ג.

סוסק"א. שו"ע אדה"ז שם ס"ח. ועוד.

(37) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' תקלא. סה"מ השי"ת ע' 245. ס' השיחות תש"נ.

ח"א ע' 254, 256. וש"נ.

(38) ראה לקו"ש חט"ו ע' 282. ח"כ ע' 173.

(39) אלא שסכלו שייך בעיקר לנסתר דתורה

כו' – לקוטי לוי יצחק אגרות ע' רה. ע' ריז.

(40) „שהטבע ממש יהי' אלקות והענינים של-“

מטה יהיו כלים לאלקות – סד"ה פדה בשלום

תרפ"ה (ע' פח).

(41) ראה מגילה יט, ב. ועוד.

איז דער ביאור אין דעם: וויבאלד אז „חוצה“ איז אַ לשון בתורת אמת, באַווייזט עס אויף אמינות הענין פון „חוצה“ (כנ"ל) – וואָס באמינות הענינים איז ניטאָ קיין „חוצה“ פון דעם אוי- בערשטן ח"ו (כמ"ש „אין עוד מלבדו“⁴⁷, „אין עוד“⁴⁸): און דאָס וואָס עס שטייט אין תורה דער לשון „חוצה“ מיינט דאָס דער אמת פון דער „חוצה“ – ווי „חוצה“ איז מגלה אלקות, ואדרבא: דוקא אין און דורך דעם חוצה (תחתונים בהסתר אורו ית' 49) איז ניכר בגלוי ובשלמות ובתכלית השלימות דער אמת פון אלקות, אַז „אין עוד (מלבדו)“ אפילו אין „חוצה“ [וע"ד די מעלה פון נסים ה- מלובשים בטבע⁵⁰].

און דער כח אויף דאָס מגלה זיין אין „חוצה“ איז – דורך „יפוצו מעינותיך“, די הפצה פון די מעינות פון פנימיות התורה, באמינות ובשלמות, באופן אַז עס ווערט נתגלה דער יתרון וכח נעלה אין „חוצה“, אַז דאָס איז מסייע און מגלה אלקות, ואדרבא – באופן נעלה יותר ווי אין „פנים“.

ו. ויש לומר אַז דער כח אויף דעם איז געקומען פון דעם מאסר וגאולה פון דעם אַלטן רבי'ן ב"ט כסלו (בחודש השלישי), כידוע (בשיחות רבותינו נשיאינו)⁵¹ אַז דעמולט האָט זיך אָנגע- הויבן דער עיקר ענין פון „יפוצו מעינותיך חוצה“:

בקשר מיט זיין גאולה שרייבט דער

בעיקר דעם כח צו מגלה זיין גליא דקוב"ה און גליא דישראל⁴², און דורך דעם אויך – גליא דאלקות אין עולם: דורך גילוי סתים דאורייתא באַקומט מען דעם כח צו מגלה זיין סתים דקוב"ה און סתים דישראל⁴², און דורך דעם – סתים דאלקות בעולם, די דרגות הכי נעלות פון אלקות וואָס זיינען באַהאַלטן אין ארץ („ויתרון ארץ בכל היא“), ביז דער כח העצמות וואָס איז דאָ אין עולם הזה הגשמי דוקא (וואָס „הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין כו“) ⁴³.

ה. דער ענין (אַז גילוי תורת החסי- דות גיט דעם כח צו מגלה זיין אלקות אין עולם וביתר שאת וביתר עוז) איז אונטערגעשטראַכן אין דעם לשון⁴⁴, „יפוצו מעינותיך חוצה“⁴⁵:

מ'האָט גערעדט מערערע מאל, אַז יעדערער פון די דריי ווערטער גיט אַרויס אַ גאַנצן ענין וביאור אין תוכן העבודה, און זייענדיק לשון די אמינות תורה⁴⁴, באַדייט יעדער לשון די אמינות ושלמות פון תוכן לשון זה: „יפוצו ב- אמינות ובשלמות“, „מעינותיך“ באמינות ובשלמות, אין „חוצה“ באמינות וב- שלמות⁴⁶.

וואָס הייסט „חוצה“ בשלימות – לכ- אורה איז „חוצה“ פונקט פאַרקערט פון שלימות (וואָס איז נאָר אין פנים, אין קדושה און אלקות)?!

(42) ראה לקמן סי"ג.

(43) אגה"ק ס"ב (קכט, ריש ע"ב).

(44) משלי טז, ה.

(45) כמענה המשיח על שאלת הבעש"ט „אימתי אתי מר“: בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה (אגה"ק הבעש"ט הידועה – כתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ).

(46) נתבאר בשיחת ש"פ שלה, כ"ח סיון תשמ"ו – „קובץ כ"ח סיון יובל שנים“ ע' 38. לקו"ש חל"ג ע' 274.

(47) ואחתנן ה, לה.

(48) שם, לט.

(49) תניא פל"ו.

(50) ראה ד"ה כימי צאתך תשל"ח – „קובץ כ"ח

סיון יובל שנים“ ע' 97 ואילך.

(51) ראה ס' השיחות תורת שלום ס"ע 112

ואילך.

שלימות אין שלום, אז די וואס זיינען פריער געווען מנגדים, נעשים אוהבים גמורים, ווי ס'וועט זיין בשלימות ב- גאולה האמיתית והשלמה, כמ"ש⁵⁷, אז אהפוך אל עמים (לשון רבים) שפה ברורה ג' לעבדו שכם אפד" (ווי דער מיטעלער רבי איז מבאר⁵⁸).

ז. אין דער שלשלת פון „פוצו מעינותיך חוצה“ עצמה (דורך רבותינו נשיאנו) זיינען געווען כמה דרגות ושלבים – במשך השבעה-תשעה דורות פון דעם בעש"ט און דעם אַלטן רבי'ן ביז דורנו זה:

נאָכדעם אַלטן רבי'ן (וועלכער האָט געלעבט אין ליאָזנאָ⁵⁹ און דערנאָך אין ליאָד⁶⁰) זיינען רבותינו נשיאנו גע- ווען כמה דורות אין ליובאַוויטש⁶¹. און דערנאָך (בדור השביעי פון בעש"ט) – האָט מען זיך איבערגעקליבן אין ראַסטאַוו⁶², און דערנאָך – לענינ- גראַד⁶³ (אָדער פעטערבורג, ווי עס האָט אַמאָל געהייסן⁶⁴), ולאחרי זה – אין

אַלטער רבי⁵²: „כשקריתי בספר תהלים בפסוק⁵³ פדה בשלום נפשי . . יצאתי בשלום“ וואָס דערפאַר איז באַ חסידים אָנגענומען דער ניגון פון „פדה בשלום נפשי“ בקשר מיט דער גאולה].

ו"ל איינער פון די ביאורים אין דער שייכות פון „פדה בשלום נפשי“ מיט דער גאולה והתחלה פון דעם עיקר פון הפצת המעינות חוצה: נאָך „פדה בשלום נפשי“ שטייט⁵³ „כי ברבים היו עמדי“. וואָס דאָס באַווייזט אויף כללות הענין, אַז דער „רבים“ און „רשות הרבים“ פון דער גאַנצער וועלט (עלמא דפרודא) ווערט אין אַ מצב פון „היו עמדי“⁵⁴, אַז ניט נאָר וואָס מ'דאַרף ניט האָרעווען און עכ"פּ עפעס טאָן אַז דער „רבים“ זאָל ניט שטערן, נאָר אדרבא: דער „רבים“ שטייט „עמדי“, ביז אַז דאָס איז מסייע, נאָכמער מסייע צו דעם „רשות היחיד“ ליחידו של עולם, אַז דאָס זאָל זיין בתכלית השלימות ובתכלית האמיתיות (כנ"ל).

און דעריבער טוט דאָס אויף „פדה בשלום נפשי“, אַז די פדי' (וגאולה) איז בדרך שלום (בלי קיין מלחמה), וע"ד ווי ס'איז געווען בימי שלמה, אַז אַלע פעל- קער זיינען בטל געוואָרן לגבי שלמה (אָן קיין מלחמה), ביז אַז זיי האָבן אים מסייע געווען („עמדי“), און דערפאַר ווערט ער אָנגערופן בשם שלמה ווייל שלום⁵⁵ הי' בימיו⁵⁶. ביז אַז דאָס „פדה בשלום נפשי“ גייט אויף תכלית ה-

(52) אגרות קדוש שלו סל"ח. ושי"נ.

(53) תהלים נה, יט.

(54) כדברי חז"ל עה"פ, שגם אנשי אבשלום התפללו בעד דוד (ירושלמי סוטה פ"א סה"ח).

(55) דה"א כב, ט.

(56) ושייך גם לשלמה מלשון שלימות, ש- שלימות גילוי אלקות היא דוקא כשזה באופן של „שלום“ עי"ז ש„רבים היו עמדי“.

(57) צפני' ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א וספי"ב.

(58) שערי תשובה ד"ה פדה בשלום נפשי פי"א.

(59) משנת תקכ"ז („שלשלת היחס וראשי פרקים מתולדות בית רבינו“ – בהקדמת „היום יום“).

(60) מ"א מנחם אב תקס"א עד ערב שבת מברכין אלול תקע"ב (שם).

(61) ק"ג שנים – מח"י אלול תקע"ג (שאז קבע אדהאמ"צ דירתו בעיר ליובאוויטש) עד י"ז מרחשון תרע"ו (כשעזב אדמו"ר מהורש"ב ליובאוויטש והעתיק מושבו לעיר רוסטוב ע"נ דאן) – שם.

(62) בשנת תרע"ו (כבהערה הקודמת).

(63) משנת תרפ"ד עד לאחרי מאסר וגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת תרפ"ו, שאז העתיק מושבו למושבה מאלאחאוקא – סמוכה למאסקווא (שם).

(64) ובימים אלה יש שקו"ט להחזיר שמו ל- פעטערבורג. ראה שיחת ש"פ קרח, ג' תמוז (לקמן [סה"ש תנש"א ח"ב] ע' 658).

נתגלה דער „יתרון ארץ בכל היא“, ועד“ז איז פאַרשטאַנדיק לאַחרי מתן תורה עצמו, אַז דוקא אין דעם „חצי כדור התחתון“, וואו מ״ת איז נישט געווען בגלוי, ווערט די שלימות ההתגלות פון דעם „יתרון ארץ בכל היא“, די שלימות גילוי התורה ופנימיות התורה באופן פון יפוצו מעינותיך חוצה.

ווי ס׳איז מרומז אויך אין דעם מספר הכתובת פון דעם בנין (דער מרכז פון ליובאוויטש בחצי כדור התחתון, פון וואָנעט אורה יוצאה לכל העולם כולו בהפצת המעינות חוצה) – 770, כידוע אַז 770 איז די גימטריא פון „פרצת“ (ווי אידן האָבן מפרסם געוועזן).

ויש לומר השייכות: מספר שבעה באַווייזט אויף דער שלימות פון שבעת ימי ההיקף, שבעה מדות – די השפעה אין אַלע דרגות (פון חסד ביז מלכות). און די שלימות פון שבעה איז – מאה פעמים שבעה (700) צוזאַמען מיט עשר פעמים שבעה (70), וואָס צוזאַמען ווערט דאָס – 770. און דעריבער איז דאָס בגימטריא „פרצת“ – ווייל די שלימות פון „פרצת“, די פריצה פון אַלע הגבלות פון זמן ומקום („פרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה“) – ביז באופן פון „פרצת“ בתוך „פרצת“ – ווערט (ניט דורך אַרויסגיין פון זמן ומקום, נאָר אדרבא – דוקא אין און דורך שלימות הזמן (והמקום) – 770, די שלימות פון מספר שבעה (זיבן הונדערט און זיבעציק).

דאָס הייסט, אַז צוזאַמען דערמיט וואָס מ׳האַט די פריצה שלמעלה ממדידה והגבלה („פרצת“) – האָט מען אויך דעם מקום וזמן, ווי דער דין איז בפשטות אַז דער מקום ובנין דאָרף

פולין⁶⁵, ביז – דער לעצטער שלב – ווען מ׳איז אָנגעקומען אין ארצות הברית⁶⁶, אין „חצי כדור התחתון“, און דאָרט גופא בכמה מקומות, ביז מ׳איז אָנגעקומען אין דעם אָרט און בנין וואו מ׳געפינט זיך איצטער, ביהכנ״ס וביהמ״ד ליובאוויטש – אין „770“ (ווי עס ווערט אָנגערופן).

זעט מען בפועל, אַז אע״פּ וואָס בכל דורות ומקומות אלו איז געווען התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה – איז דוקא אין „חצי כדור התחתון“, וואו מתן תורה איז נישט געווען (בגלוי)⁶⁷ – גע-וואָרן די התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה ביתר שאת וביתר עוז, מער ווי אין די דורות ומקומות שלפני זה, ביז באופן אַז דאָס דערגרייכט אין חוצה שאין חוצה ממנה – ווי מ׳זעט בפשטות⁶⁸.

און דער טעם לזה איז – כנ״ל בנוגע צו דעם גילוי פון מ״ת דוקא למטה – ווייל דוקא אין דעם תחתון ביותר ווערט

(65) באסרו חג סוכות תרפ״ח נסע מרוסיה ו-התיישב בריגא, לטביא. בשנת תרצ״ד העתיק מושבו לעיר וואַרשא, פולין. ובשנת תרצ״ו – העתיק את מושבו לעיר אַטוואַצק (שם), עד שהעתיק משם בחודש אלול תרצ״ט, עד שהגיע לריגא בה' טבת ת״ש. ובחודש אדר ראשון יצא משם (לשטאקהאָלם) בדרכו לארצות הברית והגיע לשם בט' אדר שני ה'ש״ת (ראה מבוא לאגרות קודש אדמו״ר מהור״י צ״ח).

(66) בט' אדר שני ה'ש״ת (כבהערה הקודמת). ובכ״ח סיון תש״א הגיע כ״ק אדמו״ר שליט״א והרבנית הצדקנית נ״ע – יבחל״ח. המו״ל.

(67) מכתב כ״ק מו״ח אדמו״ר – נדפס בסה״מ תש״ח ע' 232 ואילך. וראה אגרות קודש אדמו״ר מהור״י צ״ח ע' שלא. אגרות קודש אדמו״ר מהורש״ב ח״א ע' קסא. ועוד.

(68) ראה גם „פתח דבר“ ל„קובץ כ״ח סיון יובל שנים“.

וע"פ המדובר לעיל איז מובן, אז דער ענין קומט ארויס בגילוי ביום כ"ח סיון, וועלכער איז מגלה דעם כח פון דעם חודש – „ירחא תליתאי“, און דעם כח פון „אוריאן תליתאי“, און דעם כח פון „עמא תליתאי“, און פון אלע ענינים של „תליתאי“ פארבונדן מיט מתן תורה (ווי רב נסים גאון⁷⁴ רעכנט אויס), ובכללות – דער כח פון מלכות, „ויתרון ארץ בכל היא“, וואס איז מגלה „כל בשלימות ובאופן של קיימא (שלש פעמים שלש פעמים שלש)⁷⁵, און דוקא איז גשמיות העולם, באופן של ממש (ממשות).

ח. ע"פ הנ"ל איז פארשטאנדיק די שליחות („שלח לך“) פון דעם דור:

אע"פ וואס מ'געפינט זיך אין עוה"ז התחתון אין גלות, אין גלות זה האחרון, און דארטן גופא – אין חצי כדור התחתון [דער מקום פון רוב מנין ובנין פון אידן בזמנן] – איז אדרבא: דוקא פון און אין דעם מצב ומקום התחתון

לאחרי החמש מדות כנגד החמשה נשיאים שלפניו – ראה ס' השיחות תש"ע ע' 60. ועוד.
ו"ל שכל דורנו האנשים נשים וטף הוא ספירת המלכות.

(74) וע"ד הרמז יש לומר, ש„נסים“ מורה על גילוי הנסים בעולם [וכנראה במיוחד בשנים אלו – שנת תש"נ ר"ת תהא שנת נסים, ושנת תנש"א ר"ת תהא שנת אראנו נפלאות, כמדובר כמ"פ], כולל גם – הנסים המלובשים בטבע (ראה מכתבי חודש ניסן ש.ז. נדפסו לקמן [סה"ש תנש"א ח"ב] ע' 1894 ואילך), ו„גאון“ מרמז על גילוי שלימות התורה, כידוע מהטעמים לקריאת שם גאון, כי גאון הוא בגימטריא ששים, שמורה על בקיאותו בשים מסכתות (ראה הקדמת המאירי לאבות). ו"ל שלכן, דוקא ר' נסים גאון מבאר הפרטים בקשר התורה לענין תליתאי, שמורה על הקיום (חוט המשולש) שנעשה ע"י מ"ת, כנ"ל ס"א.

(75) ראה לקמן סי"ג.

האבן ד' כתלים און אגותקרה וכו', נאך דער זמן ומקום עצמו שטייט באופן של „פרצת“ (ואדרבא: דוקא זמן ומקום למטה טוט אויף שלימות ענין הפריצה כנ"ל). ע"ד ווי עס שטייט אויף ירושלים⁷⁶, אז „פרצת תשב ירושלים“ און צוזאמען דערמיט „ואני אהי' לה חומת אש סביב“.

און דער אָרט – „770“ גימטריא „פרצת“ – ווערט דער מקור ונתינת כח אויף יפוצו מעינותיך חוצה בכל העולם כולו, באופן אז מ'טוט אויף דעם „פרצת“ און דעם יפוצו מעינותיך אין „חוצה“, ביז אין חוצה שאין חוצה ממנה, אזוי אז מ'איז דארט מגלה דעם „יתרון ארץ בכל היא“.

ולהוסיף: דער סך-הכל ושלימות⁷⁷ פון די שבועים (70) שנה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר⁷⁸ איז געווען דוקא אין „חצי כדור התחתון“, אין „770“, וואו ער איז אָנגעקומען און געלעבט במשך די עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין: און דאָס גיט דערנאָך דעם כח צו דעם דור השביעי שלאחרי זה (כנגד ספירת המלכות) – עס זאל זיין די שלימות הגילוי פון שבועים (עשר פעמים שבעה) צוזאמען מיט שבע מאות (מאה פעמים שבעה) = 770, ושלימות הגילוי פון „ויתרון ארץ (מלכות) בכל (יסוד⁷⁹) היא“.

(70) זכר"ב, ב, ח.

(71) כידוע שבעת הסתלקות הצדיק נעשה ה' עלי' של „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו“ (אגה"ק ביאור לסי' ז"ד), ונמשך ומתגלה ומאיר מלמעלה למטה (שם סי' כ"ח).

(72) שנולד בליובאוויטש בשנת תר"ם (י"ב תמוז), ונסתלק בניו-יאָרק ושם מ"כ, בחצי כדור התחתון, בשנת תש"י (יז"ד שבט).

(73) וידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר הוא כנגד ספירת היסוד (ושמו (הראשון) יוסף, שהוא מדת היסוד),

איז - גילוי אלקות למטה בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו, א דירה לו (לעצמות) יתברך בתחתונים, וואס אין א דירה שטייט דער עצם ב' גלוי. - וי"ל אז דאס איז אויך דער שרש פון וואָרט „גאולה“ און „גולה“ - מלשון גילוי.

ט. ויש לומר, אז כשם ווי דאָס איז בנוגע צו כללות ענין הגלות וגאולה, אזוי איז דאָס אויך בנוגע צו דעם מקום פרטי וואו מ'געפינט זיך אין „חצי כדור התחתון“ - אז היות אז דאָס (דער „מקדש מעט“⁷⁸) איז דער אָרט וואו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט קובע גע- ווען מקומו, אַלס דער מקור אויף הפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, ווערט דוקא אין און פון דעם אָרט אויפגעטאָן די גאולה און בנין בית המקדש השלישי, „מקדש⁷⁹ אד' כוננו ידיך“⁸⁰,

דאע"פ אז מקומו איז אין ארץ ה' קודש, אין ירושלים עיר הקודש, על הר הקודש - איז אָבער וויבאלד אז דאָס ווערט אויפגעטאָן דורך „מעשינו ועבודת- תינו כל זמן משך זמן הגלות“⁸¹, ובפרט אין סיום פון זמן הגלות דורך דער עבודה פון „יפוצו מעינותיך חוצה“ - האָט מען אין דעם אָרט, און דוקא אין דעם אָרט, די גאַנצע צוגעגרייטקייט צום „מקדש אד' כוננו ידיך“,

והגלות, ביז אין דעם תחתון שאין תחתון למטה ממנו - ווערט אויפגעטאָן די גרעסטע עלי' און פון אַלע דרגות און דורות שלפני ושלמעלה זה, כולל אויך פון חצי כדור העליון און פון די דורות נעלים ביותר (דור דיעה של משה רבינו וכיו"ב), ביז די עלי' פון דער גאולה האמיתית והשלימה, א גאולה פאַר כל העולם כולו (אויך חצי כדור העליון), און פאַר אַלע דורות כולם.

וכידוע אז דער וואָרט „גאולה“ ווערט אויפגעמאַכט דוקא דורך דעם וואָרט „גולה“ בתוספת אל"ף - ווייל די גאולה ווערט נמשך אין און קומט פון און דורך (דער עבודה פון) אריינשטעלן דעם אל"ף פון אלופו של עולם אין גלות (גולה)⁷⁶;

און וויבאלד אז די גאולה קומט דוקא פון דעם מצב הכי תחתון, דערי- בער טוט עס אויך אויף אז עס זאָל זיין א גאולה האמיתית והשלימה, א גאולה נצחית שאין אחרי' גלות, אויף וועלכע מ'זאָגט „שיר חדש“ לשון זכר⁷⁷ [ניט ווי די גאולות שלפני זה, וועלכע האָבן דערנאָך געהאַט אַ הפסק], וואָרום דוקא דורך דעם וואָס דאָס קומט פון דעם תחתון ביותר, ווערט נתגלה דער אמת ושליומות הענין, אז דאָס איז א דבר של קיימא, און באופן גלוי דוקא - די מעלה פון ספירת המלכות (שענינה גילוי באופן של קיימא, כנ"ל ס"ג), וואָס ווערט נתגלה בשלימות בגאולה האמיתית וה- שלימה ע"י משיח צדקנו (ממלכות בית דוד), כידוע אז דער אויפטו פון גאולה

78 יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

79 בשלח טו, יז.

80 וגם לפני זה הרי הוא „מקדש מעט“. ולהעיר מ„התמים“ (חוברת ב ע' קכו [ק, ב]) דברי אחד מזקני חסידי האמיל בימי הצ"צ: מיום שחבר ביהמ"ק וקד"ק עד אשר ירחם השי"ת וישלח לנו גואל צדק. . ויבנה לנו את ירושלים וביהמ"ק עם הקד"ק, הנה ליובאוויטש הוא ירושלים שלנו, והבית הכנסת אשר כ"ק אדמו"ר מתפלל בו הוא ביהמ"ק שלנו וכו'.

81 תניא רפ"ז.

76 לקו"ת בהעלותך לה, ג. וראה שיחת ש"פ אחו"ק וש"פ אמור (לעיל [סה"ש תנש"א ח"ב] ע' 504 ואילך).

77 מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר - פסחים קטז, ב.

שטייענדיק אין א זמן ומקום זכאי – בחודש השלישי, און א בית משולש, בית תורה תפלה ומעשים טובים (דער „חוט המשולש“ פון תורה עבודה וגמילות חסדים), און דעמולט גופא, אין דעם טאָג פון כ"ח סיון – ווען עס שטייט בגלוי דער כח פון גאָנץ חודש השלישי (ג' פעמים ג' פעמים ג'), שענינו: המשכת וגילוי אלקות למטה באופן של קיימא –

באַקומט יעדער איד אַ תוספת כח און שטאַרקייט צו מקיים זיין די שליחות פון אונזער דור – וועלכער האָט די שליחות און אָנזאָג פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז מ'דאַרף שטיין „עמדו הכן כולכם“⁸⁸ אויף מקבל זיין די גאולה האמיתית והשלמה, ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל.

און זייענדיק די שליחות פון דעם דור – דער חידוש פון דעם „תלמיד ותיק“ בדורנו (וואָס כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש שניתן למשה מסיני) – איז פאַרשטאַנדיק, אַז בשעת אפילו אַ קליין קינד זאָגט בימינו אלה אַז ער האָפט און בעט אַז משיח וועט קומען – איז דאָס אַ חידוש אמיתי אין תורה, ביז אַז דאָס ווערט אַ חלק פון דעם „חידוש תורה“ וואָס „מאתי תצא“⁸⁹, פון דעם אויבערשטן אַליין, וואָרום דער אויבער-שטער איז מסכים צו די ווערטער און בקשות פון אידן – „נער ישראל ואוהבהו“⁹⁰, און דער אויבערשטער איז מגלה זיין אהבה בפשטות ממש, באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, אין עולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

ביז אַז תיכף ומיד ווערט אין דעם אָרט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיר“ – וואָס דאָס קען דאָך כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מאַנען און אויס-פירן, אַז צום אַלעם ערשטן ווערט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיר“ אין דעם אָרט („זיבן הונדערט און זיבעציק“) וואו ער האָט געלעבט און געטאָן עבו-דתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, דער סך-הכל פון כל עבודתו (כנ"ל).

און דוקא דורך דעם סיום העבודה אין חצי כדור התחתון, ביז אין דעם תחתון תחתון ביותר – „הויבט מען אויף“ און מ'איז מגלה דעם גאָנצן בנין פון „מקדש אד' כוננו ידיר“, ביז אויך דעם גג של הבנין, וואָס „מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם“⁸² – ווערט דאָס אַלץ „אויפ-געהויבן“ (אויפגעטאָן) דורך דער עבודה (הגבהה) פון דעם תחתון ביותר.

וּתִכְפּ וּמִיד מִמֶּשׁ – „ארו עם ענני שמיא“⁸³ – ווערן אַלע אידן, „בנערינו ובקזנינו בבנינו ובבנותינו“⁸⁴, איבערגע-שטעלט אין ארצנו הקדושה, צוזאַמען מיטן בית המקדש השלישי וואָס מ'האָט דאָ, און מ'נעמט דאָס אַלץ מיט צוזאַמען, צוזאַמען מיט „כספם וזהבם אתם“⁸⁵, די עבודה פון אהבת ה' ויראת ה'⁸⁶, וואָס דאָס איז כולל אַלע מצוות עשה און אַלע מצוות לא תעשה⁸⁷.

י. דער לימוד דערפון:

(82) ילקוט שמעוני ישעי' רמז תצט.

(83) דניאל ז', יג. סנהדרין צח, א.

(84) בא' י, ט.

(85) ישעי' ס, ט.

(86) ראה תו"א ר"פ וישב.

(87) ראה תניא פ"ד.

(88) אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ג' ע'

רעט.

(89) ישעי' נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

(90) הושע יא, א.

ית⁴³, דורך תורה - אסתכל באורייתא וברא עלמא⁴⁵.

ועוד והוא העיקר: פון דעם דיבור בכל ענינים אלו, וועלכער איז פארבונדן מיט דיבורו של הקב"ה - איז דיבורו של הקב"ה חשיב מעשה⁴⁶, ווערט די מעשה של הקב"ה, וואָס די מעשה העיקרית שלו איז - גלייך אַראָפּברענגען גען און מגלה זיין (מיט אַלע פירושים שבדבר) די גאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש בפשטות.

* * *

[התפללו תפלת ערבית, ולאחר התפלה המשיך י"כ אדמו"ר שליט"א:]

יב. נוסף אויף דעם וואָס כ"ח סיון איז אַ המשך צו כ"ז (זך) סיון (כנ"ל ס"א), וואָס דאָס רעדט זיך בעיקר וועגן דער עבודה פון אַ אידן אין וועלט (ביז אין חצי כדור התחתון), איז ער אויך אַ הכנה והקדמה צו דעם יום שלאחריו - כ"ט סיון, ערב ראש חודש (תמוז), וואָס רעדט זיך בעיקר וועגן דער התאחדות פון אַ אידן מיט דעם אויבערשטן (וואָס קומט בכח פון דער עבודה בכ"ח סיון).

דער ענין אין דעם:

בערב ראש חודש ווערט דער אור הלבנה נעלם לגמרי אַלס הכנה צו דעם מולד חדש בראש חודש. ובלשון

ובפרט אַז מ'האָט דערצו דעם סיוע פון כל עניני העולם - „ברבים היו עמדי" - אַזוי אַז אַלע עניני העולם זיינען מסייע און פירן צו דער איין און איינציקער מטרה: די גאולה האמיתית והשלימה.

יא. אין דעם אַלעס קומט צו נאָכמער דורך דעם וואָס מ'וועט געבן יעדערן אַ שליחות - מ'מאכט יעדערן פון די נמצאים כאַן פאַר אַ שליח מצוה לצדקה, דורך געבן אים אַ שטר לצדקה און ער איז דערנאָך מוסיף מדילי,

וגדולה צדקה שמקרבת את ה- גאולה⁴⁷, ביז אַזאָ קירוב וזירו אַז עס בלייבט ניט קיין איין רגע פנוי, נאָר גלייך פון אונזער צוזאָמענערעפן זיך איצטער דאָ - „כאיש אחד בלב אחד"⁴⁸ [ווי דאָס איז געווען שוין בראש חודש סיון, און פון ראש ווערט עס נמשך על ובכל ימי החודש, ועאכו"כ ביום כ"ח בו - דער טאָג וואָס ער איז דער כח פון דעם גאַנצן חודש] - גייט מען אין ארץ הקודש,

ותיכף ומיד, ועוד והוא העיקר - ממש, באופן של ממשות, אָנהויבנדיק פון דעם גילוי פון דעם „חלק אלוהה ממעל"⁴⁹ (און ווי דער אַלטער רבי איז מוסיף⁴⁹): ממש, און דוקא אַלס נשמות בגופים צוזאַמען, ואדרבה - מיט אַ הוספה אין בריאות הגוף און בריאות הנשמה, און אויך - אין בריאות כל העולם כולו, ביז אַז עס ווערט נתגלה ווי דער גאַנצער וועלט ווערט באַשאַפן בכל רגע ורגע מאַין ליש פון עצמותו

(95) זח"ב קסא, א.ב.

(96) ב"ר פמ"ד, כב. אוה"ת שמות ס"ע ב'תשב ואילך.

(97) לאחר התפלה הכריז הגבאי שי' שתהיי' כעת הפסקה ואח"כ יחלק כ"ק אדמו"ר שליט"א את הקונטרס והשטרות לצדקה. וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר (בחיור): אַנשטאָט מאַכן אַ הפסקה, וועט מען איצטער מאַכן אַ המשך (ביז עס וועלן אָנקומען די קונטרסים). וראה לקמן בהשחתה. המו"ל.

(91) ב"ב י, א.

(92) פרש"י יתרו יט, ב.

(93) איוב לא, ב.

(94) בתניא רפ"ב.

ווערן געבארן „תולדות“ – „תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים“¹⁰⁵,

ביז אַזוינע מעשים טובים (וואָס זיינען ניט קיין באַזונדער זאַך פון „והיו לבשר אחד“, נאָר מעשים טובים) דורך וועלכע אַ איד (בגופו ונשמתו) ווערט אַ „שותף להקב"ה“ (באופן של התאחדות) אין אַלע דעם אויבערשטן'ס ענינים, כולל ועיקר – אין ברענגען די גאולה האמיתית והשלמה, וואָס כדי דער אויבערשטער זאָל דאָס דורכפירן בשלימות דאָרף ער (כביכול) האָבן די השתתפות פון יעדער איד, און דוקא אַלס נשמה בגוף, אַז דורך „מעשינו ועבודתינו“ קומט די גאולה, און מ'דאָרף כביכול אַנקומען אַז דער איד זאָל מסכים זיין, און נאָכמער – ער זאָל וועלן און מכריז זיין, אַז ניט נאָר וואָס „הגיע זמן גאולתכם“¹⁰⁶, נאָר ס'איז שוין דאָ די גאולה בפשטות, כמדובר לעיל (ס"ס ח) אַז גאולה איז מלשון גילוי – דער גילוי פון אלופו של עולם אין „גולה“ (וואָס ווערט דורך דער עבודה פון אַ אידן אין גלות).

יג. און דער כח אויף דערגרייכן די התאחדות בערב ראש חודש [הן מלמטה למעלה, די התאחדות פון אידן מיטן אויבערשטן, ווי אידן דאָרפן אַנקומען צו דעם אויבערשטן, און הן מלמעלה למטה – דער אויבערשטער מיט אידן, ווי דער אויבערשטער דאָרף כביכול אַנקומען צו אידן] – קומט פון דעם יום שלפניו, כ"ח בחודש, וועלכער איז פאַרבונדן מיט דעם כח פון (מתן) תורה (ענינו פון חודש השלישי), ובפרט פון גילוי פנימיות התורה למטה (כנ"ל בארוכה):

דורך תורה ווערט די התקשרות

הכתוב⁹⁸: דורך דעם „יפקד מושבך“ (העלם הלבנה) בערב ראש חודש („מחר חודש“), ווערט דער „ונפקדת“ (מולד הלבנה בראש חודש), דער יחוד שימשא וסיהרא⁹⁹.

ובעבודת השם פון אידן – וועלכע זיינען דומין ומונין ללבנה¹⁰⁰: בערב ראש חודש איז די שלימות העבודה פון אַ אידן, ווען ער שטייט בתכלית הביטול (בדומה צו דער לבנה וואָס איז דעמולט בהעלם), און דאָס ברענגט גלייך די עלי' פון דער נשמה „ונפקדת“ – דער יחוד וזיווג פון כנסת ישראל (מלכות, סיהרא) און דעם אויבערשטן (ז"א, שמש), און אַזוי אויך דעם יחוד פון יעדער איד אַלס יחיד („ואתם תלוקטו לאחד אחד“¹⁰¹) מיט עצמות ומהות – אַזוי אַז זיי ווערן איין מציאות ממש, באחדות אמיתית – „והיו לבשר אחד“¹⁰², ביז אין אַן אופן פון יחיד¹⁰³, ביז – נאָך העכער פאַר יחיד.

וואָס דעמולט איז דאָך זיכער ניט שייך קיין ענין פון הפסק ח"ו¹⁰⁴, וואָרום אדרבא: ס'איז דאָ דוקא נאָר אַן ענין פון התאחדות, און התאחדות בתכלית השלימות.

ונוסף אויף דעם ענין ההתאחדות (צווישן אידן מיט דעם אויבערשטן) אין „והיו לבשר אחד“ – איז דאָ אַ צווייטער ענין אין „והיו לבשר אחד“: די תוצאות וואָס קומען דערפון אַרויס – אַז עס

98 שמואל-א, כ, יח.

99 ראה דרושי מחר חודש – סה"מ תקס"ז ע' מח ואילך. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

100 סוכה כט, א. ב"ר פפ"ו, ג. זח"א רלו, ב.

101 ישעי' כז, יב.

102 בראשית ב, כד.

103 ראה תו"א וארא נח, ב ואילך. ובכ"מ.

104 ראה לעיל הערה 97.

105 פרש"י ר"פ נח.

106 ראה לעיל ס"ט.

שולש" באופן שני - גליא בסתים, וסתים בגליא וכו' - אזוי אז מ'האט די אמת'ע התאחדות פון אלע דריי, אזוי אז מ'האט אלע ענינים פון גליא, אלע ענינים פון סתים, און אלע ענינים פון סתים ווי זיי שטייען בגלוי (שלש פעמים שלש פעמים שלש), - אלס אן איין און איינציקע מציאות פון „יחידה ליחיד" ¹¹³.

און דער כח אויף דעם קומט פון כ"ח סיון, ווען מ'האט די שלימות פון שלש פעמים שלש פעמים שלש (די אלע דריי אופנים אין דער התאחדות פון „תלת קשרין"), דער טאג וואס איז פארבונדן מיט דעם שלימות גילוי הכח פון (מתן) תורה, און אויך פון פנימיות התורה, וב- אופן אז אויך די סודות התורה שטייען בגלוי (ביז אין חוצה פון חצי כדור התחתון) - דורך וועלכער עס ווערט די שלימות ההתאחדות פון אידן מיטן אויבערשטן (יחוד שימשא וסיהרא), סיי בבחי' גליא און סיי בבחי' סתים.

און דורך דעם - ווערט נמשך די אחדות אויך אין עולם, סיי אין גליא שבעולם און סיי אין סתים שבעולם, און סיי אז דער סתים שבעולם - ביז כח העצמות שבו - שטייט בגלוי.

יד. וועד ועיקר, אז דורך דעם גילוי פון יחידה שבנפש שבכל אחד ואחת מ'ישראל - וואס דאס איז דער (חלק ה) משיח אין יעדער איד ¹¹⁴, ובפרט אין כללות עם ישראל ווען מ'קלייבט זיך צוזאמען (כמה פעמים עשרה) אין א בית משולש (תורה תפלה ומעשים טובים) - זאל זיין דער גילוי פון יחידה הכללית, משיח צדקנו ¹¹⁵.

והתאחדות פון אידן מיטן אויבערשטן, כמאמר הידוע ¹⁰⁷, „תלת קשרין" ¹⁰⁸ אינאם מתקשראן דא בדא, קוב"ה אורייתא וישראל, וכל חד דרגא על דרגא סתים וגליא כו", און דורך דער התקשרות פון ישראל ואורייתא ווערן ישראל פאר-בונדן מיט קוב"ה, ביז אז ישראל וקוב"ה כולא חד (נאך העכער ווי די התקשרות ע"י אורייתא, וואס דערפאר זיינען דא „תלת קשרין" ¹⁰⁹).

און אין דער התקשרות גופא זיינען פאראן צוויי אופנים וסדרים, כידוע ¹¹⁰: (א) גליא ד'ישראל פארבינדט זיך מיט גליא ד'תורה און מיט גליא ד'קוב"ה, און סתים ד'ישראל פארבינדט זיך מיט סתים ד'תורה און סתים ד'קוב"ה ¹¹¹, (ב) גליא ד'ישראל פארבינדט זיך מיט סתים ד'ישראל, און סתים ד'ישראל מיט גליא ד'תורה, און גליא ד'תורה מיט סתים ד'תורה, און סתים ד'תורה מיט גליא ד'קוב"ה און גליא ד'קוב"ה מיט סתים ד'קוב"ה.

ואלו ואלו דברי אלקים חיים ¹¹² - מ'האט ביידע אופנים וענינים צוזאמען אין א לעבעדיקן (אלקים חיים) אופן באופן של קיום נצחי - סיי דער „חוט המשולש" (תלת קשרין) פון גליא (גליא ד'ישראל, גליא ד'תורה און גליא ד'קוב"ה), סיי דער „חוט המשולש" פון סתים (סתים ד'ישראל, סתים ד'תורה און סתים ד'קוב"ה), און סיי דער „חוט המ-

(107) זח"ג עג, א.

(108) כן הובא בכ"מ בחסידות. וראה סה"מ תרנ"ז ס"ע כח"ט. ה'ש"ת ע' 61 בהערה.

(109) ראה סה"מ תרנ"ז שם (ע' כח ואילך). ועוד.

(110) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' תקלה.

(111) ראה לקו"ת ויקרא ה, ג. נצבים מו, א.

(112) עירובין יב, א.

(113) נוסח הושענות (יום ג').

(114) ראה מאור עינים ר"פ פינחס.

(115) רמ"ז לוח"ב מ, ב. ולוח"ג רס, ב. ועוד.

דער איד מיט זיין יחידה שבנפש, וואָס פאַרבינדט אים מיט יחידה הכללית, משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, און אידן גייען צוזאַ- מען מיט דער תורה, מיט „תורה חדשה“ פון משיח צדקנו¹¹⁶, און דער המשך - דורך דעם אויבערשטן, „תורה חדשה מאתי תצא“, ועוד ועיקר - תיכף ומיד ממש.

[אח"כ חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת מהנוכחים שיחיו קובץ „כ"ח סיון - יובל שנים“, ובצירוף אליו שטר של דולר, לתת אותו (או חילופו) לצדקה].

און עס ווערט „יחידה ליחדך“ - די התאחדות פון כל הענינים ביחד אין אַן איין און איינציקער נקודה, וועלכע שטייט בגלוי אין דעם זמן ומקום פון גאולה האמיתית והשלימה, אָנהויבנדיק דוקא פון דעם דאָזיקן מקום און דעם איצטיקן זמן,

ביז אַז עס ווערט נתגלה די תכלית השלימות ותכלית האמיתית פון כל הענינים בכל העולם כולו - אַז עס ווערט אַ דירה לו יתברך בתחתונים,

און מ'האַט בשלימות דעם בית משולש, בית המקדש השלישי, „מקדש אד' כוננו ידיך“,

צוזאַמען מיט דעם פאַרבונד פון יע-

(116) ראה שיחת יום ב' דחג השבועות בענין „תורה חדשה מאתי תצא“ - לעיל [סה"ש תנש"א ח"ב] ע' 566 ואילך.

(נסמן בלקו"ש חכ"ט ע' 360 הערה 27). וראה שערי תשובה שבעה ערה 58. ועוד.

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לרגל יום הבהיר כ"ח סיון ה' תהא שנת פלאות אראנו
שמונים שנה לבוא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו
„איש – ויבחל"ח – וביתו"
לארצות הברית „חצי כדור התחתון"
שאז התחילה תנופה חדשה בהחזקת והפצת היהדות
והפצת המעינות חוצה

✱

ויהי רצון שיראה רוב נחת מבניו – התמימים בפרט,
משלוחיו, חסידיו וכלל ישראל – בכלל
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו תיכף ומי"ד ממ"ש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

